

ஏ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பஸம்

திருவாவடுதுறையாதீனத்து .

21-வது குருமகாசந்திதானம்

முல்லீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

திருக்காளத்தி வழிபாட்டு விஜயம்

கா — மார்க்கா

பதினேராந்திருமுறை

(பிரபந்தமாஸ)

நாற்பதுபிரபந்தங்களுள்

ங்கீரதேவாயனூர் அருளியவை

பத்துப்பிரபந்தங்கள்

அவற்றுள் முதலாவது

கயிலைபாக்தி காளத்திபாக்தி

திருவந்தாதி

உ

சிவாயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் துதி.

பண்டைமறை வண்டரற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
பரிந்தோழுகச் சிலகந்தம் பராந்து நாறக்
கண்டவீரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
கண்டிறப்பக் காசினிமேல் வந்தலருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் போழில்புடைகுழ் வெண்ஜை மேவும்
மெய்கண்ட தேவன்யிது சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழுச் சிரத்தே வாழும்
போற்பாத மெப்போதும் போற்றல் சேய்வாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாவடுதூரை ஆதீன வெளியீடு 67 னா — 46.

—
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதினேராந்திருமுறை என வழங்கும்
பிரபந்தமாலையுள் ஒன்றுகிய நக்கீரதேவநாயனுர்
அருளிச்செய்த

காவிலைபாதி காளத்திபாதி தித் திருவந்தாதி

[உரையுடன்]

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதூரையாதீனத்து
21-வது குருமகாசந்திதானம்
ஸ்ரீ-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாயிகள்
கட்டளையிட்டருளியபடி

அவ்வாதீன வித்துவான்
த. ச. மீனுட்சிசந்தாம்பிள்ளையால்
பழ்சோதித்துப்பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

(உரிமை பதிவு)

கி — மார்க்கி

1951

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பஸம்

குருமரபுவாழ்த்து.

கமிலாய பரம்பரையிற் சிவனுான போதநேறி
காட்டும் வெண்ணை

பயில்வாய்மை மேய்கண்டான் சந்ததீக்கோர் மேய்ஞ்ஞான
பாநு வாகிக்

குமிலாரும் போழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ் குருமச்சி
வாய தேவன்

கமிலாதி மரபுடையோன் றிருமரபு நீலே
தழைக மாதோ.

பூரி மாதவச்சிவனசுவாமிகள் துதி.

கருணைபோழி தீருமுகத்திற் றிருநீற்றி நுதலுங்
கண்டாரை வசப்படுத்தக் கனிந்தவா யழகும்

பெருமைதரு துறவோடு போறையுளத்திற் பொறுத்தே
பிஞ்ஞகனூர் மலர்த்தாள்கள் பிரியாத மனமும்

மருவினர்க் ளகலாத ஞானமே வடிவாம்
வளர்துறைசைச் சிவனுான மாமுனிவன் மலர்த்தாள்
ஒருபோழுது நீங்காம லேமதுளத்திற் சிரத்தி
லோதினோ வினிலேன்று முன்னிவைத்தே யுரைப்பாம்.

திருச்சிற்றம்பஸம்

—
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்
இப்புத்தகத்தில் அடங்கியுள்ளவை.

1. முகவரை.	— 58.
2. நக்கீரதேவநாயனுர்	கஞ்
3. அந்தாதி விஷய அட்டவணை	கா
4. தென்கயிலாய வரலாறு	29
5. பொன்முகரி வரலாறு	26
6. சோளத்தி வரலாறு	25
7. இத்தலக்குறிப்புக்களுட்சில	ஈக.
8. அகப்பொருட் செய்திகள்	ஈஞ்
9. நன்றிகூறல்	ஈக
10. திருக்காளத்தித் தேவாரத் திருப் பதிகங்கள் அரும்பதவுரையுடன் I — XXIV	
11. கயிலைபாதி காளத்திபாதி திருவந்தாதி உரையுடன்	1 — 82
12. பிழையுந்திருத்தமும்	83
13. பிரதி பேதங்கள்	83 — 84
14. கண்ணப்பநாயனுர் வரலாறு	85
15. செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி	1—2

இப்புத்தகத்தில் உள்ள படங்கள்.

---

1. ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகாசங்கதானம்.
  2. தேவார முதலிகள் மூவர்
  3. திருக்காளத்தினாதர். (மூலத்தானம்)
  4. அடிவாரம் சங்கிதி முகப்புக் காட்சி
  5. காளத்தி மலைக்கொழுங்தாகிய குடுமித்தேவர் கோயில்.
  6. கண்ணப்பாயனுர் — திருஞானசம்பந்தர்.
  7. பொன்முகரியிலிருந்து மலைத்தோற்றம்.
  8. கண்ணப்பர்மலையிலிருந்து பொன்முகரித் தோற்றம்.
  9. கண்ணப்பர் மலையிலிருந்து நகர்த் தோற்றம்.
  10. கண்ணப்பர் சங்கிதி.
  11. தூர்க்கை மலை.
  12. தெப்பக்குளம்.
  13. காளத்தியில் உள்ள திருவாவடுதுறை மடத்தின் உட்புறத் தோற்றம்.
-

—
சிவமயம்

மு க வு ரை

திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

“நம்பனீநால்வேதங்கரைகண்டானீ
ஞானப்பெருங்கடலைநன்மைதன்னீக்
கம்பனீக்கல்லாவிருந்தான் றன்னீக்
கற்பகமாயடியார்கட்கருள் செய்வானீச்
செம்பொன்னீப்பவளத்தைத்திரஞ்சுத்தைத்
திங்களீஞாயிற்றைத்தியைநீரை
அம்பொன்னீயாவடுதண்டுறையுண்மேய
வரணடியேயடிகாயேனடைந்துய்ந்தேனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

திநுத்தொண்டை நாட்டிலே தேவாரம் பெற்ற
தலங்கள் 32. தேவாரத் திநுப்பதிகங்கள் 68. அவற்றுள்,
திநூராணசம்பந்த மூந்தி நாயனுர் அநூலிச் செய்த திநுப்
பதிகங்கள்—31. இத்திநுப்பதிகங்களைப் பெற்ற தலங்கள்—25.

திநூரவுக்காச நாயனுர் அநூலிச்
திருமுறைகளும் செய்த திநுப்பதிகங்கள் — 24.
திருப்பதிகங்களும் இத்திநுப்பதிகங்களைப் பெற்ற
தலங்கள் — 9. சுந்தரமூர்த்தி
நாயனுர் அநூலிச்செய்த திநுப்பதிகங்கள்—13. இத்திநுப்பதிகங்
களைப் பெற்ற தலங்கள் — 12. திருக்காளத்தி ஓன்பது

தொண்டை நாட்டுத் தல வரிசையில் பத்தொன்பதாவது திந்து
தலமாக உள்ளது. இந்தல்த்தை முதலிகள் முவறும் பாடி
யுள்ளனர். (திந்ராண-2: திநாவு-1: சந்தா-1 ஆகப் பதிகங்கள்
நான்ற) அத்திநுப்பதிகங்கள் நான்றம் அநும்பதவுரையுடன்
இப்புத்தகத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள். அன்றித், திநுக்கோட்டாக்
திநுத்தாண்டகத்தில் — “காளத்திக் கற்பகமரய் ஸின்றுன் கண்
டாய்” எனவும், திநுவெய்த்தாண்றதுத் திநுத்தாண்டகத்தில் —
“கல்லாலமர்ந்தாயு ஸியேயென்றும் கரளத்திக் கற்பகமு
ஸியேயென்றும்” எனவும், திநுன்னாற்றுத் திநுத்தாண்டகத்
தில் “கல்லாலீஸ்மூர்க்கீழுறங்கண்டானீக் காளத்தியானீக
கயிலீடேயங்லவானீ” எனவும், திநீஸ்மீழிழீலைத் திநுத்தாண்ட
கத்தில் “காளத்தியார்” எனவும், திநுவாநுச்தித்திநுத்தாண்டகத்
தில் “காளத்தி காரோணேயார் போலும்” எனவும்,
திநுவாநுச் சிருதெரித் திநுத்தாண்டகத்தில் “காளத்தி கயிலாய
மகீயுளானீ” எனவும், காப்புத் திநுத்தாண்டகத்தில் “கநுலீ
வண்டாற்றுங் காளத்தியுங் கயிலாயங் தமிழுடைய காப்புக
களே” எனவும், திநுமுதுறுந்றத் திநுத்தாண்டகத்தில் “கற்று
கீணக் காளத்தி மகீயான்றனகீ” எனவும், திநுவாமாத்தார்த்
திநுத்தாண்டகத்தில் “காளத்தியார்” எனவும், திநுமாற்றேபறு
திநுத்தாண்டகத்தில் “காளத்தியைக் கநுவார் மனத்தானீ”
“காளத்தியைக் கநுவார் கநுத்தானீ” எனவும் திநுநாவுக்காச
சுவாழிகள் அநுளிச் செய்துள்ளமை காண்க. பொதுத் தேவாரத்
திலும் திங்காளத்தி வைத்துப் போற்றப் பெற்றிநுக்கினரது.
திங்காளத்தித் தலவிநூல்மாசிய கல்லால், பொன்முகரியாறு,
வழிபாட்டுப்பேறுபெற்றலைந்திமுதலியன, கண்ணப்பங்கயனு
முதலியோர், இந்தல விசீசநங்கள் முதலிய பலவற்றைப்
பாராட்டிக் கூறும் தேவாரங்களும் உள்ளன. இந்தலத்திற்
தரிய ஆகமம், காரண ஆகமம் என்பர்.

இனி, இந்தவத்துத் தேவரங்கள்: ராணு—முன்றுங் திருமுறையிலும், திருச்சு—ஆருந்திருமுறையிலும், சுந்தர— ஏழாங்கிருமுறையிலும் உள்ளன. எட்டாங்கிருமுறையாகிய திருவாசகத்தில் கண்ணப்பாயனாக (திருக்கோத்தும்பி-4, திருத்தோன்னுக்கம்பி-3) மாணிக்வாசகவாழிகள் போற்றி யந்துகீன்றார்கள். பதினேராங்கிருமுறையாகிய பிரபந்த மாலை யில் கூக்கிருதேவகாயனார் அநன்சிசெய்த பத்துப்பிரபந்தங்களுள் கயிலைபாதி காளத்திபாதி திருவந்தாதியை முதலாவ தாகவைத்திருக்கின்றார். இவ்வந்தாதியும், போற்றிக்கல்வெண்பா, கண்ணப்பதேவர் திருமறம் முதலியகவைகளும்; கல்லரட்டேவ நாயனார் அநன்சிசெய்த கண்ணப்பதேவர் திருமறமும் இந்தவத்துக்குமிகுனவே. புராணங்கள் பலவற்றிலும் இந்தவம் பல வகையாகப் போற்றப் பெறுகிறது.

இனி, திருநானசம்பந்தமுர்த்திகாயனுர் தேவாரம்: “கந்த மரசிலைடு” — பண் — கொல்ளி. கொல்லிப்பண்ணுக்குத் தட்டகீர்ணத்து: மூன்று பேதமே காணப்படுகின்றது. “கிரை வெண்டிங்கள்” ஏன்ற கொல்லிக்

இத்தலப் பண்ணுராய்ச்சி கெளவாணத்தைச் சேர்த்தால் நான் காநும்போலும். “வானவர்கள் தான் வர்கள்” — பண்-சாதாரி. இதற்குக் கட்டனீ ஒன்பது; ஐந்து பேதமே கரணப்படுகின்றது. கந்து மூர்த்தி நாயனார் தேவராம் — “செண்டாடும்கிடையாய்” கட்டராகம். இதற்குக் கட்டனீ இரண்டு; ஐந்து பேதம் கரணப்படுகின்றது. இவை ஆராய்ச்சிர்தியன.

2 சிகாளத்திப் புராணம்: இதனை இயற்றியவர்கள் கந்ணப்பிரகாச சுவாமிகள், வேலீஸ் சுவாமிகள், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் ஆகிய மூவநும் ஆவர். பாயிரம் — 21, ஷிட சங்கமிச்சநக்கம் — 90, தென்கயிலாயச் சநக்கம் — 70, பொன் முகரிச் சநக்கம் — 97, நான்முகச் சநக்கம் — 156, சோளத்திச் சநக்கம் — 43 ஆகச் செய்யுட்கள் 477: இவை கந்ணப்பிரகாசர்- பாடியலை. கண்ணப்பச் சநக்கம் — 178; நக்கீரச் சநக்கம் — 137 ஆகச் செய்யுட்கள் 315: இவை சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பாடியலை. கண்ணியரச் சநக்கம் — 152, சிலங்கி முதலிய முற்கதைச் சநக்கம் — 87. ஆக 239. செய்யுட்கள் வேலீஸ் சுவாமிகள் பாடியலை. ஆக 1031.

திருக்காளத்தினாதர் இட்ட காமிய மாலை: இது 100 கட்டணோக் கலித்துறைகளையுடையது. அச்சிடப்பட வில்லை. திருக்காளத்தக்கோவை — காப்புச் செய்யுள் தலை நூல் 6ங்கும் சிடைக்கவில்லை என்பர் ஸ்ரீமத் ஜீயரவர்கள். திருக்காளத்தினாதர் கட்டணோக் கலிப்பா — 20 செய்யுட்கள்.

இத்தலத்துத் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களின் வரலாறு	திருக்காளத்தினாதர்பதிகம் 10 செய் யுட்கள். இவ்வீணங்களையும் இயற்றினார் செங்கோட்டை ஸ்ரீ பாவங்க நேசிகர் என்பவர். திருக் காளத்திப் புராணத்திலே சேர்த்து ஜீயரவர்கள் அச்சிட்டிநக்கின்றார்கள். செய்யுள் நடைசிறந்து. திருக்காளத்தினாதருலா — இது 578 கண்ணிகளையும், காப்புச்
--	--

செய்யுளையும் உடையது. இதனை இயற்றியவர் சேநைக் கலீராசபீன்னோ. இவர் சாதியாற் கந்தீகர். சமியத்தாஸ்சைவர். முநகக்கடவுளை உபாசித்து மந்திரசித்தி பெற்றவர். தமிழ்ப் புலவர்கள்பால் மிக்க வணக்கமுடையவர். செய்யுட்கனை விரைங்கு பாடும் ஆற்றலுடையவர். அதனால் இவர் ஆக்கலீராசர், ஆசக்கலீராசராசர், ஆசக்கலீராசசிங்கம் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றார். வண்ணம் பாடுதலிலும் மிக்க ஆற்றல் பெற்ற வர். அதனால் வண்ணக்களர்ச்சியும் என்றும் வழங்கப் பெற வர் இவர். இவர் பாடிய வண்ணம் — திநுவண்ணுமிகீயார் வண்ணம் என்பது. திநுக்காளத்தினாதர் உலாவையன்றி இவரியற்றியனவாகத் தெரிவன முற்கூறிய திநுக்காளத்தினாதர் இட்டகாழியமாலை, சேழூர் முநகலூலா, திநுவாட்போக்கி நாதநலா, சில தனிப்பாடல்கள் முதலியன. வடமொழியில் இத்தலத்திற்கே உரிய ஸஹஸ்ரங்கமமும் பலவகைத்துதிகளும் உள்ளன. உலா ஜீயரவர்களால் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. இவர் காலம் அந்தக்கவி வீராகவ முதலியார் காலத்துக்கு முந்தியதென்பர். ககம் - 1494. 'பதினாறும் நூற்றுண்டு.

“இனி, அந்தாதி ஏன்பது இறுதி முதலாகத் தொடுப்ப நாதம். அஃதாவது, பல அடிகளால் ஆயதோர் செய்ய எாயின், முன் அடியின் ஈற்றில் உள்ள ஏழுத்து, அசை. சீர் இவற்றில் ஒன்று வநும் அடியின் முதற்கண்வந்தலும், முன்னடியேனும் முன்னடியிற் பெறும் அந்தாதி பான்ஷமீயனும் வந்துமிட முதற்கண் வந்தலும்; என்பது பல செய்யுளான ஆயதோர் நூலாயின், முற் செய்யுளின் ஈற்றில் உள்ள ஏழுத்து, அசை,

சீர், அடி இவற்றில் ஒன்று வந்து செய்யுளின் முதற்கண் வந்தலும் ஆழம். ஒது செய்யுளக்கு அடிகள் இவ்வந்தாசியால் தொலுக்கப்படும், அஃது அந்தாசித் தொடை எனப் படும். ஒது நூலகத்துச் செய்யுட்கள் இவ்வந்தாசியால் தொடர்ந்து வரப்பெறின், அஃது அந்தாசித் தொடர்ச்சிலே 10 எணப்படும். இதை அந்தாசித் தொகை என்றலும் உண்டு. இவ்வந்தாசி நூல் 10 ஸ்லாம் முற்செய்யுளின் இறுதியும் வந்து செய்யுளின் முதலும் ஒன்றும் வந்தலே அன்றிப், பெநும்பாலும் நூல் இறுதிச் செய்யுளின் இறுதியும் நூல் முதற்செய்யுளின் முதலும் ஒன்றுசியும் வந்தம்". இக்கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவங்தாசி நூறு செய்யலும் அந்தாசியாகத் தொடர்ந்து வந்தமையேயன்றி, இறுதிச் செய்யுளின் இறுதியும் முதற் செய்யுளின் முதலும் முறையே 'சோல்' 'சோல்லும் பொந்தும்' 10 எண் ஒன்றும் வந்ததையும் கோக்கிக் கொள்க. "இவ்வந்தாசி விகர்பங்களெல்லாம் உதாரண முதலியவற்றுடன் "சறு முதலாத் தொருப்பதங் தாதியேன், ரேதினர் மரதோ வனர்க்கிச் ணேரே" 10 எண்ணும் யாப்பநங்கலச் சூத்திரத்துக்குறிய விநுத்தி யுரையுட்கண்டு கொள்க".

இனி, "இவ்வாறு வந்து அந்தாசி விகர்ப மெல்லாம் தொல்கூப்பியனார் குறிய இயைபு 10 எண்பதன் வகையாய் அடங்கும். ஆண்டுப் பேராசிரியர் "பொந்தம்பாடாராகவும், சொற்றெடுராகவும் செய்வது இயைபு 10 எணப்படும்" எனவும், 'சொற்றெடுர் 10 எண்பது அந்தாசி 10 எணப்படுவது' எனவும் குறியவாற்றுன் உணர்ந்து கொள்க.

“அந்தாதி அமைப்பு பதிற்றுப்பத்து நான்காம் பத்திலும், பழம் பெறுவ்காப்பியங்களில் ஒன்றுசிய பெறுவ்கதையிலும் காணப்படும். திருவரசகத்திலுள்ள திருச்சுதகம், சித்தல் வீண ணப்பம் முதலியவற்றிலும், திருவிசைப்பாளில் உள்ள சில

**அந்தாதி
அமைப்பு** பதிகங்களிலும் இம்முறை அமைந்திருக்கின்றது.

பதினேராங் திருமுறையில் 1 காரைக்காலம் மையர் அற்புதத் திருவந்தாதி. 2 சேரமான பெறுமானுயனுர் அநுளிச்செய்த பொன்வண்ணத்தந்தாதி, 3 நக கூரேதேவநாயனுர் அநுளிச்செய்த இக்கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி, 4 கபிலதேவநாயனுர் அருளி செய்த சிவபெறுமான் திருவந்தாதி, 5 பரணதேவ நாயனுர் அநுளிச்செய்த சிவபெறுமான் திருவந்தாதி, 6 பட்டினத்துப் பிள்ளையர் அநுளிச்செய்த திருவேகம்பழுடையர் திருவந்தாதி, 7 நம்பியாண்டார் நம்பி அநுளிச்செய்த திருத்தொண்டார் திருவந்தாதி, 8 ஆரூடையமிள்ளையர் திருவந்தாதி 10 என்னும் 10 அந்தாதிகள் உள்ளன.

இனி, “திவ்வீயப் பிரபந்தத்தில் முதலாழ்வரால் இயற்றப் பட்ட மூன்று அந்தாதிகளும். திருமழிசை யராழ்வார் அநுளிய நான்முகனா திருவந்தாதி, நம்மாழ்வார் அநுளிய பெரிய திருவந்தாதி 10 என்பனவும் உள்ளன. அன்றியும், திருவாய்மோழியின் ஆயிரத்து நூற்றீரண்டு செய்யுட்களும் அந்தாதியாகவே அமைக்கின்றன. திருநூற்றாந்தாதி என்னும் பழைய சௌநால் இன்றுண்டு. கல்வியிர் பெரிய கழ்பஞ்ச சரசவதியந்தாதி,

சடகோபரந்தாதி என இரண்டு அந்தாதிகளை இயற்றியுள்ளார். இவர்களையன்றி, அகப்பொருளிலக்கணத்தைக் கூறும் ஒரு நூல் அந்தாதிமுறையில் அமைந்தாகக் காணப்படுகின்றது. இங்ஙனம் சிறந்த பல பிரிசீயர்கள் அந்தாதி நூல்களைப் பாடியிருந்ததலும், அந்தாதி முறையை மேற்கொண்டிருந்ததலும் இவ்வகைப் பிரெஞ்சுகளின் சிறப்பைப் புலப்படுத்தும்”.

“இவ்வந்தாதிச் செய்யுட்கள் ஏழு முதல் ஆயிரம் கிறுக்காகத் தொடர்ந்து வந்தன என உணர்க. சடகோபர் திருவாசிரியம் ஏழு பாட்டு அந்தாதியாக வந்தது. திருவாசகத்துக் கோயிற்றிருப்பதிகம், கோயின்மூத்ததிருப்பதிகம் முதலாயின பஞ்சபத்துக் செய்யுட்கள் அந்தாதியாகத் தொடர்ந்தன. நீத்தல் விண்ணப்பம் ஜீம்பது செய்யுட்களும், திருச்சதகம் நூறு செய்யுட்களும் அந்தாதியாகத் தொடர்ந்தன. எல்லாப் பாக்களும் பாலினங்களும் இவ்வந்தாதியார் தூடர்ந்து வரவும் பெறும். பரவும் பாலினமும் கலங்கு அந்தாதியாகத் தொடர்ந்து கலம்பகத்துட் காணக. பாக்களுள் வெண்பாவும், பாலினங்களுட் கலித்துறையும் அந்தாதியால் தொடர்ந்து வந்தனவே மிகப்பலவரம்.

“வெண்பாக் கலித்துறை வேண்டிய பொருளிற் பண்பா யுரைப்பதங் தாதித் தொகையே”

என்று பன்னிநுபாட்டியலரநும் கூறுதல் காணக. இதீங்க கலீலதேவர், பரணதேவர், கங்கிரதேவர், காரைக்காலம் கையார், ii.

பொய்க்கையர், முத்தார், பேயர், திருமழிசைப்பிரானி, சடகோபர் வெண்பாவந்தாதிகளானும்; திருவாதவூர் கீத்தல் வீணனைப்பம், சடகோபர் திருவிந்தம், சேரமான் பெந்மானை யனுர் பொன்வண்ணத்தந்தாதி, கம்பியரண்டார்ஸம்பி திருத் தொண்ட்ரிநுவந்தாதி, திருவரங்கந்தமுதனர் இராமாநாச நாற்றங்தாதி, கம்பர் சடகோபரந்தாதி முதலீய கல்ததுரையங்தாதிகளானும் உணர்ந்து கொள்க.”

இனி, கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி என்பது மேற்காட்டிய வெண்பாவந்தாதிகளைப் பேரவ நூறு வெண்பாக்கள் அந்தாதியாகத் தொடர்ந்துவரயாத்திதெய்வத் திருவுடைய தோர் நூலாற்றம். ஒது சொல்லனானும் பொருளானாம் சுவை பெரிது பயந்து சுவபெந்மானைப் பராவி வந்தலின் செந்தமிழ் நாட்டுச்சைவப் பெந்மக்கன் பலரானும் பண்டுதொட்டுச் சிறப் பித்துப் போற்றப்பெற்று வந்தின்றது. இதன்கண் இள்ள நூறு வெண்பாக்கஞ் ஜீமிபது கயிகீலக்தியியனவாகவும், ஜீமிபது கானத்திக்தியியனவாகவும் இள். கடைச் சங்கப் புலவா பெந்மானுசிய நக்கீரதேவநாயனாரால் கூது அநுளிச்செய்யப் பெற்றது.

இனி, இங்நூல் மூலபாடம் தனித்தும், பதினே ராங்திருப்பறையிலே சேர்க்கப்பட்டும் பலரால் பல முறை அச்சிடப்பெற்று வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள், இவ்வாதீனத்து மஹா வித்துவான் ஸுரிசெப்புரம்

ஸ்ரீ மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் மாணவர் சோடசாவதானம்-ஸ்ரீ சுப்பராய செட்டியாரவர்கள் சென்ற சுக்கிள ஆண்டிலே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பதினேராந்திருமுறை; யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீ ஆறுமுக காவலரவர்கள் பரிசோதித்து அச்சிட்ட பதினேராந்திருமுறை முதற் பதிப்பு — மூன்றாம் பதிப்புகள்; சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தார் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பதினேராந்திருமுறை இவைகள் இப்பகிப்புக்கு உதவி செய்தன. கயிலை பாதி காளத்திபாதி திருவந்தாதி உரையுடன் 1892-ல் திரு. சம்பந்த முதலியார் வெளியிட்டுள்ளார். அது கிடைப்பது அரிது. ஆயினும், இப்போது ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மஹாசங்நிதானம் அவர்கள் திருக்காளத்தி நாதரை தரிசிக்க எழுந்தருளுங்காலத்து அத்தல சம்பந்தமான இவ்வந்தாதி கு ஓர் உரை எழுதி வெளியிட்டால் நலமாகும் என அடியேலுக்குக் கட்டளையிட்டருளினார்கள். அடியேன் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு பழைய உரையொன்று உள்ளது, அதனை அச்சிடுதல் சிறந்ததென சந்திதானத்தில் விண்ணப்பம் செய்தேன். சந்திதானம் அடியேன் விண்ணப்பத்துக்கும் திருச்செவி சாய்த்துக் காளத்திக்குச் சென்று முக்கியமான இடங்களைப் புகைப்படமெடுத்து பிளாக் தயார் செய்து இப்புத்தகத்திலே சேர்த்துவிடுக எனக் கட்டளையிட்டு ஆவன செய்தருளினார்கள். அக்கட்டளையின்படி இப்புத்தகத்தில் சீகாளத்தி சம்பந்தமான படங்களும் இடம் பெற்று அழகு செய்வன ஆயின.

இனி, இக்காலத்துக்கு ஏற்றபடி உரைவரைந்து நூலை அழகுடன் வெளியிட்டு மகிழ்விப்பது பலருக்கு உவப்பைத் தருவதாயினும் பழைய நூல்களுக்குச் சிறந்த முறையிலே உரைகள் முன்புள்தாயின் அவற்றை வெளிப்படுத்திப் பண்டைக் காலத்துப் பெரியோர்கள் நமக்கெனச் செய்த இதவியைப் பாராட்டுவதே நமது கடமையாம்; முறையும் அதுவே. சில பெரியோர் சில நூல்களுக்கு முன்புள்ள நல்லுரையிருக்கவும். தாமே புதிதாக வரைந்தார் போன்று வெளியிட்டு மகிழ்கின்றமை புலவருலகம் அறிந்ததே. சில பெருநூல்களுக்குக்கூட அங்கிலை ஏற்பட்டுள்ளது. முன்னேப் பெரியோர் கருத்துக்கள் சில தங்களுத்துக்கு மாறுபட்டுள்தாயின் தங்களுத்தை அடிக்குறிப்பில் வரைவதே பொருத்துவதாம். பதி ஞோங்கிருமுறையில் உள்ள பல பிரபந்தங்களுக்குப் பழைய உரைகள் உள்: அவை அச்சிடப் பெற்றிருக்கின்றன. கிடைப்பதறிதான் அப்பிரபந்த உரைகளை மறுபடியும் பதித்து வழங்குவதே நல்லது. காரைக் காலம்மையார் அருளிச்செய்த இரட்டை மணிமாலை, திருவங்தாதி இவைகளுக்கு ஸ்ரீ ஆறுமுகத்தம்பிரான் சுவாமிகள் உரையிட்டனர். பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பிரபந்தங்களுக்குச் சிறந்த வீரிவுரை வெளிவந்துள்ளது. பரண்தேவர் அருளிச்செய்த முத்தபிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலைக்கு ஓர் நல்லுரை உண்டு.

அவ்வரை செய்தவர் மகாவித்துவான்பிள்ளையவர்கள் மாணவருள் ஒருவராகிய கொட்டையூர் - சாமினாத தேசிகர் என்பவர். திருமுகப்பாச்சரத்துக்கும் அவரே உரை செய்திருக்கின்றார். கோபப்பிரசாதத்துக்குச் சிதம்பரத்தம்பிரான் உரைசெய்திருக்கின்றார். இவை கலெலால்லாம் வெளிவந்தால் மக்கள் நூலின் உட்கருத்தை நன்கு அறிவதற்கு ஏதுவாம். இக்காலத் தில் புலவர் பெருமக்கள்பால் சென்று முறையாகப் பாடங் கேட்கும் வழக்கம் மக்களிடத்து அருகித் தாமே உரை நூல்களைப் படிக்கும் வழக்கம் பெருகி வருதலின் உரையுடன் கூடிய நூல்கள் மல்குவன் ஆயினா. ஆகனின், நல்லுரைகள் வெளிவருதல் மிக்கட்குப் பேருபகாரமாம். புத்துரை வரையும் புலவர் பெருமக்கள் தமக்கு முன்டு உரை வரைந்தார் பெயர் முதலியனவற்றையும் வெளியிடுதல் ஆராய்ச்சி யாளர்க்குப் பெருந்துணை செய்யும் என்பதில் ஜையமில்லை.

இலி, இத்தலத்தில் சிலங்கி, யானை வழிபட்டது போலவே திருவானைக்காவிலும் சிலங்கி, யானை வழிபட்ட வரலாறு உண்டு இத்தலத்திலே அவை முத்தி பெற்றன. திருவானைக்காவிலே வழிபட்ட சிலங்கிக்குச் சோழர் குலத்து அரசு கிடைத்தது என்பது வரலாறு. இதனை, “திருவானைக்காவிலோர் சிலங்கிக்கு அங்காள், கோச்சோழர் குலத்து அரசு கேட்குதார் போலும்” எனத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச்

கூஷ்கீ டேவின் மாண்பும்

இவர் மதுரைக்கணக்காயனுர் மகனுர் கெக்ரனுர் எனவும், மதுரை நக்கீரர் எனவும் கூறப்படுவார். இயற் பெயர் கீரனுர் என்பது; ந—சிறப்புப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல். இவரது ஊர் மதுரை என்பதும், இவருடைய தங்கையார் ஒரு கணக்காயர் என்பதும் இவர் பெயருக்கு முன்னுள்ள அடைமொழியால் தெரிகின்றன. கணக்காயர் என்பது ஒத்துரைப்போர், உவாத்தி யாயர் எனப் பொருள்படும். குறுங்தொகையில் கணக்காயன் தத்தன் என்றிருத்தலால் இவர் தங்கையார் இயற் பெயர் தத்தன் என்று ஒருவாறு கொள்ளலாதும் என்பர் பெரியோர். கீரங்கொற்றனாறுடைய தங்கையாரும் கல்வாசிரியரும் கெக்ரனுரே. இவர் அந்தணர் குலத்தினர் தமிழ்மொழியினிடத்து அளவிறந்த நன்மதிப்புடையவர். வடமொழிப் பயிற்சியிக்கவர். சாவவும் வாழவும் பாடுங் தகுதி சான்ற ஆற்றல் யிகப் படைத்தவர். பத்துப் பாடுள் திருமூருகாற்றுப்படையும், நெடுங்கல்வாடையும் இவரியற்றியவை. கடைச்சங்க காலத்திலே சங்கப்பலகையில் முதலிடத்தை முதலில் ஏற்றவர் இவரே. ‘நக்கீரர் நாலடி நாற்பது’ என்ற நூலொன்று இவர் இயற்றியதாக யாப்பருங்கலவிருத்தி முதலியவற்றுல் தெரிகின்றது. இறையனார்கப்பொருளுக்கு மெய்யுரை கண்டவர் இவர்.

இவர் இயற்றினவாக நற்றி கீண, குறுங்தொகை, அகானானாறு, புறானானாறு என்பவற்றில் சிலசில பாடல் கரும்; திருவள்ளுவமாலையில் ஒன்றும்; பதினோராண்திரமுறையிலே காணப்படும் கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவந்தாதி முதலீய பத்துப் பிரபஞ்சங்களும் காணப்படுகின்றன. வடமொழியில் இவரியற்றியதாகத் திருக்காளத்தி ஞானப் பூங்கோதை வைகல்ரநாமம் ஒன்று தஞ்சாவூர் அரண்மனைப் புத்தகசாலையில் உள்ளதென்பர். அதனால், இவர் வடமொழிப் புலமையுமிகுடையார் என்பது புலனாகும்.

இனி, இங்கக்கீரனார் சங்கத்தில் வைகும் நாளிலே கெரண்டான் என்னும் குயவன் பட்டிமண்டபம் எய்தி வடமொழியே சிறப்புடையது எனவும், தமிழ்மொழி சிறப்புடையதன்று எனவும் இழித்துக் கூறினான். அது கேட்ட கக்கீரர் ‘வடமொழியே தமிழைச் சிறப்புடைய மொழி என ஒப்புக்கொள்ளுகின்றது; தமிழை இகழ்த்த விண்ணை வடமொழியாலே, இறக்கும்படி கூறுகின்றேன்; அது விண்ணை இறக்கச் செய்யாதாயின் தமிழ் திதே’ என்று சொல்லி “முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேன் வாழி — பரண கபிலரும் வாழி — அரணியல், ஆனந்த வேட்கை யான்வேட்கோக்குயக்கோடன்—, ஆனந்தஞ்சேர்க்கவாகா” எனவும்; “ஆரிய நன்று தமிழ்த் தெனவுகரத்து—, காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச் — சீரிய, அந்தன் பொதியி வகத்தியனு ராணியினுற் —, செந்தமிழே தீர்க்க சுவாகா” எனவும் சாவவும் உயிர்பெற்றெழவும் பாடினார். இதனைத் தொல்காப்பியம் — செய்யளியல் — 178-கு

பேராசிரியர் உடை நோக்கி யுணர்க. இவை அங்கதப் பூட்டான் மந்திரப் பாட்டுக்கள் என்ப.

“இனி, இவருடைய வரலாறு இவரியற்றிய பிரபந் தங்களாலும், தனிப் பாடல்களாலும், திருப்புதழாலும், கல்லாடம் முதலியவற்றுலும், தொல்காப்பியவுரைகளாலும், இறையனரகப் பொருளுரையாலும், திருவாலவாயு கையார் திருவிளையாடல், பரஞ்சோதி முளிவர் திருவிளையாடல், திருப்பரங்கிரிப்புராணம், சிகாளத்திப் புராணம் முதலியவற்றுலும் நன்கு விளங்கும். இவருடைய திருவருவம், திருப்பரங்குன்றத்தில் ஸ்ரீ முத்துக்குமாரக் கடவுளின்பக்கத்தெழுந்தருளியிருக்கின்றது. திருவிழாக் காலத்தில் அதற்குப் புறப்பாடுண்டு. மதுரை மேலை மாசி வீதியின் மேல் சிறகில் கக்கோர் கோயில் என்று ஒரு கோயில் பெரிதாகவுள்ளது; அது சங்கத்தார் கோயில் எனவும் வழங்கும்.”

இனி, இராசராசநோம தேவர் வேண்டுகோளின்படி திருமுறைகளை வ்துத்துத் தொகுத்தருளியவர் நம்பியாண்டார் நம்பிகள். அறம், பொருள், இளபம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள் நான்களுள் இறுதிக் கண்ணதாய்ச் சிறந்தவீடுபேற்று உறுதிப் பெரும்பயன் கூறும் தெய்வப் பாட்டுக்களாதல் பற்றிப் பதினேராங்திருமுறையுள் தயிலைபாதி காளத்திபாதி திருவந்தாதி முதலாக நக்கீர் தேவாயனர் அருளிச்செய்த பத்துப் பிரபந்தங்களையும் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தொகுத்தருளினர். திருமுரு

காற்றுப்படை முதல் மலைபடுகடாம் இறுதியாகவுள்ள
பத்து நூல்களையும் சங்கத்தார் பத்துப் பாட்டெனத்
தனியே தொகுத்தருளினர். இவை கடைச்சங்க இலக்
கியங்கள். திருமுருகாற்றுப்படை முதலீய இப்பத்தும்
அறம், பொருள், இன்பம், வீடுள்ளும் உறுதிப் பொருள்
ஊன்களுள் ஒரோவொன்று நுதலீயனவாயும், நல்லிசைப்
புலவர் நாட்டியனவாயும், அகவற்பா இலக்கணம் ஒத்தன
வாயும் ஒற்றமையுறுதலின் அவற்றை அவர் அவ்வாறு
தொகுத்து ஒன்றுக்கினுர். அவற்றுள், திருமுருகாற்றுப்
படையொன்றும் வீடுபேற்று உறுதிப் பெரும்பயன்
கூறும் தெய்வப் பாட்டாதலின் அதனை ஏனை ஒன்பது
பாட்டுக்கும் சிரத்தானம் ஆக்கி முதற்கண் கோத்திட்டார்
என்ப.

அந்தாதி விஷய அட்டவணை.

(எண் — தெய்யங்கள்)

பிறவிக்குப்பயன் இறைவருக்கு ஆட்படுதலே	2
இயமன் வருவதன் முன்னம் இறைவரை அடைந்துயியவேண்டும்	3
திரிபுரம் எரித்தமை	4, 35.
மனம் சிவபெருமான் வீற்றிருத்தற்கேஅன்றி வேரேன்றற்கு இடங்கொடாது	5

ககை

சிவப்ரீரானுக்கு ஒரு பாகம் பெண்ணூருவாத லால் ஒருருவமன்று போலும்	6
எல்லாமாய் யாவரும் உணரவொண்ணுமல் நிற்கும் இறைவர் கயிலாய மொன்றிலே நிலை பெறுவர்	7
சிவப்ரீரான் நஞ்சன்டமையாலே தான் இவ் வுலகு உள்ளது	8
உலக முழுவதும் ஆனாம் ஒப்பற்றவராயி நும் இறைவனைத் துடியாராயின் அவர் பிறப்புப் பயனற்று	9
சிவநடியார்களைப் பேணுதவர் எத்தகைய ராயினும் இழிந்தவரே	10
இறைவரை வணங்காமல் வீணாள் கழிப்பவர் பின்ததை யொப்பர்	11
வாளா பொழுது கழிக்கின்றவர் கண்ணப்பர் கதையைக்கேட்டிலர்போலும், கேட்டிருப்பராயின் அவர் அவ்வாறிரார்	12
அருச்சனன்கண்ண ஞேடு சென்று பாசுபதம் பெற்றமை	13
பழவடியாரை ஆட்கொள்ள வேண்டும்	14
அங்பர்க்கன்றி இறைவர் யாருக்கும் புலப் படார்	15
பிரபஞ்ச ஆசையைவிட்டு முத்திக்கரை சேர இறைவனே கைதர வேண்டும்	16
திருவடியிலே அங்பு வைக்கத் திருவளம் பற்றுதல் இறைவர் கடன்	17

தேவராலும் காணமுடியாத இறைவரை யான் காணுவேன் என்றல் அறியாமையே	18
கயிலாய மலையை அடைதல் நன்மை தரும்	21
ஓல் ஒம்வகை இறைவரை ஆன்மாக்கள் வழிபட்டுய்ய வேண்டும்	22
கயிலாயம் வாழ்க என்றிருப்பது நமது கடன்	23
தமது கடமை என இறைவரை வணங்கு வார்க்குப் பிறப்பில்லை	24
கயிலாய மலையைத் துசித்தலே இன்ப வாழ் வைத் தரும்	25
காளத்தியை வணங்கவல்லார்க்குப் பிறப்பும் இன்பந்தரும்	26
திருமேனி தரிசனம் தர வேண்டுதல்	29
பஞ்சையேற்றுன்னும் பிஞ்ஞகரைத் தேவர் போற்றுதற்குக் காரணம் என்ன ?	30
சண்டேசரர் வரலாறு	31
சிலங்கி பூசித்தது	32
மார்க்கண்டேயருக்காக யமணையுதைத்தது	33
மயக்கமுடைய உடலிற் புகுந்து நன்னெறி யுணராமை	37
இறைவர் திருநாமமாகிய மருந்து பிறவி ஏஞ்சைப்போக்கும்	38, 39
பஞ்சாக்கரமங்கிரமே வேதங்களாய் விரிந் தனா: இம்மங்கிர மூலம் இறைவரை எளிதில் அடையலாம்	40

மெய்ஞ்ஞானத்தால் ஸினவார்க்குச் சிவபெரு மான் பிறவித் துன்பங்களை ஒழித்தருளவார்	43
சிவபோக நுகர்ச்சி இனியது	45
இறைவரிடத்திலிருந்தே லகங்கள் தோன்றி ஒடுங்குகின்றன	46
சொல்லும் பொருளும் போலவும், உடலும் உயிரும் போலவும், மலரும் மணமும் போல வும் இறைவர் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறார்	47
எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளாயினும் இறைவரை ஒருவடிவில் எழுந்தருளிக் காட்சி தர வேண்டுதல்	48
ஒன்றுமறியாதவனுயினும், பற்றில்லை ஆயி னும், கல்லாதவனுயினும் பற்றுக் கோடாவது இறைவர் திருவடியே	49
அம்மையப்பரே எவ்வுயிர்க்கும் பற்றுவார்	50
சிவபெருமானிடத்தில் அன்றிப் பிறதேவ ரிடத்து என்ன பயன் கருதிப் பற்றுகிறார்?	52
தன்னடியார்களை விண்ணும் மண்ணும் ஆள விடுத்துச் சிவபிரான் பிச்சைக்குப் புகுவது என?	53
சிவஞானத்தால் திருவடியைத் தரிசித்த பின் பிறவியுள்வாகா	55
சிவோகம் பாவனை பண்ணியிருப்பினும் ஒரொருகால் வாசனுமலத்தால் தாக்கப்பெறுவர்	55
ஜவரால் ஆட்டுண்ணுமல்அரனடியில் அழுங்கி சிற்றல் வேண்டும்	56

காலனுர் வருவதன் முன் சிவபிரான் திருவரு னைப் பெற வேண்டும்	57
எவ்விடத்துங் காப்பனவும், முத்தி கொடுப் பனவும், தியானிப்பார்முன் வந்துசிற்பனவும் சிவபிரான் கழல்களே	60
கண்ணுங் கருத்துங் கயிலாயரே ஆதலால் இடையருது அவரை எண்ணியிருத்தலே தகுதி	65
சிவபெருமானை சினைந்துய்ய வேண்டும்: அவர் நீணவாரை அஞ்சேல் என்று அருள் செய்யவர், தேவரால் தொழப்படுக் தேவதேவர் ஆதலால்	66
பிரமன் முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் சிவபிரானிடத்துக் தோன்றி சின்று அழிவன	67
மன்மதன் சாம்பலான வரலாறு	68
அருச்சனனுக்கு அருள் செய்ய வேட்டுவக் கோலம் கொண்டமை	69
இறைவரைத் தீண்டிப் போர் செய்யப் பெற் றமையால் அருச்சனனைப் போல் தவழுடையார் யாவர்?	70
தேவர்க்கரிய சிவபிரான் அடியார்க்கெளியர்	71
சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுள்	72
பிரபஞ்ச வாழ்வில் அழுந்தாமல் சிவபிரானை அடைவதே பேரறிவு	73
அறிந்தேனும் அறியாமலேனும் செய்யும் பாவங்கள் பொன்முகரியில் ஆடுதலால்போம்	74
உபமன்னிய முனிவருக்குப் பாலாழியீந்தமை	81

இராவணன் கைலைமலை யெடுத்த போது பொறியிலகப்பட்ட எலி போலானமை.	83
சலந்தரன் போரில் அழிந்தமை	84
இயமஞர் சிவபெருமான் திருவடியால் உதை யுண்டு மூர்ச்சித்தமை	85
சிவபத்தர்களைக் காணின் அகலப்போயின் என நமன் தூதுவர்க்குச் சொல் இதல்	86
ஐம்பொறியடக்கினவருக்கே இறைவனை யடைதல்கூடும்	87
நடனக் காட்சி	88
பிரமன்மால் முதலியோரால் காணமுடியாத இறைவனையாரே அறியவல்லார்	89
அழுகத்தைவிட்டு அடகயிலல்	91
இறைவனிடத்து அண்டில்லாதவர்காமத்திலே வீழ்ந்தமுந்துவர்	93
இறைவர் திருக்கோல இயல்பு	94
சிவபெருமானைப் பணியுமாறு பணிக்க வேண்டுதல்	96
இறைவரைப் பணியாமல் காலங்கழிக்கின் றமை தமது பிழையே	97
உய்வகையும் உறும்பேறும் அறியேனுயினும் உம்கை அழைக்கலொழியேன் அருள் செய்யும்	98
திருவடிகளைச் சிரத்தில் சூட்டவும், துதிக்கும் காலம் உண்டாகவும் வரம் வேண்டல்	99
திருவைந்தெழுத்தைக் கணிக்க வேண்டும்	100

—

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

தென்கயிலாயவரலாறு.

ஊழிக்காலம் ஒன்றிலே சூரிய குலத்திலே யித்திரசகன் என்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவ்வரசனை ஒரு அரக்கன் வஞ்சிக்களண்ணினான். அவன்மடைத்தொழில்வேலை யிலமர்ந்தான். அரக்கன் ஒருங்கள் நரமாயிசத்தைச் சமைத்து வைத்திருந்தான் அதனை அரசன் உணர்ந்தில்லன். விருந்தினராக அப்போது வந்த வசிட்டமுனிவருக்கு அவ்வனவை அரசன் அருத்தியுடன் அருத்தினான். முனிவர் நர மாயிசம் படைத்த குற்றத்திற்காக அரசனை அரக்கனுகும்படி சபித்தார். அரசன் உதிரன் என்னும் பெயருடைய ஒரு அரக்கனும் உழன்று கொண்டிருந்தான். விசவாயித்திர முனிவர் வசிட்டமுனிவரிடம் உட்பகை மிக்கவர். உதிரன் என்னும் அரக்கனை ஏவி வசிட்டமுனிவர் புத்திரர்களாகிய சத்திமுனிவர் முதலிய நூற்றுவரையும் கொல்லச் செய்தார். வசிட்டர் புத்திர சோகம்மேலிட்டார். அதனால்தமது உயிரைவிடத்துணிந்தார். அவர் ஒரு மலையின் உச்சியில் ஏறிக் கீழே விழுந்து உயிர்விட எண்ணினார், அவ்வாறே விழுந்தார். பூமிதேவி அவரைத்தன் இருகரங்களாலும் தாங்கினான். முனிவரைப் பார்த்து முனிவரே! இங்னனம் செய்தல் உமக்குப் பொருந்துமா? அதனால் உமக்கு ஞேங்க துண்பம் நீவர்த்தியாகுமா? சிவபெருமானை ஞேக்கித் தவஞ்செய்யும், உமது சோகம் நீங்கும், முத்தியும் கைகூடும் என்று மொழிந்தான். முனிவர் பூமிதேவியின் மொழியை அங்கீரித்தார். அருந்தவும் செய்தார்.

உடு

சிவபெருமான் திருவளமிரங்கினார். ஐந்தலை பரவங்குவங் கொண்டு பரசிவ இலிங்கமாய் மேற்கு கோக்கிய திருமுகத் துடன் சோதிமயமாய்த் தரிசனம் தந்தருளினார் வசிட்ட முனிவர் இறைவாரை வளங்கி நடுநடுங்கினார். முனிவர் மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப அடியற்ற மரம் போலக் கீழே விழுந்து பணிந்தெழுந்தார். சிவபிரான்மகிழ்க்கு வேண்டிய வரம் யாது என அவரைவினவினார். அம்முனிவர் சிவபெருமானை மீட்டும் மீட்டும்வணங்கி, சுவாமி/தேவரீர்எக்காலத்தும் இத்தலத்திலே இக்திருமேனி யோடு வீற்றிருந்து கொண்டு ஆன்மாக்களுக்கு இட்டசித்திகளை அளித்தருள வேண்டும். எளியனே னுக்கு ஞானேபதேசம் செய்தருள வேண்டும் எனப் பலகால் குறை பிரந்து வேண்டினார். இறைவர் அவ்வாறே வரமளித் தருளினார். கல்லால மரத்தடியிலே தகவினாலும் ததி வடிவாய் வீற்றிருந்து பதி பசபாசலிலக்கணங்களை அவருக்கு ஜயங்திரிபு அற விளக்கியருஞ்சுவாராயினார். முனிவர் உண்ணை தெள்ளித்து சிவஞானமுதிர்ச்சி பெற்று விளங்கினார்.

இத்தலத்திலே சிவபெருமான் அம்முனிவர்க்கருளிய வண்ணமே எழுந்தருளியிருத்தலால் உமாதேவியாரும் விநாயகக்கடவுள், முருகவேள், வீரபத்திரர், வைரவர், ஜூயனார், திருங்நிதேவர். உருத்திரகணங்கள், கணாநாதர்கள் முதலியோரும் அவ்விடத்தைவிட்டுப் பிரியாமல் எழுந்தருளியிருந்தனர். அதனைக்கண்ட கயிலீல் மலையான து மேருமலையுடன் அங்கடைந்து தனக்கு வடக்கே மேருமலை தங்கும்படி தான் சங்கிதிக்குக் கீழ்த்திசையிலே தங்கியது. அதனால், இத்தலம் அன்று முதலாகத் தென்கயிலாயம் என்று பெயருடன் விளங்குகின்றது: இத்தலத்திலிருக்கும் சராசரங்கள் எல்லாம் சிவரூபமாம் என்க.

பொன்முகரிவரலாறு.

சிவபெருமான் உமாதேவியாரை மணம் செய்துகொள் னுமாறு இமயமலையை அடைந்தார். உலகநாயகியாகிய பார்வதியம்மையாருடைய திருமணக் கோலத்தைத் தரிசித் தய்யும் பொருட்டுத் தேவர், முனிவர், சிவகணங்கள், புது கணங்கள், பரிசனங்கள் முதலியோர் இமயமலையில் வந்து குழுமியிருந்தனர். அதனால் பூமியின் வடக்குத் தாழ்ந்து தென்திசையுயர்ந்தது. யாவரும் கலங்கினர். சிவபிரானுடைய கட்டளையின்படி அகத்திய முனிவர் பொதியிலில் தங்கி யிருக்கப் புறப்பட்டார். தமது மனைவியாராகிய உலோபா முத்திரையுடன் தெற்கு நோக்கிச் செல்கின்றவர் வழியில் உள்ள சிவதலங்களையும் தரிசித்துச் செல்வாராயினர். தென் கயிலாயமாகிய இத்தலத்தை யடைந்தார். இத்தலத்திலே நதியொன்றும் இல்லாமைக்குஅகத்தியர்கவன்றூர். முனிவர்கள் வேண்டுகோளன்படி அகத்தியர் அங்கே சிவநாள்கடுந்தவம் புரிந்தார். இறைவர் அருளால் ஆகாய கங்கை இழிந்தது. அக்கங்கை ஆகாயத்திலிருந்து பூமிக்கு வருங்காலத்துப் பொன்னிறத்தோடு பெருமுழுக்கத்தையும் உடையதாயிருந்தமையால் இந்தி பொன்முகரி என வழங்கப்பட்டது.

இந்த நதி சிவபெருமானுடைய திருவருட்பெருக்கால் தோன்றியபடியால் இதில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்து இறைவரை வழிபடுவோர் முத்தியடைவர். கொளி முதலிய கொடும் பாவச் செயலுடையோரும் தாம் செய்த பாவத்தை யுணர்ந்து இரங்கி ஸ்நானம் செய்வராயின் அப்பாவத் தினின்று விடுபடுவர். இதில் முழுகிய விலங்கு, பறவை முதலிய அஃறிணைகளும் சிவபுண்ணியப் பேற்றைப் பெற்று

விளங்கும். ஆனங்களுடைய ஆணவமல அழுக்கைப் போக் கித் தூய்மை செய்யும் பெருமையுடையது இப்பொன்முகரியே யாம். இத்தீர்த்தத்தை யன்றி வேறு பல தீர்த்தங்களும் இத்தலத்து உள்

சீகாளத் திவரலாறு.

சென்ற யுகமொன்றிலே ஒரு சிலங்கி முற்பிறப்பின் உணர்ச்சியால் பொன்முகரி தீர்த்தத்திலே படிந்தது: தென் கயிலாயத்து இறைவரைச் சிங்கித்து வழிபட்டு வந்தது. அன்பின் பெருக்கினால், அதன் வயிற்றிலுண்டாகும் நூல்களை யெல்லாம் இழைத்து இழைத்து அந்த நூலினால் இறை வருக்கு மதில், கோபுரம், மண்டபம், மாளிகை, கருக்கிருகம் முதலியவற்றை அமைத்தது. நாடோறும் இனைப்பாறு தற்கும் பொழுதில்லாமல் அது பணி புரிந்தது. அறுபட்ட இடங்களை அவ்வெப்போது புதுக்கியும் வந்தது இறைவர் மேலும் அச்சிலங்கியின் அன்பைச் சோதிக்கத் திருவுளங் கொண்டார். முன்பு எரிந்து கொண்டிருந்த திருவிளக்கைச் சுடர்விட்டெடுமும்யடி செய்தார். அச்சுடர் மேலெழுந்து ஒரு நொடிப் பொழுதிலே சிலங்கி அமைத்திருந்த நூல் ஆலயத்தை எரிந்து விட்டது. அதனைச் சிலங்கி கண்டது. அந்தோ! இத்திருக்கோயில் தீப்பற்றி எரிந்தது முன்னைப் பெருவினையோ! என் உயிர்த் தலைவராகிய சிலைபெருமானுக்கு இவ்வாலயத்திலே விருப்பந்தானில்லையோ! இவ்வாறு அறி வதற்கோ இத்துணை நாட்கள் இரவு பகலாக இதனை வருந்தீச் செய்து முடித்தேன்! இப்பெருமான் எளியேன்பால் வைத்த கருளை இவ்வளவு தானே? எனப் புலம்பி நெந்தது. எம் பெருமான் திருக்கோயில் இவ்வாறு பழுதுபட்டழிந்தும் யான்

இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றேனோ! அது தகுதியன்று என உயிர்விடத் துணிந்தது. திருக்கோயிலை அழித்த அவ்விளக்குச் சுடரிலேயே யானும் வீழ்ந்து இறக்கின்றேன் என எழுத்து. கருணை வடிவினராகிய சிவபெருமான் சிலங்கியை அவ்விளக்கில் விழாவண்ணம் தடுத்தாட்கொண்டார். சிலங்கியே! உன் விருப்பம் யாதென்றார். சிலங்கியின் வேண்டுகோளின்படியே அதனைத் திருவடிநீலில் சேர்த்தருளினார்.

பின்பு, ஒருயுகத்திலே ஒரு பாம்பு நாடோறும் மாணிக்கக் கற்களைக்கொண்டு முடியிற்சாத்தி அவ்விறைவரை வழிபட்டு வந்தது. அக்காலத்திலே ஒரு யானையும் அன்புடன் நாடோறும் பொன்முகரியில் முழுகித் துதிக்கை சிறையத் திருமஞ்சனத்துக்கு நீர் முகந்து வந்து பாம்பு அணிந்த மணிகளையெல்லாம் சிதறந் தள்ளிவிட்டு. இறைவருக்கு நீராட்டியும், வில்வத் தளிர்களைப் பறித்துத் திருமுடியிலிட்டும் வழிபட்டு வந்தது. அப்பாம்பு, நாடோறும்; அணிந்துள்ள மாணிக்கங்களைச் சிதறி இலைக்குப்பைபயை இறைவர் மேல் ஏற்றியவர் யாவர் எனச்சினங்து வருந்தித் தன் வழிபாட்டைச் செய்துவந்தது. பின்புயானையும்தன்வழக்கப்படிவழிபாட்டுக்கு வந்து இலைகளையும் மலர்களையும் தள்ளிவிட்டுக் கற்களைத் திருமுடியில் ஏற்றியவர் யாவரோ எனச் சினங்கொண்டு தன் வழிபாட்டை விடாமற் செய்து வந்தது. இஃது இங்ஙன மாக, மற்றைநாளிலே வழக்கம்போலப் பாம்பு பூசித்தற்கு வந்தது. இறைவர் திருமுடியிலே அன்றும் இலைகளையும் மலர்களையும்கண்டது. கோபம் மூண்டது. இவ்வாறு நாடோறும் செய்து வருபவர் என் பகைவரே! இக் கொடுஞ் செய்கை புரிந்தவர் தப்பிச் செல்கின்றனரே! அவரைக் காண்பே னுயின் அவர் உயிரைப் போக்குவேன், நாளை ஆகட்டும், என மிக வருந்திப் பெருஞ்சினத்துடன் சென்றது. பாம்பு பூசித்துச் சென்றபின் யானையும் வழக்கப்படி அப்பிரானைப் பூசிக்க அங்கே வந்தது. இறைவர் திருமுடிமேற் கற்களைக் கண்டது

அக்களிறு. இவ்வாறு கற்களை இறைவர் முடிமேல்வைத்துச் சுமக்கச் செய்பவர் பகைவரே அவரைக் காணின் கொன்று உயிர் குடிப்பேன், இது உறுதி. இறைவரே! தேவரீர் இக் கொடுமையை எவ்வாறு பொறுத்தஞ்சின் நீர்? இது உமக்குச் சம்மதமாயின் யான் என்ன செய்தேவன் எனப் புலம்பி எங்கு வருக்கியது. நாளை நான்வங்கு இப்பகைவரைக் கொல்ளேன்; அல்லது நானே உயிர்விடுவேன்; இது சிச்சயமே என வாய்விட்டு அரற்றி அப்பரமபதியைப் பூசித்து அகன்றது. அக்களிறு இரவில் நீத்திரையின்றி மறுநாள் வீடியற்கால வரவை எதிர்பார்த்திருந்தது. அவ்வாறே இரவெல்லாம் சிந்தித்திருந்த பாம்பும் குரியன் உசிக்குமுன் இறைவர் சங்கிதியை அடைந்தது. அங்கே திருமுடியிலே முந்தைநாள் பூசித்திருந்த பூங்கொத்துடன் கூடிய இலுக்குப்பையில் உடலை வளைத்துக் கொண்டு அப்பகைவரைக் காணப் பதுங்கியிருந்தது யானை யும் மறுநாள் வழக்கப்படி இறைவரைப் பூசிக்க வந்த அளவில் முந்தைநாள் தான் குட்டியிருந்து. இலைகளையும் மலர் களையும் கண்டது பெரிதும் மகிழ்ந்தது. வீரரங்கு பொன் முகரியை அடைந்து நீரில் மூழ்கியது. திருமஞ்சனம் முகந்து சங்கிதிக்குச் சொன்றது. துதிக்கையால் நீர்மாலியத்தைத் தள்ளியது. அதனுள் முன்பேவந்து மறைந்திருந்த அப்பாம்பு சீறி எழுந்தது. தொளையின் வழியே யானைத் துதிக்கையில் நுழைந்தது. மத்தகத்திற்புகுந்தது, நச்சப்பற்களால்கடித்துக் குடைந்து வருத்தியது. யானையால் அது பொறுக்க முடிய வில்லை. நீரை முகந்து முகந்து வீசுத் தெரடங்கியது. ஊழிக்காலத்து இடிபோல் முழங்கியது. புழைக்கையால் பூமியைப் புடைத்தது. மரங்களிலே மத்தகத்தை மோதிக் கொண்டது. குடைச்சல் தீர்ந்திலது. சினம் முதிர்ந்தது. நமது பகைவனுடன் நாமும் இறப்போம் எனத் துணிந்தது, துளைக்கையை முடக்கிக் கொண்டது. பூமியும் அதிர்ந்து பினக்கும்படி தலையைப் பூமியில் மோதியது, தலை பினாந்து யானை இறந்தது. பாம்பும் உடல் நொறுங்கி உயிர் விட்டது.

விடைமேல் சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் காட்சியளித் தருளினர். யானை, பாம்பு இரண்டினுக்கும் இறைவர் தமது சாருப் பதவியைத் தந்தருளி மறைந்தார். சிவங்கி—பாம்பு—யானை ஆகிய மூன்றும் இத்தலத்து முத்திபெற்றமையால் சீகாளத்தினன் அன்று தொட்டுப் பெயர் வழங்கி வருகிறது என்பர்.

சி — சிலங்கி, காளம் — காளன் என்கிற பாம்பு,
அத்தி — யானை.

வ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

இந்தலக்குறிப்புக்களுட்சில.

தேன்கயிலாயம், தேன்கயிலை, திருக்காளத்தி, சீகாளத்தி, காளஹஸ்தி, சிவானந்தகிரி, சிவானந்தக நிலைம், விஞ்ஞான கேஷத்திரம், கண்ணப்ப புரம், மும்முடிச்சோழபுரம் முதலிய காரணப் பேயர்களையடையது இந்தலம். இஃது ஜங்கு யோசனை அகலமும், பத்து யோசனை னொமும் உள்ளது என்பர். இப்பேயர்கள் திருக்காளத்திப் புராணம் முதலியவற்றுல் விளங்குவன.

கல்வெட்டுக்கள் :

தொண்டை நாட்டில் உள்ள 24-கோட்டங்களுள் ஒன்றுகிய வேங்கடக் கோட்டத்துத் தொண்டைமான் பேராற்றார் நாட்டு மும்முடிச்சோழபுரம் எனவும், ஆற்றார் வளநாட்டு மும்முடிச்சோழபுரம் எனவும் இதன் பெயர் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றது.

மூர்த்திகள் :

தலவிநாயகர் — 1 அஞ்சங்கி விநாயகர் (ஜூஞ்சங்கி விநாயகர்) இவ்விநாயக வணக்கம் திருக்காளத்திப் புராணம், சீகாளத்திப் புராணம், திருக்காளத்திநாத

ருலா, திருக்காளத்திக்கோவை முதலியவைகளீல் காணப்படுகின்றன. இவர் திருக்கோயிலிலுள் எழுங் தருவியுள்ளார்.

2பாதாளவிளாயகர் : இவர் வெளிப் பிரகாரத்தில் ரிச ஆழமான இடத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கிறார்.

சுவாமியின் திருநாமங்கள் : தென் கயிலெநாதர், திருக்காளத்தி நாதர், ஐங்குடுமீத்தேவர், குடுமீத் தேவர், ஆராவமுது கணநாதர், கல்லாலடியார், கல்லாலடி க்கரும்பு, மருந்து, மலீமேல்மருந்து, காபாலி, காளத்திக்கற்பகம், சோதிவீடங்கர் முதலியன : இவை பூராணங்களிலும் உலாவிலும் வந்துள்ளன.

இனி, இவ்வந்த தியால் அறியப்படுவன— ஆராவமுது - 100; காளத்திமன் 99; காளத்திமன் னன் 86, 90, 88; காளத்தி மன்னவன் 46; காளத்திக் கொற்றவன் 2, 76; காளத்திக்கோன் 24, காளத்திக் கோமான் 80, காளத்திவேந்து 16, காளத்திவள்ளல 92, காளத்தி 36, காளத்திநாதர் 32, 74; ...நம்பன் 34, ...அம்மான் 52, ...ஈஸ்சடர்ஸ் 4, ...சசன் 62, ...ஷின் மலன் 56, ...கூத்தன் 68, காளத்தியான் 40, 60, 64; காளத்தியாள்வார் 6, 8, 10, 22, 30, 38, 48, 66, 70, 72, 78, 82, 94 முதலிய திருநாமங்கள்.

அம்பிகையின் திருநாமம் : ஞானப்பூங்கோதை எண்பது.

தீர்த்தங்கள் :

உருத்தீர் தீர்த்தம் : திருக்காளத்தினாதர் சந்திதி யில் உள்ளது. மணிகரணிக்கா தீர்த்தம் — மூலத்தானத் துக்குத் தெற்கேயுள்ளது. வச்சிரதீர்த்தம், அரகரதீர்த்தம், மாழுரத்திருச்சனை, பரத்துவாசதீர்த்தம் முதலியன பிற தீர்த்தங்கள்.

மலைகள் :

சித்தாசலம் : இது தென் கயிலைக்குத் தெற்கே உள்ளது. “அட்டமாசித்திகள் அண்டரு காளத்து” என்னும் தேவாரப் பகுதி இம்மலையினேயே குறிப் பதென்பார். கணக்குர்க்காம்பிகைமலை-தென் கயிலைக்கு வடக்கில் உள்ளது. நீலமலை — இது மூலத்தானத் துக்குத் தெற்கே உள்ளது. வைரவக்கடவுள் எழுந் தருவியிருத்தலின் இதனை வழிரவமலை என்பார்.

நதி : இத்தலத்திற்குரியாதீ பொன்முகரி 74. இது சந்தியில் உத்தரவாகினியாய்ச் செல்கின் றது : ஆகவீன் மிகச் சிறந்தது என்பார்.

தலவீருக்கங்கள் : அகண்டவீல்வம், கல்லால்.

பீடங்கள் : 1 ஆகம பீடம்: திருக்காளத்தினாதருக்குரியது 2 வைத்திக பீடம் தகவின்னமூர்த்திக் குரியது.

விசேஷங்களும் வழக்கங்களும் :

மாசிமகம் இத்தலத்தில்மிகவிசேடமுடையது. மாசி மாதப் பெருவிழாவில் 8-ஆம் திருநாள் இரவு திருச்சாந்தணிதல் வழக்கம். இது கிருஷ்ணகங்தோற்சவம் என்று கூறப்படும். 9-ஆம் நாளிலும், மகரசங்கராந்தியிலும், வேட்டைக் கோலத்தோடு தென்கயிலை மலையைச் சூழ இறைவர் எழுந்தருளுவர்: இது மிருகயா வினோதம் என வழங்கும். ஆதி சேடன் இத்தலத்தில் பூசித்துள்ளது. தும்பைமாலை சாத்துதல் இத்தலத்தில் மிக விசேடம் என்பர்.

பிற செய்திகள் புராணங்களானும், உலா முதலியவற்றுனும் அறிக.

இங்கே உள்ள இலிங்கம் வாய்லிங்கம் : சங்கிதியில் உள்ள திருவிளக்குகளில் ஒரு திருவிளக்கின் சுடர் சதா அசைந்து கொண்டிருக்கும். இத்தலத்தில் ஐந்து தலைகளையுடைய இலிங்கமாக இறைவர் எழுந்தருளியிருக்கிறார். சீகாளத்திநாதர் திருமேனியில் சிலங்தி—யானைத்தந்தம்—ஐந்தலை நாகம் முதலிய அடையாளங்கள் இன்றும்காணலாம். சிவலிங்கத்திருமேனியில் பச்சைக் கருப்பூரநிரே திருமருஞ்சனமாக ஆட்டப்படுகிறது. மற்றைய அபிஷேகங்கள் பீடத் திலேதான் செய்யப்படுகின்றன. திருமேனியில் மலர்மாலை முதலியன சாத்தப்படுவதில்லை. இங்கு மேற்கு

நோக்கியசங்கிதானம். திருக்காளத்தினாதர் சங்கிதியில் திருநீறு கொடுக்கப்படுவதில்லை: திருமஞ்சனம் ஆடப்பட்ட பச்சைக் கருப்பூர் நீரையே பிரசாதமாக அளிக்கப்படுகிறது.

இந்நாலில் வந்துள்ள
அகப்பொருட்செய்திகள்.

நற்றுய் கூற்று — 28, 29, 58, 59.

சேவிலி கூற்று — 36.

தலைவி கூற்று — 76. குருகோடூறிஇரங்கல் — 63:

கடலோகூறிஇரங்கல் 64: மேகவினோது 75: பிழை,
இடபம், வண்டு, குயில் முதலியவற்றை இரத்தல் — 77, 78,
79, 80: வகையிழந்து இரங்கல் — 82; தலைவன் பிரிவாற்றுத்
வருந்தி இரங்கல் — 95. கூடலிழைத்தல் — 90 முதலியன.

—

சிவமயம்.

நன்றிக்கறல்:

இந்நூல் முகவுரை;
 கெக்ரேதேவாயனார்
 வாலாறு, தலக்குறிப்
 புக்கள் முதலியன
 எழுதுவதற்கு மகா
 மகோபாத்தியாய
 பிரும்மணி ஜய
 அவர்கள் பதிப்
 பித்த நூல்களின்
 பகுதிகளும், சேஷு

சம்தானத்து மகாவித்துவான் ஸ்ரீமத் உபவே
 ரா.இராகவையங்கார் சுவாமிகள் பதிப்பித்த
 நூல்களின் பகுதிகளும் பெரும்பான்மையும் பேருத
 வியாக இருந்தன. அடியேன் புன் மொழியால்

காத. இலக்கணப்

பகுதிகளெல்லாம் ஆசிரிய

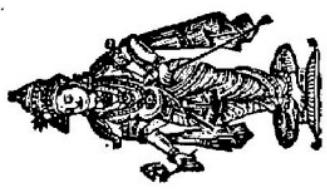
வசனமாகிப் பொன்னேபோல்

எடுத்து இதன்கண் போற்றப் பெற்

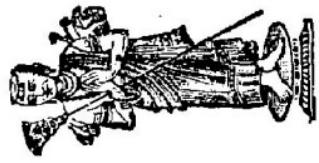
றுள்ளமை அறிஞருலகம் எளிதிலறியும்.

அப்போன்னுரைகளின் ஆற்றலைப் புலவருலகம்

அப்படியே கோள்ளுதல் சிறந்ததேன்பது அடியேன்
 கருத்து என்க. அப்பெருமக்களிருவரும் தமிழகத்துக்குச்
 செய்த நன்றியென்றும் மறவாமல் வந்தித்து வாழ்த்திச்
 சிந்தித்திருக்கின்றேன். குற்றம் பொறுத்தருள வேண்டுவெல்.

நூல்தை
நாகரிகம்

நூல்தை
அரசு அ. வி.

நூல்தை
வீணாயகர்

2

சிவமயம்
திருச்சிற்றும்பலம்

திருக்காளத்தீத் -

தேவாரத் திருப்பதிகங்கள்

[அரும்பதவரையடன்]

==

1. ஆஞ்சையபிள்ளையார்.
2. ஆஞ்சையஅரசு.
3. ஆஞ்சையநம்பி.

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்காளத்தீத் தேவாரம்

திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனர்.

பண் — கொல்லி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சந்தமா ரகிலோடு சாதிதேக் கம்மரம்
உந்துமா முகலியின் கரையினி ஒுமையொடும்
மந்தமார் பொழில்வளர் மல்குவள்ள காளத்தி
எங்கையா ரிணையடி யென்மனத் துள்ளவே. (1)

ஆலமா மரவமோ டமைந்தசீர்ச் சந்தனஞ்
சாலமா பீலியுஞ் சண்பக முந்தியே
காலமார் முகவிவங் தனைதரு காளத்தி
கீலமார் கண்டனை நீணயுமா நீணவதே. (2)

கோங்கமே குரவமே கொன்றையம் பாதிரி
ஆங்கில்வங் தனைதரு முகலியின் கரையிலில்
ஆங்கமர் காளத்தி யடிகளை யடிதொழு
வீங்குவெங் துயர்கெடும் வீட்டளி தாகுமே. (3)

கரும்புதேன் கட்டியுங் கதவியின் கரிகளும்
அரும்புநீர் முகவியின் கரையினி வணிமது
யொருங்குவார் சடையினன் காளத்தி யொருவளீ
விரும்புவா ரவர்க்டாம் விண்ணுலக காள்வரே. (4)

வரைதரு மகிலொடு மாழுத்த முந்தியே
திரைதரு முகவியின் கரையினிற் ரேமலர்
விரைதரு சடைமுடிக் காளத்தி விண்ணவன்
ஷிரைதரு கழவிண்ண சித்தலு சீனமினே. (5, 6, 7)

முத்துமா மணிகளு முழுமலர்த் திரள்களும்
எத்துமா முகவியின் கரையினி லெழில்பெறக்
கத்திட வரக்கணைக் கால்விர ஹுன்றிய
அத்தன்றன் காளத்தி யணைவது கருமமே. (8)

மண்ணுமா வேங்கையும் மருதுகள் பீழ்ந்துந்தி
நண்ணுமா முகவியின் கரையினி ளன்மைசேர்
வண்ணமா மலரவன் மாலவன் காண்கிலா
அண்ணலார் காளத்தி யாங்கணை துய்ம்மினே. (9)

வீங்கிய வுடலினர் விரிதரு துவருடைப்
பாங்கிலார் சொலைவிடும் பரனடி பணியுமின்
ஒங்குவண் காளத்தி யுள்ளமோ டனர்தர
வாங்கிடும் வீணைகளை வானவர்க் கொருவனே. (10)

அட்டமா சித்திக ஸைதரு காளத்தி
வட்டவார் சடையணை வயலணி காழியான்
சிட்டநான் மறைவல ஞானசம் பந்தன்சொல்
இட்டமாப் பாடுவார்க் கில்லையாம் பாவமே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவிராகம்.

பண் — சாதாரி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வானவர்க் டானவர்கள் வாதைபட வந்ததொரு மரகடல் விடங், தானமுது செய்தருள் புரிந்தசிவன் மேவுமலை தன்னைவினவில், ஏனமின மானினெனுடு கிள்ளைத்தீனை கொள்ளவேழி வார்கவணினுற், கானவர்த மாமகளிர் கனகமணி விலகுகா எத்திமலையே. (1)

முதுசினவீ வவுணர்புர முன்றுமொரு நொடிவரையின் மூளவரிசெய், சதுரர்மதி பொதிசடையர் சங்கரர் விரும்புமலை தன்னைவினவில், எதிரெதிர வெதிர்பிளைய வெழுப்பொறிகள் சிதறல்வழி லேனமுழுத, கதிர்மணியின் வளரோளிக ஸிருளகல ஸிலவுகா எத்திமலையே. (2)

வல்லீவரஞ் காளியை வகுத்துவலி யாகிமிகு தாரகனை நீ, கொல்லென விடுத்தருள் புரிந்தசிவன் மேவுமலை கூறி வினவில், பல்பல விருங்கனி பருங்கிமிக வண்டவை கெருங்கி யினமாய்க், கல்வதீர சின்றுகரு மந்திவினை யாடுகா எத்திமலையே. (3)

வேயனைய தோனுமையொர் பாகமது வாகவிடை யேறி சடைமேல், தூயமதி குடிசுடு காடினட மாடிமலீ தன்னை வினாவில், வாய்க்லச மாகவழி பாடுசெயும் வேடன்மல ராகுநயனங், காய்கணையி னலிடந் தீசனடி கூடுகா ளத்தி மலீயே. (4)

மலையின்யிசை தனின்முகில் போல்வருவதொரு மதகரியை மழைப்பால்வறக், கொலைசெய்துமை யஞ்சவுரி போர்த்த சிவன் மேவுமலீ கூறிவினவில், அலைகொள்புன ரூவிபல சுனைகள்வழி யிழியவய னிலவுமுதுவேய், கலகலென வொளிகொள்கதீர் முத்தமலை சிந்துகா ளத்திமலீயே. (5)

பாரகம் விளங்கிய பகிரத னருந்தவ முயன்ற பணிகண், டாரருள் புரிந்தலைகொள் கங்கைசடை யேற்றவரன் மலீ யைவினவில், வாரத ரீருங்குறவர் சேவலின் முத்தவ ரெரித்த விறகில், காரசி ஸ்ரீரும்புகை விசம்புகமழ் கின்றகா ளத்திமலீயே. (6)

ஆருமெதி ராதவலி யாகிய சலந்தரனை யாழியதனால், ஈரும் வகைசெய்தருள் புரிந்தவ னிருந்தமலீ தன்னைவ்னவில், ஊருமர வம்மொளிகொண் மாமணி யுமிழுந்தவை யுலாவி வரலாற் காரிருள் கடிக்துகள் கம்மென விளங்குகா ளத்திமலீயே. (7)

எரியனைய சுரியயி ரீராவணனை யீடழிப் பெழில்கொள் விரலால், பெரியவரை பூன்றியருள் செய்தசிவன் மேவு

மலை பெற்றி வினாவில், வரியசிலை வேடுவர்க் ளாடவர்க் ணீடுவரை யூடுவரலால், கரிசினெடு வரியுமுவையரியி எழும் வெருவுகா எத்திமலையே. (8)

இனதளவில் விவஞ்சல்திட்ட யறிதுமென விகலு மிருவர், தனதுருவ மற்றவரிய சகலசிவன் மேவுமலை தன்னை வினாவில், புனவர்புன மயிலனைய மாதசோடு மைந்தரு மணம்புணருநாள், கனகமென மலர்களனிய வேங்கைக் ணீலாவுகா எத்திமலையே. (9)

ஷின்றுகவ எம்பலகோள் கையரோடு மெய்யிலீடு பேர் வையவரு, நன்றியறி யாதவகை ஷின்றசிவன் மேவுமலை நாடிவினாவில், குன்றின்மலை துன்றுபொழி னின்றகுளிர் சந்தின்மூறி தின்றுகுலவிக், கண்றினெடு சென்றுபிடி ஷின்றுவிளை யாடுகா எத்திமலையே. (10)

காடத்தீடு மாகந்த மாடுசிவன் மேவுகா எத்திமலையை, மாடமோடு மாளிகைக் ணீடுவளர் கொச்சைவய மன்னு தலைவன், நாடுபல நீடுபுகழ் ஞானசம் பந்தனுரை நல்ல தமிழின், பாடலொடு பாடுமிசை வல்லவர்க் ணால்வர்ப்பர லோகமெளிதே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

எல்லாமுன் ரேன்றுமே தோன்றினுன்காண்
 ஏகம்ப மேயான்கா ணிமையோரேத்துப்
 பொல்லாப் புலீன்தும் போக்கினுன் காண்
 புரிசடைமேற் பாய்கங்கை பூரித்தான்காண்
 நல்லவிடை மேல்கொண்டு நாகம்பூண் ④
 நளிச்சிரமோன் ரேந்தியோர் நானுயற்ற
 கல்லாடை மேற்கொண்ட காபாலிகாண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (6)

கரியுருவு கண்டத்தன் கண்ணுளான்காண்
 கண்டங்காண் வண்டுண்ட கொன்றையான்காண்
 எரிபவள வண்ணன்கா ஞேகம்பன்கா
 ஞெண்டிசையுந் தானுய குணத்தினுன்காண்
 திரிபுரங்க ஹயிட்ட தீயாடிகாண்
 தீவினைக ஹர்த்திடுமென் சிந்தையான்காண்
 கரியுரிமெய் போர்த்துகந்த காபாலிகாண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (?)

இல்லாடிச் சில்பலிசென் ரேற்கின்றுன்காண்
 இமையவர்கடொழுதிறைறஞ்சவிருக்கின்றுன்காண்
 வில்லாடி வேடனு யோடினுன்காண்
 வெண்ணுாலுஞ் சேர்ந்த வகலத்தான்காண்
 மல்லாடு திரடோண்மேன் மழுவாளன்காண்
 மலீமகடன் மணுளன்காண் மகிழ்ந்துமுன்னுள்
 கல்லாலின் கீழிருந்த காபாலிகாண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (8)

தேனப்பு வண்டுண்ட கொள்றையான்கான்
 திருவேகம் பத்தான்காண் டேஞ்சுந்துக்க
 ஞானப்பூங் கோதையாள் பாகத்தான்காண்
 நம்பன்காண் ஞானத் தொளியானுன்காண்
 வானப்பே ரூரு மறியவோடி
 மட்டித்து வின்றுன்காண் வண்டார்சோலீக்
 கானப்பே ரூரான்காண் கறைக்கண்டன்காண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (9)

இறையவன்கா ஞேழுலகு மாயினுன்காண்
 ஏழ்கடலுஞ் சூழ்மலையு மாயினுன்காண்
 குறையுடையார் குற்றேவல் கொள்வான்றுன்காண்
 குடலுக்கிற் கீழ்க்கோட்ட மேவினுன்காண்
 மறையுடைய வானேர் பெருமான்றுன்காண்
 மறைக்காட் இறையு மணிகண்டன்காண்
 குறையுடைய கண்டத்தெங் காபாலிகாண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (10)

உண்ணுவரு நஞ்சமுண்டான் றுன்காண்
 ஊழித்தி யன்னுன்கா னுகப்பார்காணப்
 பண்ணுரப் பல்லியம் பாடினுன்காண்
 பயின்றால் வேதத்தின் பண்பினுன்காண்
 அண்ணுமலை யான்கா ணடியார்ட்ட
 மடியினைக் டொழுதேத்த வருஞுவான்காண்
 கண்ணுரக் காண்பார்க்கோர் காட்சியான்காண்
 காளத்தி யானவனென் கண்ணுளானே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமுருத்தினாயுர்.

பண் — நட்டராகம்.

திருச்சிற்றமிபலம்.

செண்டாடும் விடையாய் சிவனேயென் செழுஞ்சிடரே
வண்டாருங் குழலா ஞமைபாக மகிழ்ந்தவனே
கண்டார் காதலிக்குங் கணாதனெங் காளத்தியாய்
அண்டா யுன்னையல்லா வறிந்தேத்த மாட்டேனே. (1)

இமையோர் நாயகனே யிறைவா வென்னிடர் த்துணையே
கமையார் கருணையினுய் கருமாமுகில் போன்மிடற்றுய்
உடையோர் கூறுடையா யுருவேதிருக் காளத்தியுள்
அமைவே யுன்னையல்லா வறிந்தேத்த மாட்டேனே. (2)

படையார் வெண்மழுவாய் பகலோன் பல்லுகுத்தவனே
விடையார் வேதியனே விளங்குங்குழைக் காதுடையாய்
கடையார் மாளிகைகுழ் கணாதனெங் காளத்தியாய்
உடையா யுன்னையல்லா லுகங்தேத்த மாட்டேனே. (3)

மறிசேர் கையினனே மதமாவுரி போர்த்தவனே
குறியே யென்னுடைய குருவேயுன் குற்றேவல்செய்வேன்
நெறியே நின்றடியார் நினைக்குங் திருக்காளத்தியுள்
அறிவே யுன்னையல்லா வறிந்தேத்த மாட்டேனே. (4)

செஞ்சே ஸன்னகண்ணார் திறத்தேக்டங் துற்றலறி
நஞ்சே னுடியே னலமொன்றறி யாமையினுல்
துஞ்சே னுனெருகாற் ரெருமுதேன்றிருக் காளத்தியாய்
அஞ்சா துன்னையல்லா வறிந்தேத்த மாட்டேனே. (5)

பொங்யவ னயடியேன் புகவேநறி யொன்றறியேன்
செய்யவ னுகிவக்துங் கிடரானவை தீர்த்தவனே
மெய்யவ னேதிருகே விளங்குங்திருக் காளத்தியென்
ஐயநுன் றன்னையல்லா லறிந்தேத்த மாட்டேனே. (6)

கடியேன் காதன்மையாற் கழற்போதறி யாதவென்னுள்
குடியாக் கோயில்கொண்ட குளிர்வார்சடை யெங்குமுகா
முடியால் வானவர்கள் முயங்குங்திருக் காளத்தியாய்
அடியே னுன்னையல்லா லறியேன்மற் ரெருவரயே. (7)

சீரூர் மேனியனே சிமலாங்கீன யன்றிமற்றுக்
கூறே னுவதனுற் கொழுங்தேயென் குணக்கடலே
பாரூர் வெண்டலையிற் பலிகொண்டுழல் காளத்தியாய்
ஏறே யுன்னையல்லா லினியேத்த மாட்டேனே. (8)

தளிர்போன் மெல்லடியா டனையாகத் தமர்ந்தருளி
எளிவாய் வந்தெதனுள்ளம் புகுதவல்ல வெம்பெருமான்
களியார் வண்டறையுங் திருக்காளத்தீ யுள்ளிருந்த
ஒளியே யுன்னையல்லா லினியொன்று முணரேனே. (9)

காரு ரும்பொழில்குழ் கணாதனெங் காளத்தியுள்
ஆரா வின்னமுதை யணிநாவலா ரூரன்சொன்ன
சீரூர் செந்தமிழ்கள் செப்புவார்வினை யாயினபோய்ப்
பேராவிண் னுலகம்பெறுவார்பிழைப்பொன்றிலரே. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்.

—
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்காவத்தீத் தேவார அரும்பதவுரை

பண் — கொல்லி :

1. சந்தம்—சந்தனம். ஆர் — ஆத்தி. அகில்—அகிற் கட்டை. சாதி— சாதி மரம். உந்தும்—தள்ளிச் செல்கின்ற. மா— பெருமை முகலி— பொன் முகரியாறு. மந்தம் ஆர் பொழில்— மந்தமாருதம் ஸிறைந்த சோஸி. மந்தமாருதம்— இளங்கெதன்றல். தென்றல்களின் நடைகள் மூன்று. அவை— சைத்தியம், செளரப்பியம், மாந்தியம் என்பன. மாந்தியமே இங்கு ‘மந்தம்’ என அருளிச் செய்யப்பட்டது. மல்குவன்— வளப்பம் ஸிறைந்த. இனை அடி— இரண்டு திருவடிகளும். மனத்து உள்ள — மனத்தின்கண் உள்ளன. ஆர் அகில் என்பதற்கு ஸிறைந்த அகிற்கட்டை எனினும் ஆம். சந்தனம், ஆத்தி, அகில், சாதி, தேக்கு முதலிய மரங்களை உஞ்சிச் செல் லும் முகலி என்க.

2. ஆலம்—அம்சாரியை. மா—மாமரம். மரவம்— மராமரம்: வெண்கடப்ப மரம். சால — மிகுதியாக. பீலி— மயிற்கேருகைகள். நீலம் ஆர் கண்டன்—ஆலகால விடத்தை உண்டருளியமையால் கரிய கண்டத்தையுடைய சிவப்ரான்.

3. கோங்கு, குரா, கொன்றை, பாதிரி, முங்கில் முதலீயவற்றை அடித்துக் கொண்டு வருகின்ற முகலியாறு என்க. காளத்தி அடிகள் — காளத்திளாதர். வீங்கு வெம் துயர் — மிகக் கொடிய துண்பங்கள் வீடு — முத்தி.

4 கதலி — வாழை. அரும்பும் நீர்—தோன்றுகின்ற நீரையுடைய. அணி மதி ஒருங்கு—அழகிய பிறைச் சந்திரன் அடங்கிய. வார் சடை — நீண்ட சடை. சடையீனன் ஆகிய காளத்தியில் எழுந்தருளியுள்ள ஒப்பற்ற சிவபெருமானை. விரும்புவார் — விரும்பிப் போற்றுகின்றவர்.

5 வரை — மலை. மா முத்தம் — பெருமை தங்கிய முத்துக்கள். திரைதரு — அலீகள் பொருந்திய. தே மலர்— தேன் பொருந்திய மலர். விரை — வாசனை. காளத்தி விண்ணனை — திருக்காளத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற மகாதேவர்.

6, 7 திருப்பாட்டுக்கள் மறைந்தன.

8. எத்து — எற்றிக் கொண்டு வருகின்ற. எழில் — அழகு. கயிலரயமலையை எடுத்த இராவணனைக் கால் வீரல் ஊன்றி அகங்காரத்தைக் கெடுத்த வரலாறு காண்க. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரப் பதிகங்களில் எட்டாவது திருப்பாட்டில் இவ்வரலாறு அமைத் திருப்பது கருத்தக்கது.

9. மண்ணும் — கழுவும். அஃதாவது நீரில் தன்றுக் கணைக்கப்பட்ட என்றபடி. வேங்கையும் மருதுகளும். பீழ்ந்து-பிளங்கு. மலரவள்—பிரமதேவர்: மலரயன் எனவும் பாடம்.

ஒன்பதாம் பாடல்களில் பிரம வீஷ் னுக்களால் அறியப்படாத வர் என அருளிச் செய்வர் சுவாமிகள்.

10. வீங்கிய உடலினர்—பருத்த உடம்பையடையவர். துவர் உடை—மருதங்துவரில் தோய்த்த துவராடை. இது கல்லாடையன்று. பாங்கிலார்—நற்செய்வில்லாதவர். பாங்கு-உறவு: பாங்கிலார்—பகைவர்: அவர் சமணர் புத்தர் முதலி யோர்.

11. அட்டமா சித்திகள்—அணிமா முதலிய எண் வகைச் சித்திகள். காளத்தியை நண்ணும் சிவஞானிகளுக்கு அட்டமா சித்திகள் தாமே வந்தடையும் என்றபடி. சிட்டம்—இழுக்கம்.

பண்ண—சாதாரி:

1. வானவர்—தேவர். தானவர்—அரக்கர். வாதை—துன்பம். ஏனம்—பன்றி. இனம் மான்—கூட்டமாயுள்ள மான்கள். மான் இனம் என மாறிக் கூட்டுக. கிள்ளை—கிளி. எழில்—அழகு. கவண்—குருவி முதலியவற்றையோட்டும் ஒரு வகைக் கருவி. கானவர்—வேடர். கனகமணி—பொன் னும் மணிகளும். புனத்தில் திணையையுண்ண வரும் எனம், மான், கிளி முதலியவற்றை வேடர் மகளிர் கவணில் பொன் துண்டுகளையும் இரத்தினக் கற்களையும் வைத்துச் சுழற்றி ஓட்டுகின்ற காளத்திமலை என்க. இத்திருப்பாட்டில் ஆலகால விடம் உண்டருளிய வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

2. முதுசின வில் அவணர்—மிக்க கோபத்தையுடைய வில்லோடு கூடிய அசுரர். அவர் திரிபுராதிகள். நொடிவரை-நொடிக்கும் கால எல்லை. எரி—தி. சதுரர்—சதுரப்பாடு டையவர்: சமர்த்தர் என்றபடி. எரி மூளச் செய் சதுரர் என்க. சங்கரர்—சகத்தைச் செய்பவர். சதுரரும், சடையரும், சங்கரரும் ஆகிய சிவபிரான். எதிர் எதிர் வெதிர் பிணைய—எதிர் எதிராகவுள்ள மூங்கில்கள் ஒன்றினாலேடான்று உரூய் வதனால். வெதிர்—மூங்கில். எழுகின்ற தீப்பொறிகள். தீப்பொறிகள் சிதறுவதனாலும், பன்றிகள் கொம்புகளால் பூமியைக் கிளர எழுகின்ற மணிகளின் ஒளியாலும் இருள் நீங்கும்படி பொருந்தும் காளத்திமலை என்றவாறு. திரிபுரம் எரித்த வரலாறு இப்பாடலிற் காண்க.

3. வல்லை—விரைவு. காளி—கருஷிறமுடைய சத்தி. வலியாகி மிகு—வலிமையோடு செருக்குற்று விளங்கும். கரு மந்திகள் மலையிலுள்ள பல வகையான பழங்களையும் மிகுதி யாகவுண்டு கூட்டமாய் மலையும் அதிரும்படி நிலைபெற்று விளையாடித் திரியும் என்றபடி. இது தாரகனைக் கொல்லக் காளியை ஏவினமை கூறுகிறது.

4. வேய் அனைய தோள் உமை—பசு மூங்கிலையாத்த கொழுமையான தோள்களையுடைய உமாதேவியார். விடையேறி, மதிகுடி, நடமாடி என்பன பெயர்கள். வேடன்—கண்ணப்பாயனார். நயனம்—கண். காய் கஜை—சினமிக்க அம்பு. இடங்கு—தோண்டியெடுத்து இதில் கண்ணப்பர் வரலாறு வந்துள்ளமை காண்க.

5. மலையென் மிசை—மலையென் மேல். முகில்—மேகம். மழை பொல் அலற—மேகத்தினின் ரூ தோன்றும் இடி முழக்

கம் போலப் பிள்ள. கரி — யானை, உரி—தோல், இழிய—
ஒழுக, முதுவேய்—முதிய மூங்கில்கள், மூங்கில் முத்துக்கள்
என்க.

6. பாரகம்—பூமி. சிவபெருமான் பகீரதன் வேண்டு
கோஞக்கிரங்கி, கங்கையைத் தமது திருமுடியிலுள்ள ஞான
கங்கையில் ஒடுக்கிக்கொண்டவர்களை இறுக்கேசிற்திக்கத்தக்கது.
வார் — நீண்ட. அதர் — செல்லும் வழி, குறவர்—வேடர்.
சே அல்லீன் மடுத்து — உறிஞானு மரத்துண்டுகளை இராக
காலத்தில் பொருத்தி. கார் அகில் — கரிய அகிற்கட்டை.
இரும் புகை — மிக்க புகை. விசம்பு — ஆகாயம். சேவல்
என்பதற்குப் பறவைகளின் ஆண் எனக் கொண்டு அவற்றின்
மாயிசத்தைச் சுட்டுப் பக்குவப் படுத்துதற் பொருட்டு மடுத்து
அவ்வேடர் எரித்த விறகில் அகிற்கட்டைகளின் மிகு புகை
கமமூம் எனக் கொள்ளிலும் பொருந்தும். மாயிசப் புகை
கமமூது அகிற்புகை கமழ்வதென்க.

7. சலந்தரன் — சலந்தராசரன், ஆழி — சக்கரப்
படை. சரும் வகை — அறுக்கும்படி. ஊரும் அரவம் —
ஊர்ந்து செல்லும் பாம்புகள். கார் இருள் கடிந்து — மிக்க
இருளைப் போக்கி.

8. எரி அனைய—தீயையொத்த. சரி மயிர்—சுருண்ட
மயிர். சடு அழிய—பெருமை கெட. பெரிய வறையை ஊன்
நீப் பின் அருள் செய்த என்க. வரிய சிலை — கட்டமைந்த
அழகிய வில். கரி — யானை. வரி உழுவை—வரிகளை யுலடைய
புலி. அரியினாம்—சிங்கக் கூட்டம். வொருவு —அஞ்சுகளின் ர.

9. இகலும் இருவர் — மாறுபட்ட பிரம விஷ்ணுக்கள். அறிவரிய — அறிவதற்கருமையான. புனவர்—வேடர். புனமயில் அணைய—காட்டிலுள்ள மயில் போலும் சாயஸ்யடைய. மைந்தர் — ஆடவர். மணம் புணரும் நாள் — மணம் செய்யும் காலத்தில். கனகம்—பொன். அணி வேங்கை—அழகிய வேங்கை மரங்கள்.

10. மலீ — சிறைந்து துன் று—செருங்கிய. சந்தின் முறி — சந்தனமரத்தின் தளர் பிடி — பெண் யானை.

11. காடு அது இடம் ஆக — அது பகுதிப் பொருள் வீருதி. கொச்சை வயம் — சீகாழி. ஞானசம்பந்தன் உரை நல்ல தமிழ்ப் பாடல் வல்லவர்கள் : இசை வல்லவர்கள் எனக் கூட்டுக.

திருத்தாண்டகம் :

1. ஊன் — உளைவு. நல் கூர்ந்தான் — வறிஞர்: நல்துறவு — வறுமை. வீயன் — பெருமை. மாசதுரன் — மிக்க சதுரப்பாடுடையவர். மாபானம் — சுடுகாடு. மாசு — குற்றம். மா மணி நற்குள்று — மாணிக்க மலீ பொழில் ஏழு — ஏழுலகம். என் கண் உளான்—என்னிடத்துள்ளான், என் கண்ணினிடத்து உள்ளான் எனவும் பொருள் கொள்க.

2. கடி — வாசனை. தார் — மாலீ. கண்ணி — தலை யிலணியும் மாலீ பராய்த்துறையான்—பழுநத்தான்—பைஞ்சீலியான் என்க.

3. நாவாய் — மரக்கலம். பூரணன் — ஸிறைந்தவன். புராணன் — பழமையானவன். புனிதன் — பரிசுத்தன். கணாநாதர் என்பது இத்தலத்து இறைவர் திருநாமங்களில் ஒன்று. 1, 3, 4 பாடல்களிற் காணக.

4. கொழுநன்—கணவன். சொல் தான் காண என்க. சுரு வேந்தன் — மகரக் கொடியையுயர்த்த மன்மதன். ஏ— மலரம்புகள். வலம் — வெற்றி.

5. போது — மலரும் பருவத்து அரும்பு. பொருப்பு— மஸி. கனம் — மேகம்.

6. “முளைத்தானை எல்லார்க்கும் முன்னே தோன்றி” என்ற திருவாலவாய்த் திருத்தாண்டகம் காணக. ஏகம்பம் மேயான்; மேயான் — விரும்பியவர். விடை — இடபம் தளி — குளிர்ந்த. நளிர் எனவும் பாடம். கல்லாடை — காவிக் கல்லில் தோய்ந்த ஆடை; காவியுடை. காபாலி — காபாலம் என்ற திருக்கூத்தையுடையவர்.

‘காபாலி’ என்பது 6, 7, 10 பாடல்களில் வந்துள்ளது.

7. வண்டுண்ட கொன்றை — வண்டுகள் பொருக்திய கொன்றை என்க. (இ-ஆம் திருப்பாட்டுக் காணக) “வண்டி னங்கள் தலைந்து முசத், தேங்பீலிற்றும் நறுங் கடுக்கைத் தெரியல்” எனத்திராவிடமாபாடிய கர்த்தராசிய ழீமாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் காஞ்சிப்புராணத்து அருளியமையுங் காணக. கரியுரி — யானைத் தோல்.

8. சில் பலி — சிலவாகிய பிச்சை. ஆடி — பேசிக் கொண்டு அஃதாவது இரைப் பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டு என்க. பாட்டுப்பாடிப் பிச்சையேற்றல் உலகியல். சிலபிரான்

தாருக வனமுனிவர் மனைவிமாரிடத்துச் சென்று பிச்சையேற்ற ரது அவர் முன்பு செய்த தவத்திற்கிரங்கிச் சீவ போதத்தை ஏற்றூர் என்ற குறிப்பில் வைத்துக் காண்க. பிச்சையேற்கும் பெருமான் இமையவர் தொழுதிறைஞ்ச வீற்றிருக்கின்றமை கருத்தக்கது. வெண்ணூல்—வெள்ளிய பூணூல், அகலம்—மார்பு, மல்—மல்ல யுத்தம், மணுளை—கணவன், இல்—ஆடி—வீடுகள் தோறும் கூத்தாடிச் சென்று.

கல்லாலின் கீழிருங்த கோலம் தட்சினாலும் ததி ஆகலின் கோபுர வாயில் இங்கே தெற்கு நோக்கியுள்ளது கல்லால் இத்தல விருக்கும்.

9. இப்பாடலிலும் வண்டுண்ட கொன்றையான் என்றாருளிச் செய்தமை காண்க. இத்தலத்து அம்மையார் திருநாமம் ஞானப்பூங்கோதை என்பது மட்டித்து ஸிற்றல்—குழூத்து ஸிற்றல்: வேறு பொருளிருப்பினும் கொள்க. ஞானத் தொளி' திருநாமம்.

10. குறையுடையர்-தம்முடைய குறைகளை எண்ணி எண்ணித்தமது கீழ்மையும் இறைவனை து பெருமையும் சின்தித் தொழுகுவோர். மணிகண்டன் — நீலகண்டன்: பெயர்-கறையுடைய கண்டத்து எங்காபாலி என்பது விட ஸிறுத்திய வரலாற்றைக் குறிப்பது.

11. ஊழித்தி — ஊழிக் காலத்துண்டாம் நெருப்பு: தீவண்ணர் என்ற குறிப்பு. 'பண்ணாரப் பல்லிலயம் பாடினுன்' என்ற பாடம் இவ்வாதீனப் பதிப்பிலும், பிரும்மழு' டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதயரவர்கள் கொண்டபாடத்திலும் காணப்

படுநதும், ஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதரவர்கள் பதிப்பில் 'பல்வியம்' என்ற பாடம் காணப்படுவதும் காண்க அடியார் ஈட்டம் — அடியார் கூட்டம்.

திருநாவுக்கரச சுவாமிகள் அருளிய இத்தலத்துத் திருத்தாண்டகத்தில் கச்சிக்கம்பம், மயானம், ஏகம்பம், பராய்த்துறை, பழனம், பைஞ்ஞீவி, திருவொற்றியூர், திருவேகம்பம், கானப்பேரூர், குடமுக்கிறகீழ்க்கோட்டம், மறைக்காடு, அண்ணூமலை என்ற தலங்களையும் அருளியிருக்கின்ற திறம் சிந்திக்க.

நட்டராகம் :

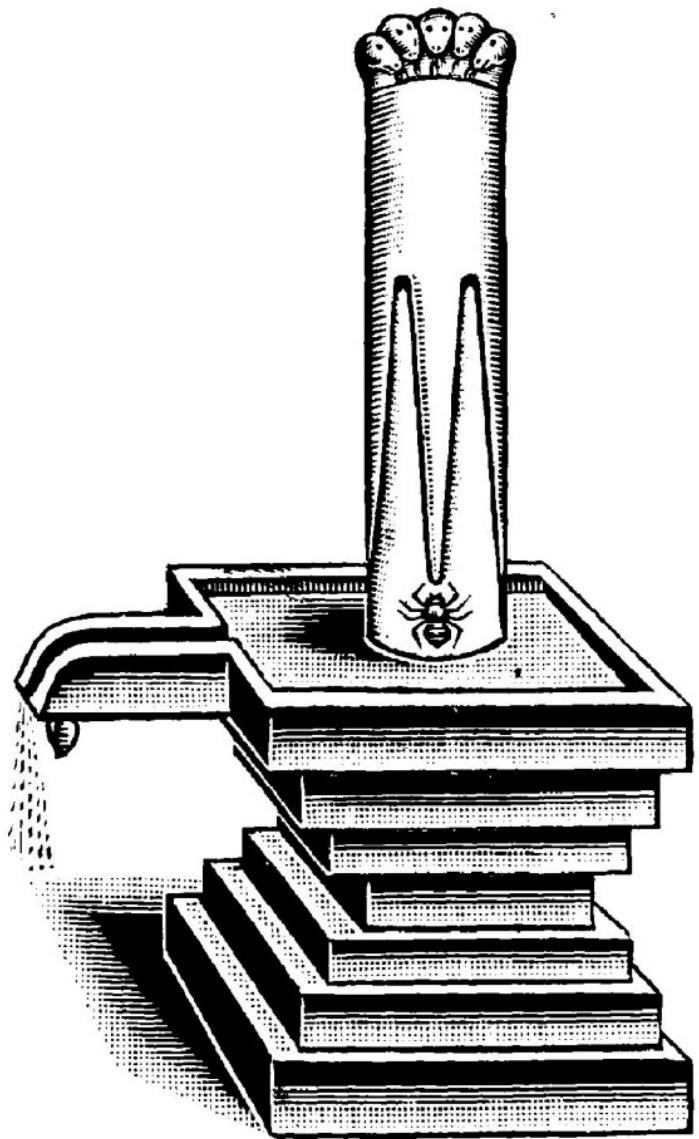
1. சென்டு — ஓர் ஆயுதம் சென்டு ஆடும் விடை — திருமாலாகிய இடபம். வண்டாருங் குழவரள் — இத்தலத்து அம்மையார் திருநாமம். அண்டா—தேவனே. கணநாதன் — 1, 3, 10.

2. கணம — பொறுமை மிடற்றுய் — கண்டத்தை யுடையவரே. பகலோன் — குரியன். பல்லுகுத்தது தக்கன் பாகத்தில். “பல்விலஞகப் பகலீ வென்றேன்” என்பது திருக்கோவையார் — 60. “பற்றகரமாட்டினார்” கலைசைச் சிலேடை வெண்பா.

3. மறி — மான். இத்திருப்பாட்டில் குருவே’ என் பது கல்லாலின் கீழிருந்த காபாலி என்பதையும், ‘உன் குற்றேவல் செய்வேன்’ என்பது குறையுடையார் குற்றேவல்

9. ‘ஒளியே’ என்பது ‘ஞானத்தொளியானுண்காண்’ என்ற திருத்தாண்டகப் பகுதியை ஸ்னீப்பிப்பது காண்க
10. கார்—மேகம். பொழில்—சோலீ. கணாதன் பெயர். நாவலாருரன்—சுந்தரமூர்த்திநாயனுர். பிழைப்பு— குற்றங்கள்.

திருக்காளத்தினாதர்

ஏ

சிவமுயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நக்கீர்த்தேவநாயனுர்

அருளிச்செய்த

கயிலைபாதி காளத்திபாதி

திருவந்தாதி உரையுடன்

நேரிசை வெண்பா.

க யி லை .

- சொல்லும் போருளுமே தூத்திரியு நேய்யுமா நல்லிடிஞ்சி வென்னுடைய நாவாகச் — சொல்லரிய வெண்பா விளக்கா வியன்கயிலை மேலிருந்த பெண்பாகர்க் கேற்றினேன் பேற்று.

இ—ன். வியன்கயிலைமேல் இருந்த பெண்பாகர்க்கு— பெரும்மயமெந்த திருக்கயிலாய மஸ்யின் மீதெழுந்தருளி யிருக்கிற மங்கைபங்கஞுகிய சிவபெருமானுக்கு, சொல் லும் பொருளுமே தூத்திரியும் நெய்யும் ஆ பெற்று — பத மும் அர்த்தமுமே பரிசுத்தமாகிய திரிசீலையும் நெய்யு மாகப் பெற்று, என்னுடைய நாவே நல் இடுஞ்சில் ஆக (பெற்று) — எனது நாவே அழகிய அகலாகப் பெற்று

கயிலைபாதி காளத்திபாதி

சொல் அரியி வெண்பாவே விளக்கு ஆ (பெற்று) — சொல் ஒதற்கரிய வெண்பா அந்தாதியே தீபமாகப்பெற்று, ஏற்றனேன் — கொனுத்தினேன். (எ-று)

சொல்லைத் திரியாகவும், சொற்பொருளை நெய்யாக வும், எனது நாவை அகலாகவுங் கொண்டு, வெண்பாவங் தாதியாகிய தீபத்தைப் பெருமையுள்ள திருக்கயிலாய மலையின் மீதெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான் சங்கிதி யில் ஏற்றனேன் என்பது கருத்து.

குற்றமற்றசொல்லின்றிப்பொருளும், பொருளின்றிச் சொல்லும், திரியின்றி நெய்யும், நெய்யின்றித் திரியும் பயணிலவாதலால், “சொல்லும் பொருளுமே தூத்திரியு நெய்யுமா” என்றும், திரி அழுக்கடைந்ததாயின் நெய்யிருந்தும் நன்கு விளங்காதாதலால் “தூத்திரியும்” என்றும், திரி கெய்களுள்ளாயினும் அகலின்றிப்பயணில் ஆதலால், “நல்லிடிஞ்சிலென்னுடைய நாவாக” என்றும், இவைகளொருங்குகூடினும் கொனுத்தாவிடிற் பயணிலையாதலால் “ஏற்றனேன்” என்றும், விளக்கேற்றுதலுள்ளும் நெய் விளக்கேற்றுதல் பெரும் புண்ணியமாதலால் “நெய்யுமா” என்றும், அந்த நெய் விளக்கும் தெய்வநாயகனுகிய சிவபெருமான் சங்கிதியிலேற்றுதல் இம்மை மறுமை வீடு பேறுகளுக்கேதுவாதலால், “வியன்கயிலை மேவிருந்த பெண் பாகர்க்கேற்றினேன்” என்றும் கூறினார். பெண் பாகர்—உமாதேவியை (இடப்) பாகத் தில் உடையவர்.

காளத்தி.

2. பெற்ற பயனிதுவே யன்றே பிறங்கியான் கற்றவர்க் கோத்துச்சர் காளத்திக் — கோற்றவற்குத்

திருவந்தாதி உரையுடன்

3

தோளாகத் தாடரவஞ் சூழ்ந்தனின்த வம்மானுக்
காளாகப் பேற்றே னடைந்து.

இ-ன். கற்றவர்கள் ஏத்தும் — (அறிவு நூல்களைக்) கற்றவர்கள் துகிக்கின்ற, சீர் காளத்தி கொற்றவற்கு — சிறப்பையடைய திருக்காளத்தி வேந்தனுகிய சிவபெரு மானுக்கு, தோள் ஆகத்து — திருத் தோள்களிலும் திரு மார்பிலும், ஆடு அரவம் — (படமெடுத்து) ஆடுமியல் புள்ள பாம்புகளை, சூழ்ந்து அணிந்த அம்மானுக்கு — ஆராய்ந்தனின்த எமது தங்கைக்கு, அடைந்து — சரண மடைந்து, ஆள் ஆகப் பெற்றேன் — அடிமையாகப் பெற்றேன், யான் பிறந்து பெற்ற பயன் இதுவே அன்றே — நான் (அருமையாகிய இந்த மானுடப் பிறவியிற்) பிறந்து படைத்த பயன் இதுவேயன்றே. (எ-று)

அறிவு நூல்களைக் கல்லாதவர்கள் ஏத்தாராதலால் கற்றவர்கள் என்றது அறிவு நூல்களைக் கற்றுரை. சூழ் தல் — இன்ன இடத்தில் இது தரித்தற்குரியதென்றாய் தல். அணிதல் — ஆபரணமாகத் தரித்தல். அன்றி அலங்கரித்தல் எனிலும், “ஆளாகப் பெற்றேன்” என் பதற்கு அடிமையாக பாக்யம் படைத்தேன் எனிலும் அமையும். இறைவனுக்காளாத வருமை தோன்ற “ஆளா கப் பெற்றேன்” என்றும், பிறவிக்குப் பயன் இறைவற் காட்படுதலேயென்பது தோன்ற, “பெற்ற பயனிதுவே யன்றே பிறந்தியான்” என்றும் கூறினார். திருக்காளத்தி வேந்தனுக்கு ஆளாகப் பெற்றேன், நான் பிறந்தற்குப் பயன் இதுவன்றே என்பது கருத்து.

நாப்பணமரரான்னு, ரிஞ்சும்புறமா மதில் பொன்னிஞ்சி வெள்ளிப் புரிசையன்றேர், துரும்புறச் செற்ற கொற்றத் தெம்பிரான்றில்லைச்சூழ்பொழிற்றகே” என்பது திருக் கோவையார். திருமாலே அம்பாதலால் “முரணம்பு” என்றும், திருமாலீல் அம்பாகக் கொண்டு செலுத்த வல்லோனன்பது தோன்ற “முதல்வன்” என்றும் கூறி ஞார். “உள்ளம் பெரிது கானுமாலுற்று” என்பதை மனத்தின் தொழிலாகவும் கொண்டு, “பேணும்” என்பதற்குத் துதிக்கும் என வாக்கின் தொழிலைக் கொள்ளி னுமாம். ஆகவே, முக்கரணங்களானும் வழிபடா நின் ரேன், இது என்ன வியப்பு என்பது கருத்து. வியப்பா வது இதற்கு முன்னெல்லாம் பிரபஞ்ச வாசனையிலமுங் திக் கிடந்த மனம் இங்ஙனம் இறைவன் விஷயத்தில் மடைமாறப்பட்டதே என்னும் வியப்பு.

கயிலை.

5. பெரியவர் காண்றேன் னுள்ளத்தின் பெற்றி தேவிவரிய தேவாதி தேவன் — பெரிதுங் திருத்தக்கோ ரேத்துங் திருக்கயிலைக் கோனை பிருத்தத்தான் போந்த திடம்.

இ-ள். தெரிவு அரிய — (யாவர்க்கும்) தெரிதல் அருமையாகிய, தேவ அதிதேவன் — தேவர்களுக்கு அது தேவனுகிய, பெரிதும் — மிகுதியும், திருத்தக்கோரீ ஏத் தும் — சிவஞானப் பெருஞ் செல்வத்தினையுடையோர் துதிக்கின்ற, திருக்கயிலைக்கோனை — திருக்கயிலைக்கிறை வளை, இருத்தத்தான் — இருத்துதற்கே, இடம் போந்தது — இடம் பெற்றது, (ஆக்கால்) பெரியவர் — பெரி

திருவந்தாதி உரையுடன்

யோரே, என் உள்ளத்தின் பெற்றி — என் மனத்தின் தன்மையை, காணீர் — பாருங்கள். (எ-று)

திருக்கயிலை நாயகனுகிய சிவபெருமான் வீற்றிருத்தற் கிடங்கொடுத்தலன்றி வேறென்றற்கு இடங்கொடாத என் மனத்தின் தன்மையைப் பெரியீர்நிங்கள் பாருங்கள் என்பது கருத்து. பெரியவர் — இவ்விடத்து முன்னிலைக் கண் வந்தது. அதிதேவன் — மேலான தேவன். தேவ ஆதிதேவன் எனப் பிரித்து தேவர்களுக்கு முதற்கடவுள் எனினுமாம். திரு — செல்வம்: அது இவ்விடத்துச் சிவஞானமாகிய பெருஞ்செல்வத்தின் மேலது.

காளத்தி.

6. இடப்பாக நீள்கோட் திமவான் பயந்த மடப்பாவை தன்வடிவே யானால் — வீடப்பாற் கருவடிசேர் கண்டத்தெங் காளத்தி யாள்வார்க் கோருவடிவே யன்று வரு.

இ-ள். விடப்பால் — நஞ்சின் பகுதியதாகிய, கருவடிசேர் கண்டத்து — கருமையாகிய அழகு பொருங் திய திருமிடற்றினையுடைய, எம் காளத்தி ஆள்வார்க்கு— எமது திருக்காளத்தியை ஆள்வாருக்கு, இடப்பாகம் — இடப்பக்கம், நீள்கோட்டு — நீண்ட சிகரங்களீயுடைய, இமவான் பயந்த — மலையரையன் பெற்ற, மடப்பாவை தன் வடிவே ஆனால் — இளமைப் பருவமுள்ள பாவை போலும் உருவத்தையுடையவளாகிய உமாதேவியின் உருவமே ஆனால், உரு உருவடிவே அன்று — உருவமானது ஒரு வடிவினையுடையதன்று. (எ-று)

ஆல் — அசை, இமம் — பனி, இமவான் — பனி மலைக்கதிபன். காளத்தி ஆள்வார் — திருக்காளத்தியை ஆள்பவராகிய சிவபெருமான். எமது திருக்காளத்திச் சிவபிரானுக்கு ஒரு பாகம் பெண்ணுறவாயிருத்தலால் ஓர் உருவமன்று என்பது கருத்து.

கயிலை.

7. உருவு பலகோண் உணர்வரிதாய் நிற்கு
மோருவ ஞேருபா லிருக்கை — மருவினிய
பூக்கையிற்கோண் டெப்போழுதும்புத்தேளிரவங்திறை
மாக்கயிலை யென்னு மலை. [ஞகு]

இ-ள். மரு இனிய — மணத்தினுலினிதாகிய, பு—
மலர்களை, புத்தேளிர் — தேவர்கள். கையில் கொண்டு —
தம் கையிலேந்தி, எப்பொழுதும் — எக்காலமும், வந்து
இறைஞ்சும்—வந்து(அர்ச்சித்து)வணங்குகின்ற, மா கயிலை
என்னும் மலை — பெருமை பொருந்திய திருக்கயிலாயம்
என்னும் மலையானது, உருவு பல கொண்டு—பல வடிவங்களைக் கொண்டு, உணர்வு அறிது ஆய் சிற்கும்—(யாவர்க்கும்) அறிதல் அருமையாய் நிற்கின்ற, ஒருவன்—ஒப்பற்ற
வனுகிய சிவபெருமான், ஒருபால் இருக்கை — ஒரு பக்கத்தில் வீற்றிருக்கும் இடமாகும். (எ-று)

பல உருவங்கள் கொண்டு ஒருவரும் உணரவொண்டுது நின்ற சிவபெருமான் ஒரு பக்கத்தில் வீற்றிருத்தற்குரிய இடமாகும் திருக்கயிலாய மலை என்பது கருத்து.

காளத்தி.

8. மலைவரல்போல் வானவருங் தானவரு மெல்லா
மலைகடல்வாய் ஞஞ்சேழல்கண் டஞ்சி — நிலைதளரக்

திருவந்தாசி உரையுடன்

9

கண்டமையாற் றண்சாரற் காளத்தி யாள்வார்ந்து
கண்டமையா வுண்டில் வலகு.

இ-ள். வானவரும் தானவரும் எவ்வாம் — தேவர்
கனும் அசரர்களும் ஆகிய எல்லாரும், அலீ கடல்வாய் —
அலீயா ஸின்ற பாற்கடவிள்கண், நஞ்சு — விஷமானது,
மலைவரல்போல் ஏழல் கண்டு — மலை வருதல் போல
எழுந்து வருதலைப் பார்த்து, அஞ்சி — பயந்து, நிலைதளரக்
கண்டமையால் — தங்கள் ஸிலையழியக் கண்டதனால்,
காளத்தி ஆள்வார் — திருக்காளத்தியாள்வாராகிய சிவ
பெருமான், நஞ்சு — அந்த விஷத்தை, உண்டமையால் —
பருகினதனால், இவ்வுலகு உண்டு — இந்த உலகமானது
நிலைபெற்றிரா ஸின்றது. (எ-று)

உண்ணுவிடின் இவ்வுலகம் அன்றே அழிந்தொழியும்
என்றதாயிற்று. “நஞ்சமூல் எனவும் பாடம்”. இதற்
குப் பொருள் விஷாக்னி என்பது.

க யிலை .

9. உலக மகிழ்ச்சினுக்கு மோண்ணுதன்மே லிட்ட
தீலக மெனப்பேறினுஞ் சீசீ — யிலகியசீ
ரீசா திருக்கயிலை யேம்பெருமா னென்றே
பேசா திருப்பார் பிறப்பு.

இ-ள். இலகிய சீர் சசா—எக்காலத்தும் அழிவின்றி
விளங்குகின்ற பெருஞ் சிறப்பையுடைய ஈசனே, திருக்
கயிலை எம்பெருமான் — திருக்கயிலாயத்தில் எழுந்தருளி
யிருக்கின்ற எம்பெருமானே, என்று என்று — என்று
புகழ்ந்துரைத்து, பேசாது இருப்பார் — (மேன்மேலும்
அவன் திருவார்த்தையை எடுத்துப்) பேசாதிருப்பவரது,

பிறப்பு — ஐன்மமானது, உலகம் அனைத்தினுக்கும் — எல்லா உலகங்களுக்கும், ஒண்ணுதல்மேல் இட்ட-ஒட்டப் மாசிய நெற்றியிலிட்ட, திலகம் எனப்பெற்றினும்—பொட்ட டென்று சொல்லப்பெற்றினும், சீ சீ — கைசை. (எ - று)

சசன் — பெருஞ்செல்வன். ஒட்டப்பும் — அழகு. பிறதேவர்களுடைய சிறப்புப்போன்று அழிவதன்றுதலால், “இவகியசீர்” என்றும், ஒப்புயர்வு இல்லாத பெருஞ்செல்வன் ஆதலால் “சசன்” என்றும், இத்தகைப் பெருமையுடையானையாம் கானுமாறு என்னையெனத் தளராமைப் பொருட்டு “திருக்கயிலை எம்பெருமான்” என்றும், அவனது திருவார்த்தையை எடுத்துப் பேசாதிருப்பவரது பிறப்பு வீணுதலால், “என்றென்று பேசாதிருப்பார் பிறப்பு உலகமனைத்தினுக்கும் ஒண்ணுதன் மேலிட்ட திலகம் எனப்பெற்றுஞ்சீசீ” என்றும் கூறினார். சீசீ—பயனிலது என்னும் பொருளுள்ள இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. திருவார்த்தை — இறைவனது திருவடியைப் புகழ்ந்து பேசம் பேச்சு. இது “சசற் கியாம்வைத்தவன்பி எகன்ற வன் வாங்கியவெம், பாசத்திற்காரென்றவன்றில்லையின் ஒளி போன்றவன்றேள், பூசத் திருநீரெனவென்றுத் தாங்க வன் பூங்கழல்யாம், பேசத் திருவார்த்தையில் பெருளீளம் பெருங் கண்களே” என்னும் திருக்கோவையார் வாயிலாக உணர்க. உலக முழுதும் ஆளும் ஒப்பற்றவராயினும் அவர் இறைவனைத் துதியாராயின் அவர் பிறப்பு பயனற்று என்பது கருத்து.

காளத்தி.

10. பிறப்புடையர் கற்றேர் பெருஞ்செல்வர் மற்றுஞ்சிறப்புடைய ரானலுஞ்சீசீ — பிறப்பில்

கடியார் நிறஞ்சோலைக் காளத்தி யாள்வா
ரடியாரைப் பேணு தவர்.

இ-ன். இறப்பு இல் — (என்றும்) அழிதலீல்லாத,
கடி ஆர்ந்து சோலை காளத்தி ஆள்வார் — இன்பம் நிறைந்த
நன்மணங்கமழ்கின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்காளத்தி
யாள்வாரது, அடியாரை—தொண்டர்யளை, பேணுதவர்—
விரும்பி வழிபடாதவர், பிறப்பு உடையர் (ஆனலும்) —
(யர்குடியிற்) பிறத்தலையுடையராயினும், கற்றேர்
(ஆனலும்) — (கற்றற்குரியவைகளைக்) கற்றேராயினும்,
பெருஞ்செல்வா (ஆனலும்) பெருஞ்செல்வத்தை
உடையராயினும், மற்றும் சிறப்பு உடையர் ஆனலும் —
மற்றுமுள்ள விசேடங்கள் எல்லாவற்றையும் உடைய
ராயினும், சீ சீ — சை சை. (எ - று)

இறப்பு இல் என்பதனைக் கடிக்காயினும் சோலைக்
காயினும் காளத்தியாள்வார்க்காயினும் விசேடனை
மாக்குக. சோலைகள் தம்மிடத்து வந்தடைந்தார்க்கு
ஷிழல் கொடுத்து அவர் விடாய்தனைத்துக் கணி முதலீய
உதவி இன்பம் செய்தலால், கடி என்பதற்கு இன்பம்
என்ப பொருள் கூறலாயிற்று. அன்றி விளக்கம் எனி
னும் பொருந்தும். இறைவனைப் பேணுவோராயினும்
அவரது அடியாரைப் பேணுதவராயின் அவர் எத்துணைச்
சிறப்பினராயிருந்தும் பயனற்றவராதலால், “காளத்தி
யாள்வாராடியாரைப் பேணுதவர் பிறப்புடையர் கற்றேர்
பெருஞ்செல்வர் மற்றும் சிறப்புடையரானலும் சீ சீ”
என்றார். மற்றும் சிறப்பு என்றது — பிறப்பு, கல்வி,
செல்வம் என்பவை ஒழிய ஏன்ற அடக்கம், அறிவு, ஒழுக்
கம் ஓப்புரவு முதலீயவற்றை. அடியார் பெருமைக்கு
அளவில்லை என்பது கருத்து.

கயிலை.

11. அவரும் பிறந்தாராய்ப் போவார்கோ லாலி
யேவருங் தோழுதேத்து மெங்கை — சிவமன்னு
தேக்குவார் சோலைத் திருக்கயிலை யேத்தாதே
போக்குவார் வாளா போழுது.

இ - ஸ. எவரும் தொழுது ஏத்தும் எங்கை—யாவரும்
வணங்கித் துதிக்கின்ற எமது தந்தையாகிய சிவப்ரீரானது,
சிவம்மன்னு—நன்மை நிலைபெற்ற, தேக்குவார் சோலை—
தேன் ஒழுகுகின்ற சோலைகள்குழந்த, திருக்கயிலை—திருக்
கயிலாயத்தை, ஏத்தாதே — துதியாமலே, பொழுது —
தம் வாழ்நாளை, வாளாபோக்குவார் — வீணைய்க்கழிப்பவ
ராகிய, அவரும் — அவரும், ஆவி பிறந்தார் ஆய் போவார்
கொல் — உயிரோடுகூடிப் பிறந்தவர்களாகிச் செல்வரோ.
(எ - று)

“எவரும் தொழுதேத்தும் எங்கை” என்றதனால்
இவனின்மிக்கான் ஒருவன் இல்லை என்பது பெறப்பட்டது.
தேக்கு — இனிப்பு. அது இனிப்புள்ள தேனுக்காயிற்று.
சிவம்மன்னு தேக்குவார் சோலை என்பதற்கு, மங்களகரம்
அமைந்த கழுது மரங்கள் ஒங்கிய சோலை எனினுமாம்.
எங்கை திருக்கயிலை என இயையும். இறைவனை ஏத்திப்
பொழுது போக்காதே வாளா பொழுதுபோக்குவார்
அருமையாகிய மானிடப் பிறவியின் பயனடையாதவர்
ஆதலால் “அவரும் பிறந்தாராய்ப் போவார் கொல் ஆவி”
என்றார். இதனால் அவர் ஆவியொடு கூடியிருங்கும்
பினாத்தை சிகர்ப்பர் என்றவாருயிற்று. “ஆவியொடு
காயமழிந்தாலும்” என்றார் பட்டினத்தடிகளும்.

காளத்தி.

12. வாளா பொழுது கழக்கின்றார் மாணிடவர்
கேளார்கோ லங்தோ தீறிப்படார் — கீளாடை
யண்ணற் கணுக்கராய்க் காளத்தி யுண்ணின்ற
கண்ணப்ப ராவார் கதை.

இ-ள். கீள் ஆடை அண்ணற்கு — கீளாடையை
உடைய பெரியோனுகிய சிவபெருமானுக்கு, அனுக்கர்
ஆய்—அன்பராகி, காளத்தி உள் நின்ற—திருக்காளத்தி
யில் ஸிலைபெற்றிருந்த, கண்ணப்பர் ஆவார் கதை — திருக்
கண்ணப்ப தேவரது கதையை, வாளா பொழுது கழிக்
கின்றார் — வீணே தமது வாழ்நாளைப் போக்குகின்றவரா
கிய, மாணிடவர் — மரணிடர், கேளார் கொல் — கேட்டி
ராரோ, (கேளாமையால்தான்) அங்தோ — ஜேயோ, கிறி
ப்பட்டார்—பொய்யாகிய பிரபஞ்சவாசனையில் அகப்பட்டு
(வீணே காலங்கழிக்கின்றார்) (எ—று)

கேட்டிருப்பராயின் வாளா பொழுது கழியார் என்ற
படி. கீள் ஆடை— கிழித்து உரித்ததனால் வந்த ஆடை,
(யானைத்தோல்-புலித்தோல்) அன்றி இருகாவினிடையே
செல்லப் பாய்ச்சிப் பின்செருக்கொ ஆடை: அன்றிக்
கோவண ஆடை எனினுமாம். கீள் — கிழிக்கப்பட்ட
சிரை. அன்பரல்லாதார் அனுகுதற்கு உரியரல்லர் ஆத
லால், அனுக்கர் என்றது அன்பரை உணர்த்திற்று.
நின்ற என்பதற்கு இறைவன் பரிசோதித்த சோதனை
களுக்குப் பின்னிடாது நின்ற எனினுமாம். கிறி—பொய்.
கண்ணப்பர் — தம் கண்ணைத் தோண்டிச் சிவலிங்கப்

பெருமானுக்கு அப்பினவர். இதனை “ வதாண்டு செய்து நாளாற்று கண்ணிடந்தப்பவல்லேனால்லன் ” என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கானும் உணர்க.

க யிலை .

13. கதையிலே கேள்வி கமிலாய நோக்கிப் புதையிருட்கண்மாலோமேபோலும்ச — சிதையாச்சீர்த் தீர்த்தன்பாற் பாசுபதம் பேற்றுச் செருக்களத்திற் பார்த்தன்போர் வென்றிலனே பண்டு.

இ-ன். பார்த்தன் — அர்ச்சனன், பண்டு — முற் காலத்தில், புதை இருள்கண் — (கண்ணென்றீ) மறைதற்கு உரிய இருட்பொழுதில், மாலோடும் கமிலாயம் நோக்கிப் போய் — கண்ணனேடு கூடித் திருக்கயிலாயத்தை நோக்கிச் சென்று, சிதையா சீர்தீர்த்தன்பால் — அழியாத சிறப்பினையுடைய பரிசுத்தனுகிய சிவபெருமானிடத்தில், பாசுபதம் பெற்று — பாசுபதம் என்னும் அஸ்திரத்தைப் பெற்று, போர் — போர்க்கெதாழிலைச் செய்கின்ற, செருக்களத்தில் — (பாரத) யுத்த களத்தில், வென்றிலனே — (துரியோதனத்தியரசு) செயித்திலனே, (இதனை) கதையிலே கேள்வி—பாரதகதையில் கேட்பீராக. (எ-று)

சிதையா சீர்தீர்த்தன் என்றதனுலும், மாலோடும் போய் என்றதனுலும், பாசுபதம் பெற்றுச் செருக்களத்தில் பார்த்தன் போர் வென்றிலனே என்றதனுலும், சிவபெருமானே அழிவற்ற பெருஞ்சிறப்பையுடையவன் என்பதும், மால் முதலியோரினும் பேராற்றலுடையான் என்பதும், பாசுபதமின்றிப் பிற கணைகளால் பகைவர்

அழியார் என்பதும், வெற்றியில் சிறங்கது அதுவே என் பதும் பெறப்பட்டன. தீர்த்தன் — பரிசுத்தன். (அடைந் தாரது உயிர் மாசு போக்கு உய்விடப்பவன்) பார்த்தன் — பிரதையின் புத்திரன். பாசுபதம் — பசுபதி சம்பந்தம் ஆகிய அஸ்திரம்.

காளத்தி.

14. பண்டு தொடங்கியும் பாவித்து ஸின்கழற்கே தொண்டு படுவான் ரூடர்வேலைக் — கண்டுகோண் டாளத் தயாவுண்டோ வில்லையோ சொல்லாயே காளத்தி யாயுன் கருத்து.

இ-ன். காளத் தியாய் — திருக்காளத்தியை உடையவனே, பண்டு தொடங்கியும் — பூர்வ காலங் தொட்டும், பாவித்து — (உன் மங்கள குணங்களைப்) பாவலை பண்ணி, ஸின்கழற்கே — உன் திருவடிக்கே, தொண்டுபடுவான் தொடர்வேலை — அடிமைப்படும் பொருட்டுத் தொடர்ந்து பற்றுகின்றவனுகிய என்னை, கண்டு கொண்டு — (இன்ன நிலைமையன் என்று உன் முற்றறிவால்) அறிந்துகொண்டு, ஆளா — ஆண்டருள, தயா உண்டோ இல்லையோ — கிருபை உண்டோ இல்லையோ, உன் கருத்து சொல்லாய் — (அடியேனுக்கு) உன் திருவள்ளக்கிடையை நீயே திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும். (எ-று)

“பண்டு தொடங்கியும் பாவித்து ஸின்கழற்கே தொண்டு படுவான் ரூடர்வேன்” என்றமையால் பழவடியேன் என் பதும், கண்டுகொண்டு என்றமையால் இறைவன் முற்றறி வன் என்பதும், “ஆளா” என்றமையால், முற்றறிவாற் கண்டுகொண்ட பின்னர் ஆள்வதே தகுதி என்பதும்,

“தயா” என்றமையால் ஆள்வதற்குக் காரணம் பெருங் கருணையே என்பதும், “உண்டோ இல்லையோ” என்ற மையால் இதுகாறும் ஆளாமையால் ஜயமுற்றேன் என்பதும், உன்கருத்து சொல்லாய் என்றமையால், எம்மேனுர் கருத்தை அறிதற்குரிய முற்றறிவனுகிய உன் கருத்தை நியேசொல்லினான்றி யாம் அறியவல்லேமல்லேம் என்பதும் பெறப்பட்டன. தயா—தயை எனத் தமிழில் வழங்கும். இதுகருணை என்னும் பொருள் அமைந்த வடசொல். சின் கழந்தே என்றது தேற்றுறோகாரம்: பிற தெய்வங்களை மறந்தும் தொழேன் என்பதை வற்புறுத்த வந்தது. “மைவார் கருங்கண்ணி செங்கரங் கூப்பு மறந்துமற்றப், பொய்வானவரிற் புகாதுதன் பொற்கழற் கேயடியேன், உய்வான் புகவொளிர் தில்லைங்கின் ரேஞ்சடை மேல தொத்துச், செவ்வா எடைந்த பசங்கதீர் வெள்ளைச் சிறு பிறைக்கே” என்பது திருக்கோவையார்-செ. 67. “மற்றேர் தெய்வம் கனவி ஒும் சினையாது” என்பது திருவாசகம். “விரையார் கொன்றையினுய்விடமுண்ட மிடற்றினனே, யுரையார் பல்புகழாயுமை நங்கையோர் பங்குடையாய், திரையார் தெண்கடல்குழ் திருவான்மியூருறையும், அரையாவுன்னையல்லா வடையாதென தாதரவே” “இடியார் ரேறுடையா யிமையோர் தம்மணி முடியாய், கொடியார் மாமதியோ டரவம்மல்க் கொன்றையினுய், செடியார் மாதவிகுழ் திருவான்மியூருறையும், அடிகேளுன்னையல்லாலடையாதென தாதரவே” என்பது தேவாரம்.

க யிலை .

15. கருத்துக்குச் சேயையாய்க் காண்டக்கோர் காண விருத்தி திருக்கயிலை யென்று — லோருத்த

அறிவா னுறுவார்க் கறியுமா றண்டோ
நெறிவார் சடையாய் நிலை.

இ-ள். நெறி வார் சடையாய் — செவ்வே நீண்ட
சடையையுடையவனே, கருத்துக்குச் சேயை ஆய் —
மனத்துக்குத் தாரஸ்தனுகி, காண்தக்கோர் காண —
காணும் தகுதியுடையோர் காணும்படி, திருக்கயிலை
இருக்கின்றால் — திருக்கயிலாயத்தில் இருப்பையாயின்,
நிலை — (உனது நிலையை), ஒருத்தர் அறிவான் உறு
வார்க்கு — அறிய முயல்வோராகிய ஒருவருக்கு, அறியும்
ஆறு உண்டோ — அறியும் வழியுள்ளதோ. (எ-று)

நெறி — நன்னெறியையுடைய எனினும் அமையும்.
இதனை “பொறிவாயிலைந் தவித்தான் பொய்திரொழுக்க,
நெறிநின்றார் பீடுவாழ் வார்” என்பதனால் உணர்க. கருத்
துக்குச் சேயனுதலால் எம்மனோர்க்குளன்றும், காணவிருத்
தல் காண்தக்கோர்க்கு என்றும் கொள்க. எம்மனோர்
கண்ணுக்கேயன்றிக் கருத்துக்கும் புலப்படாதவன்,
காண்தக்கோர் கருத்துக்கேயன்றிக் கண்ணுக்கும் புலப்
படுவான் என்றவாருயிற்று. புலப்படாமையும் புலப்படு
தலுமாகிய இருதனமையனும் நிற்கும் உனது நிலையை
அறியவல்லார் யாவர் என்பது கருத்து.

காளத்தி.

16. நிலையில் பிறவி நெஞ்சழியிற் பட்டே
தலைவ தமோறு கின்றேன் — ரேலைவின்றிப்
போந்தேறக் கைதாராய் காளத்திப் புத்தேளிர்
வேங்தேயிப் பாச்த்தை விடு.

இ-ன் தலைவு — தலைவனே, காளத்தி — திருக்காளத்தியில் எழுங்தருளியிருக்கின்ற, புத்தேளிர்வேங்தே-தேவர்பிரானே, சிலை இல் — சிலையற்ற, பிறவி — பிறவிக்கடலீன், நெடு சுழியில் பட்டு — பெருஞ்சுழியில் அகப் பட்டு, தொலைவு இன்றி தடுமாறுகின்றேன் — முடிவில் லாமல் தடுமாருங்றேன், (ஆதலால்) இப்பாசத்தை விட்டு — இந்தப் பிரபஞ்ச ஆசையை விட்டு, போங்து ஏற — வந்து முத்திக் கரையில் ஏறுதற்கு, கைதாராய் — நீகை தரவேண்டும். (எ-று)

மாறிமாறிப் பல்பிறப்பும் பிறத்தலால் “நிலையில் பிறவி” என்றும், அப்பிறவி ஒன்றன்பின் ஒன்று காரண காரிய முறையாக வருதலால், “தொலைவின்றி” என்றும், இறைவன் கைதாராதொழியின் இந்தப் பிறவிக் கடலைக் கடக்க ஒண்ணுதாகையால் “கைதாராய்” என்றும், கடந்தவாறேகரையேற வேண்டுமாதலால், “போங்தேற்” என்றும் கூறினார். பிறவியைக் கடலாகக்கோடலால், ஏற என்பதற்கு முத்திக் கரையில் ஏற என்றுரைக்க வாயிற்று. தலைவு என்றது அமையாமல் புத்தேளிர் வேங்தே என்றது எம்மனோர்க்குத் தலைவனுதலேயன்றித் தேவர்களுக்குங் தலைவனுதலை வற்புறுத்தற்கு. புத்தேளிர் என்றது பிரமன் முதலியோரை.

கயிலை .

17. பாசத்தை விட்டேனின் பாதத்தின் கீழேயேன்
னேசத்தை வைக்க நினைகண்டாய் — பாசத்தை
நீக்குமா வல்ல கயிலாய நீயென்னைக்
காக்குமா றித்தனையே காண்,

இ-ன். பாசத்தைவிட்டு — (இந்தப் பிரபஞ்சப்) பற்றைவிட்டு, நின்பாதத்தின் கிழே—உன் திருவடியிலே, என் சேசத்தை வைக்க — என் அன்பை வைக்கும்படி, நீணை—நீதிருவளத்திற் சங்கற்பிக்க வேண்டும், பாசத்தை நீக்கும் ஆறுவல்ல — பாசத்தை ஒழிக்கும் வழியில்வல்ல, கயிலாய—திருக்கயிலாயனே, நீஎன்னைக் காக்கும் ஆறு—நீ என்னைக் காத்தருளும்வகை, இத்தனையே — இவ்வளவே. (எ—று)

கண்டாய், காண் என்பன முன்னிலை அசை இடைச் சொற்கள். இந்த உலகப்பற்று நீங்கி உன் திருவடியின் கண் யான் அன்புவைக்கும்படி நீ திருவளம்பற்ற வேண்டும், அவ்வாறு திருவளம்பற்றலே நீ என்னைக் காத்தருளவாய் முடியும்கீள்பது கருத்து. இறைவனது திருவடியில் அன்பை வைக்கவே அவன் பாசத்தை ஒழித்து முத்தி தந்தருளுவனுதலால் இவ்வாறு கூறினார். இது “சசற் கியான்வைத்த வன்பினகன்றவன் வாங்கிய வென், பாசத்திற்காரென்று” என்பதனால் இனி து விளங்கும். பாசம் — பஞ்ச பாசத் தடை எனினுமாம்.

காளத்தி.

18. கானு தலக்கின்றூர் வானேர்கள் காளத்திப் பூனூர் மார்வன்றன் போற்பாத — நாணுதே கண்டிடுவோன் யானிருந்தேன் காணீர் கடனஞ்சை யுண்டிடுவோன் றன்னை யோருங்கு.

இ-ன். வானேர்கள் — தேவர்களும், காளத்தி — திருக்காளத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கிற, பூண் ஆரம் மார் வன்தன் — தரித்தற்குரிய ஆரங்களைத் தரித்த திருமார்

பினையுடையவனுகிய சிவபெருமானது, பொன் பாதம் — பொன் போலுங் திருவடியொன்றனையும், காணுது அலக் கிண்றூர் — காணமாட்டாது வருந்தா சின்றூர், (அங்குள்ள மாக) யான் — நான், நானுடே — நானுமல், கடல் நஞ்சை உண்டிடுவான் தன்னை — பாற்கடலிற்கேள்றிய விஷத் தைப் பருகினவனுகிய சிவபெருமானை, ஒருங்கு — ஒருசேர (முழுதும்), கண்டிடுவான் இருக்தேன் — காணத்துணீர் திருக்கின்றேன், காணீர்—(சான்றேறே) எனது அழியாமை ஆகிய இதனை நீங்கள் பாருங்கள். (எ - று)

திருக்காளத்தியப்பரது திருவடியொன்றனையும் காணுது தேவர்கள் திகைப்பதைக் கேட்டறிந்தும் சிறிதும் நானுமல் அவளை முழுதுமே காணத் துணிந்திருக்கின்ற எனதறியாமையை நீங்கள் பாருங்கள் என்பது கருத்து பூனைரம்—ஆபரணம் எனினுமாம் அஃது இவ்விடத்துச் சர்ப்பாபரணத்துக்கு ஆயிற்று. “புற்றுமாய் மரமாய்ப் புனல்காலே உண்டியாயண்டவாணரும் பிறரும், வற்றியாரு சின்மலரடி காணோ” என்றூர் திருவாதழுரடி ஞாம்.

கயிலை .

19. ஒருங்கா துடனேனின் ரேவரை ரேம்மை நேருங்காம னித்த மோருகா — னேருங்கிக் கருங்கலோங் கும்பற் கயிலாய மேயான் வருங்கோலோ நம்பான் மதித்து.

இ-ள். ஓர் ஜவர்—ஒப்பற்ற (இந்திரியங்களாகிய) ஜவரும், உடனே சின்று-உடன் கூடியிருந்து, ஒருங்காது—(எமக்கு) அடங்காமல் சின்று, எம்மை நெருங்காமல் — எம்மை அழிக்காமலிருக்கும்படி, நெருங்கி — நெருக்கம்

அடந்து, கருகல் ஒங்கு உம்பல் — கரிய மலைபோல் உயர்ந்த யானைகள் சஞ்சரித்தற்குரிய, கயிலாயம் மேயான் — திருக்கயிலாயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான், நம்பால் மதித்து — நம்பிடத்துந் திருவளம் வைத்து, நித்தம் ஒருகால் வருங்கொலோ — நாள் தோறும் ஒருதரம் எழுந்தருனுவனே. (எ - று)

பிறவிக்கேதுவாகிய விஷயங்களில் இழுத்துச் செல்லும் பெருவலி உடைமையால் இந்திரியங்களை ஒராவர் என்றும், இறைவன் பொறி வாயிலைந் தவித்தான் ஆதலால் அவன் நித்தமொருக்கால் நம்பால் மதித்து வருவனுயின் இவ்வைவர் எமக்கு அடங்கியிருப்பர் என்றந்து, “கயிலாய மேயான் நித்தமொருகால் வருங்கொலோ” என்றும் சூறினார். மதித்து என்பதற்கு என்னியும் ஒரு பொருளாக சினைத்து எனினுமாம். “பொருளா வெளைப்புகுஞ் தாண்டு” என்றார் திருவாத ஓரடிகளும்.

காளத்தி.

20. நம்பான் மதித்துறையுங் காளத்தி நண்ணுதே வம்பார் மலர்தூய் வணங்காதே — நம்பானின் சீலங்க ளேத்தாதே தீவினையேன் யானிருந்தேன் காலங்கள் போன கழிந்து.

இ-ள். நம்பா—நம்பனே, நம்பால் மதித்து — எம் மிடத்து மதித்தலைச் செய்து, உறையும் — நீ வாசம் பண்ணுகின்ற, காளத்தி-திருக்காளத்தியை, நண்ணுதே— அடையாமலும், வம்பு ஆர் மலர் தூய் வணங்காதே —

கண்ணுதலா னேங்கை கயிலாய மால்வரையை
நன்னுதலா நன்மை நமக்கு.

இ-ள். செஞ்சே — மனமே, கழிந்த — சென்ற நம் வாழ்நாளைப்பற்றி, கழிகிலாய் — ஸ் இரங்கினுயில்லை, கழியாது ஒழிந்த நாள் — கழியாது ஸின்ற நாளாயினும், மேற்பட்டு உயர்ந்தோர் — மேம்பாடடைந்து உயர்ந்தவர், மொழிந்த — புகழ்ந்த, சீர் — சிறப்பினையுடைய, கண்ணுதலான் எங்கை — செந்றிக் கண்ணாகிய எமது தங்கையின், கயிலாயம் மால் வரையை — திருக்கயிலாயம் என்னும் பெருமை அமைந்த மலையை, கண்ணுதல் — அடைதல், நமக்கு நன்மை ஆம் — நமக்கு நன்மையாகும். (எ-று)

மனமே கழிந்த நம் வாழ்நாளுக்கு இரங்கினுயில்லை. கழியாது எஞ்சி ஸின்ற நாட்களிலாயினும் உயர்ந்தோர் புகழ்ந்த நம் இறைவனாது திருக்கயிலாயத்தை அடைதல் நமக்கு நன்மையாகும் என்பது கருத்து.

காளத்தி.

22. நமக்கிசைந்த வாாழு மேத்தினை னம்பர்
தமக்கழகு தாமே யறிவு — ரமைப்போதும்பிற்
கல்லவா நிடருவிக் காளத்தி யாள்வாரை
வல்லவா நேஞ்சமே வாழ்த்து.

இ-ள். செஞ்சமே — மனமே, நமக்கு இசைந்த ஆறு—நமக்கிசைந்த வழியாக, நாழும் ஏத்தினுல்—நாழும் துதிப்போமாயின், நம்பர் — சிவபெருமானாரும், தமக்கு அழகுதாமே அறிவர் — தமக்கு அழகாகிய காரியத்தைச்

(செய்யத்) தாமே அறிவர் (ஆதலால்), அமைபொதும் பின் — மூங்கில் புதர்களோடு, கல்வ ஆம் — கற்களையும் உடையனவாகிய, நீடு அருவி — நீண்ட அருவி ஆறுகளை யுடைய, தாளத்தி ஆள்வாரை — திருக்காளத்தி ஆள்வாரை, வல்ல ஆறு வாழ்த்து — வல்ல வகையாய்த் துதி செய். (எ - று)

தமக்கு அழகாவது — வாழ்த்தின அளவுக்கு ஏற்பப் பயனளித்தல்.

மனமே திருக்காளத்தி இறைவரை நமக்கு இசைந்த வாறு துதிப்போமாயின், அவர் நம்பரிபக்குவத்துக்கேற்ற பயனளிப்பார் என்பது கருத்து.

க யிலை .

23. வாழ்த்துவாய் வாழ்த்தா தோழிவாய் மறுசழிபிட டாழ்த்துவா யஃதறிவாய் நீயன்றே — யாழ்த்தகைய வண்டார் போழிற்கவிலை வாழ்கேள் றிருப்பதே கண்டா யடியேன் கடன்.

இ-ன். (மனமே) வாழ்த்துவாய் — வாழ்த்தக கடவை, வாழ்த்தாது ஒழிவாய் — வாழ்த்தாதொழியக கடவை, மறு சுழி இட்டு ஆழ்த்துவாய்—மறுபிறவியாகிய சுழியின்கண் வீழ்த்தியழுத்தக்கடவை, அஃது அறிவாய் நீ அன்றே — அத்தன்மையை அறியவல்லாய் நீயல்லவா, யாழ்த்தகைய — வீணையினமுகையுடைய, வண்டு ஆர் பொழில்—வண்டுகள் சிறைந்த சோலை சூழ்ந்த, கயிலை—திருக்கயிலாயமானது, வாழ்க என்று இருப்பதே — நீடுபி வாழ்வதாக என்று சிந்தித்திருப்பதே, அடியேன் கடன் — அடியேனுக்குக் கடமையாகும். (எ - று)

GOVERNMENT ORIENTAL LIBRARY
15 OCT 1957
MADRAS

கண்ணப்பநாயனர்.— திருஞானசம்பந்தர்.

தகை — பெருமையெனினுமாம். யாழுக்கு அழகு அன்றிப் பெருமையாவது — கேட்போர்க்கினிதாகிய ஒசையையுடைத்தாதல். மனமே நீ எவ்வாற்றிருப்பினும் இருக்கக்கடவை; திருக்கயிலாயமலையானது நீழே வாழ்க வென்று சிந்தித்திருப்பதே என் கடன் என்பதாம்.

காளத்தி.

24. கடாக முடாடுங் காளத்திக் கோணைக் கடனாகக் கைதோழுவார்க் கில்லை — யிடாடி யின்னாட்டிற் கேவந்திங் கீண்டிட்டிக் கோண்டுபோய் யந்நாட்டி வண்ணேவு மாறு.

இ-ள். இடம் நாடி — தாம் பிறப்பிடத்தை நாடி, இங்னாட்டிற்கே வந்து — இவ்வுலகில் வந்து பிறந்து, இங்கு சண்ட சட்டிக்கொண்டு போய்—இங்கு புண்ணிய பாவங் கள்மிகுதியாகச் சம்பாதித்துக் கொண்டு போய், அங்நாட்டில் — மறுமையில், உண்டு — அநுபவித்து, உழலும் ஆறு — உழலும் வழி, கடாகம் ஊடாடும் — மதயானை கள் சஞ்சரித்தற்கிடமாகிய, காளத்தி—திருக்காளத்தி யில் எழுந்தருளிய, கோணை—இறைவனை, கடன் ஆக கை தொழுவார்க்கு இல்லை — தமது கடமையாகக் கொண்டு கை கூப்பி வணங்குவார்க்கு இல்லையாகும். (எ-று)

இவ்வுலகில் வந்து பிறந்து தாம் செய்த நல்வினை தீவிளைகளுக்கேற்ற புண்ணிய பாவங்களை ஈட்டிக் கொண்டுபோய் மறுமையில் அநுபவித்து உழலல் திருக்காளத்தி இறைவனைக் கை கூப்பி வணங்குவாருக்கு இல்லையாகும் என்பதாம். அங்நாடு — விண்ணுலகம் எனினுமாம்.

கயிலை.

25. மாறிப் பிறந்து வழியிடை யாற்றிடை
யேறி யிழியு மிதுவல்லாற் — ரேறித்
திருக்கயிலை யேத்தீரேல் சேமத்தால் யார்க்கு
மிருக்கயிலைக் கண்ட ரினிது.

இ-ன். மாறி பிறந்து — உருமாறிப் பிறந்து, வழி—
(அவ்வாறு பிறந்துமலு) மிடத்து, இடை ஆற்றிடை —
இடை வழியில், ஏறி இழியும் இது அல்லால் — (புண்ணிய
பாவங்களுக்கீடாக சுவர்க்காதிகளில்) ஏறி (நரகாதிகளில்)
இழின்ற இக்தொழிலை அல்லது, தேறி — தெளிந்து,
திருக்கயிலை ஏத்தீர் எல் — திருக்கயிலாயத்தைத் துதி
யீராயின், யார்க்கும் — யாவருக்கும், இனிது சேமத்தால்
இருக்கய் இலை — இனிதான இன்பத்தோடு கூடியிருத்தல்
அரிது.

கண்மர் — முன்னிலையசை. இருக்கை இருக்கய்
எனப் போவியாயிற்று.

காளத்தி.

26. இனிதே பிறவி யினமரங்க ளேறிக்
கனிதேர் கவேன்க டம்மின் — முனிவாய்ப்
பினங்கிவருந் தண்சாரற் காளத்தி பேணி
வணங்கவல்ல ராயின் மகிழ்ந்து

இ-ன். இனம் மரங்கள் ஏறி—கூட்டமாகிய மரங்களில் ஏறி, கனி தேர் கடுவன்கள் — பழங்களை ஆராய்கின்ற குரங்குகள், தம்மில் — தம்முன், முனிவு ஆய் —

கோபங்கொண்டு, பினாங்கி வரும் — பினாங்கி வருகின்ற, தன் சாரல்—குளிர்ச்சியாகிய சாரலையுடைய, காளத்தி— திருக்காளத்தியை, பேணி மகிழ்ந்து வணங்க வல்லர் ஆயின்—(ஒருவர்) விரும்பி மகிழ்ந்து தொழுவல்லரானால், (அவர்க்கு) பிறவி இனிதே — பிறத்தலும் இன்பம் தருவதேயாம். (எ—று)

இனமரங்களாதலால் கனி தேர்தற்குரியவாயின. பினாக்கத்துக்குக் காரணம் ஒன்று தேர்ந்த கனியை மற் கிடுன்று பறித்துக் கோடல். பேணி வணங்கல் அருமை என்பது தோன்ற, “வல்லராயின்” என்றார். திருக்காளத் தியைவிரும்பி வணங்க வல்லார்க்குத் துன்பம் தருவதாகிய பிறப்பும் இன்பம் தருவதாம் என்பது கருத்து. “இறவில் எப்பதமும் பெறவேண்டிலே னென்றும், பிறவி வேண்டு வனின் றிருப்பணி செய்ப்பெற்னே” என்றார் பிறரும்.

க யிலை.

27. மகிழ்ந்தலரும் வண்கோன்றை மேலே மனமாய் கீகிழ்ந்து நேகிழ்ந்துள்ளோ நேக்குத்—திகழ்ந்திலங்கும் விண்ணுறங்கா வோங்கும் வியன்கயிலை மோயென் பேண்ணுறங்கா ளென்சேய்கேன் பேசு.

இ—ள். திகழ்ந்து இலங்கும்—மிக்கு விளங்குகின்ற, விண் உற அம் கா ஓங்கும் — மேகங்கள் படியும்படி அழகிய சோலிகள் உயர்ந்த, வியன்கயிலைமோயாய் — பெருமையமைந்த திருக்கயிலாயத்தில் எழுங் தருளினவனே, என் பெண் — என் பெண்ணுனவன், மகிழ்ந்து — களித்து, அலரும் வள் கொன்றை மேலே

மனம் ஆய் — மலர்கின்ற வளவிய உன் கொன்றை மாலையின் மீது மனமுள்ளவளாகி, உள்ளே நெகிழ்ஞ்சு நெக்குடுள்ளே உருகி உருகி, உறங்காள் — கண்ணுறங்காள், என் செய்கேள் — (இதற்கு யான்) என் செய்யக்கடவேன், பேசு — நீயே சொல்வாய். (எ - று)

வின் உற — மேகத்தை அல்லது ஆகாயத்தைத் திண்டும்படி எனினுமாம். திருக்கயிலை நாயகனே! என் பெண்ணுனவள்: உன் கொன்றை மாலையின் மீது விருப்பமுள்ளவளாய் நித்திரையையும் நீங்கினுள், அவனுக்கு இவ்வகையாகிய மையலைத் தந்த நீயே இதற்குப் பரிகாரமும் சொல்ல வேண்டுமென்பதாம்.

நற்குயிரங்கல்.

காளத்தி.

28. பேசும் பரிசுறியாள் பேதை பிறர்க்கேல்லா
மேசும் பரிசானு ளோவாவு — மாக்ஜீனிர்க்
காம்பசலை யாலிக்குங் காளத்தி யென்றேன்று
பூம்பசலை மேய்ம்முழும் போர்த்து.

இங்கு. பேசும் பரிசு அறியாள் பேதை — பேசும் வகை அறியாதவளாகிய (என்) பேதைப் பெண்ணுனவள், மா சுனை நீர் — பெற்தாகிய சுனை நீரோடு, காம்பு — மூங்கில்களும், அசலை — மலையின் மீது, ஆலிக்கும் — ஓலிக்கின்ற, காளத்தி என்று என்று — திருக்காளத்தி யென்று பலகாற் சொல்லி, பூ பசலை மெய் முழுதும் போர்த்து — அழகிய பசலை நிறத்தால் உடம்பு முழுதும் மூடப்பட்டு, பிறர்க்கு எல்லாம்—அயலாரெல்லாராலும், ஏகம் பரிசு ஆனாள்—பழி தூற்றப்படுந்தன்மையளானாள், ஏ பாவம் — இஃதென்ன பாவம். (எ - று)

இதுவும் நற்குயிரங்கள். என் பேதைப்பருவப் பெண் ணைவள், திருக்காளத்தி யென்று பலகாற் சொல்லி, உடம்பு முழுதும் பசலை போர்த்து, அயலார் பழி தூற்று தந்குரியளானான், இதென்ன பாவம் என்பதாம். பசலை-இயற்கை மாறுபட்ட மாமை நிறம்.

கயிலை .

29. போர்த்த களிற்றுரியும் பூண்ட போறியரவுங் தீர்த்த மகளிருந்த செஞ்சடையு — மூர்த்தி குயிலாய மென்மோழியாள் கூறுய வாறுங் கயிலாய யாண்காணக் காட்டு.

இ-ன். கயிலாய — திருக்கயிலாயத்தையுடைய வனே, போர்த்தகளிற்று உரியும்—நீ திருமேனியிதுபோர்த்த தருளிய யானைத் தோலையும், பூண்டபொறி அரவும்—நீ (ஆபரணமாகத்) தரித்த புள்ளிகளையுடையபாம்புகளையும், தீர்த்தமகள் இருந்த செஞ்சடையும்—கங்கா தேவி தங்கியிருக்கின்ற செவந்த சடா பாரத்தையும், மூர்த்தி — உன் திருமேனியில், குயில் ஆயமென்மொழியாள்—குயிலோசை போலும் மெல்லிய மொழியினையுடையவளாகிய உமா தேவியார், கூறுஆய ஆறும்—பாகமானவிதத்தையும், யான்காணகாட்டு — நான் கானும்படி காட்டுவாய். (எ-று)

திருக்கயிலாயத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே உன் யானைத் தோற் போர்வையையும், சர்ப்பாபரணத்தையும், கங்கைச் சடையையும், உமாதேவியிருக்கும் இடப் பாகத்தையும் யான் கண்டு களிக்கக் காட்ட வேண்டும் என்பதாம்.

காளத்தி.

30. காட்டி நடமாடிக் கங்காள ராகிப்போய்
நாட்டிற் பலிபுகுந்து னாடோறு — மோட்டுண்பா
ரானாலு மென்கோலோ காளத்தி யாள்வாரை
வானேர் வணங்குமா வந்து.

இ-ன். காட்டில் — புறங்காட்டில், நடம் ஆடி —
நிருத்தஞ் செய்து, கங்காளர் ஆகி — கங்காளத்தை
யுடையவராகி, போய் — சென்று, நாள் தோறும் நாட்டில்
பலி புகுந்து—நாள் தோறும் ஊரில் பிச்சையேற்கப்
புகுந்து, ஒட்டு உண்பார் ஆனாலும்—ஒட்டில் உண்பவரே
ஆயினும், காளத்தி ஆள்வாரை — திருக்காளத்தி யாள்
வாரை, வானேர் — தேவர்கள், வந்து வணங்கும் ஆறு
என் கொலோ — வந்து தொழும் விதம் என்னியோ
(எ-று)

காடு — இடுகாடு, சுடுகாடு என்பவற்றிற்குப் பொது.
புறங்காடு — மயானம். கங்காளம் — முழு எலும்பு.
திருக்காளத்தி யாள்வார் நடனம் பண்ணுவது மயானத்
தில், சுமப்பது கங்காளம், நாள் தோறும் ஊரில் ஏற்பது
பிச்சை, உண்பது ஒட்டில், இப்படியிருந்தும், இவரைத்
தேவர்களெல்லாரும் வந்து வணங்குவதற்குக் காரண
மென்னியோ என்பதாம்.

கயிலை.

31. வந்தமர ரேத்து மடைக்கூழும் வார்சடைமேற்
கோந்தலிழு மாலை கோடுத்தார்கோல் — வந்தித்து

வாலுகுத்த வண்கயிலைக் கோமான் மணிமுடி மேற் பாலுகுத்த மாணிக்குப் பண்டு.

இ-ள். பண்டு — முற்காலத்தில், வந்தித்து — துதித்து, வால் உகுத்த வள் கயிலை கோமான் — வெள் ளொளியைப் பரப்புகின்ற வளவிய திருக்கயிலாயத்துக்கு வேந்தனுகியசிவபெருமானுனவர், மணி முடி மேல்—(தம்) அழகிய திருமுடி மீது, பால் உகுத்த — பாலை அபிஷேகங்கு செய்த, மாணிக்கு — பிரமசாரியாகிய சண்டேசரா நாயனுருக்கு, அமரர் வந்து ஏத்தும்—தேவர் வந்து தோத் திரம் பண்ணுகிற, மடைக் கூழும்—தமது பரிகல்சேஷத் தையும், வார்சடை மேல் — நீண்ட சடையின் மீதனிந்த, கொந்து அவிமும் மாலை — பூங்கொத்துக்கள் விரிகின்ற மாலையையும், கொடுத்தார் — தந்தருவினார். (எ - று)

கோல் — அசை. “அமரரேத்து மடைக்கூழும்வார் சடைமேற்கொந்தவிமுமாலை கொடுத்தார்” என்றமையால், இறைவனது பரிகல்சேஷத்தினேற்றமும், மாலையின் பெருமையும், மாணியின் புண்ணிய விசேஷமும் விளங்குகின்றன. பரிகல்சேஷம் முதலியவற்றைச் சண்டேசரநாயனுருக்குச் சமர்ப்பிக்கும் வழக்கம் சிவபூசை முடிவில் எப்போதும் காணலாம்.

காலத்தி.

32. பண்டிதுவே யன்றுகிற் கேள்கோல் பல்சருகு கோண்டிலிங்கத் தும்பினூற் கூடிமூப்பக்—கண்டு நலந்திக் கேலாமேத்துங் காளத்தி நாதர் சிலந்திக்குச் செய்த சிறப்பு.

இ-ன். பண்டு இதுவே அன்று ஆகில்—முற்காலத்து சிகழ்ந்த இந்த சரித்திரமே (உமக்குச் சம்மதம்) அன்று யின், பல் சருகு கொண்ட இவிங்கத்தும்—பலசருகுகளைத் தம்மீது கொண்டிருந்த சிவவிங்கப் பெருமான் மீதும், பின் நூல்—பின்னப்பட்ட நூலைக் கொண்டு, கூடு இழைப்ப—கூட்டைச் செய்ய, கண்டு—(அதன் பத்தி விசேடத்தை) நோக்கி, திக்கு எல்லாம்—திக்குகளி லுள்ளார் எல்லாரும், நலம் ஏத்தும்—(தமது) நன்மையை யெடுத்துப் புகழ் தற்குரிய, காளத்திநாதர்—திருக்காளத்தி யிறைவர், சிலங்திக்குச் செய்த சிறப்பு—சிலங்திப் பூச்சிக்குச் செய்த மேன்மையை யாயினும், கேளீர் கொல்—(நீங்கள்) கேட்டிவிரோ. (எ-று)

“பண்டிதுவேயன்றுகில்” என்பது மேற்பாட்டின் செய்தியைக் குறித்தது.

க. யிலை .

33. செய்த சிறப்பெண்ணி லெங்குலக்குஞ் சென்றடைந்து கைதோழுவார்க் கேந்தை கயிலாயர் — நோய்தளவிற் காலற்காய்ந் தாரன்றே காணீர் கழுரேமுத பாலற்கா யன்று பரிந்து.

இ-ன். எந்தை கயிலாயர் — எமது தந்தையாகிய திருக்கயிலாயநாதர், கழுல் தொழுத—தமது திருவடியைப் பூசித்து வணங்கின, பாலற்காய் — பாலகனுக்காக, அன்று — அங்காளில், பரிந்து — இரங்கி யருளி, நொய்து அளவில் — சிறிது போதில், காலன் காய்ந்தார்—யமனைக் கோபித்து உதைத்தார், காணீர் — (இதனை நீங்கள் பூர்வ

காலத்துப் புராணங்களில்) பாருங்கள், (இங்ஙனம் செய்த இவர்) சென்று அடைந்து கைதொழுவார்க்கு — சென்று சேர்க்கு கை கூப்பி வணங்குவோர்க்கு, செய்த சிறப்பு எண்ணில்—செய்த மேன்மையை மதித்து நோக்கி னால், எங்கு உலக்கும்—எப்படி முடிவு பெறும். (எ-று)

கழல் தொழுத பாலன் — மார்க்கண்டன். இவர் கழல் தொழுதமையால் கழலே தமக்குத் துணையாகி யமைன யுதைத்தது. காலற் காய்ந்தது திருக்கடலூரில். இருங்த இடத்தே யிருந்து பூசித்து வழிபட்ட பாலனுக்கு இரங்கி யமைன யுதைத்தவர், தமது திருக்கயிலாயத்தை அடைந்துதம்மைப் பூசித்துக்கைதொழுவார்க்குச் செய்யும் சிறப்புக்கு ஓர் முடிவு உண்டோ என்பது கருத்து.

காளத்தி.

34 பரிந்துரைப்பார் சோந்கோளா ளேம்பெருமான் பாதம் பிரிந்திருக்க கில்லாமை பேசும் — புரிந்தமார் நாதாவா காளத்தி நம்பாவா வென்றேன்று மாதாவா வற்ற மயல்.

இ-ஞ. மாது — என் பெண்ணைனவள், புரிந்து — விரும்பி, அமரர் நாதர் வா — தேவர்ப்பிரானே வருவாயாக, காளத்தி நம்பா வா — திருக்காளத்தியிலெழுந்தருளி யிருக்கிற சிவபெருமானே வருவாயாக, என்று என்று — என்று பலமுறை சொல்லி, ஆ ஆ—அங்தோ, உற்றமயல்—அடைந்தமயலிருந்தவாறென்ன வியப்பு, (என்னெனின்) பரிந்து உரைப்பார் சொல் கோள் — தன்னிடத்தன்பு கொண்டு சொல்லுவோரது சொல்லைக் கோள், எம்

பெருமான் பர்தம்—எட்டுபெருமானது திருவடியை, பிரிச்சு இருக்ககில்லாமை பேசும்—பிரிந்திருக்கமாட்டாமையையே எடுத்துப் பேசுவான். (எ-று)

ஆவா என்பது வியப்பின்கட்டுறிப்பு. இம்மாது தன் பருவத்திற்கேலாத மிகு மையல் பூண்டாள் எனத் தாய் வியந்து கூறினாதலால் வியப்பாயிற்று. “ஆவா விருவரறியாவடி தில்லையம்பலத்து, மூவாயிரவர் வணங்க நின்றேருளையுன்னாரின்முன்னித், தீவாயுழுவை கிழித்த தந்தோசிறதேபிழைப்பித், தாவாமணிவேல்பணிகொண்ட வாறின் ஞூராண்ட்கையே” என்பது திருக்கோவையார். இதற்குப்பேராசிரியரியற்றியுரையில், “இறுதிக்கண் ஆவாவென்பது வியப்பின்கட்டுறிப்பு” எனக் கூறியிருத்தல் காண்க.

கயிலை.

35. மயலைத் தவிர்க்கீ வாரா யோருமுன்
றேயிலைப் போடியாக வேய்தாய் — கயிலைப்
பருப்பதவா நின்னுடைய பாதத்தின் கீழே
யிருப்பதவா வற்று எவ்வள்.

இ-ள். பொடி ஆக ஒரு மூன்று எயிலை எய்தாய் — நிருகும்படி ஒப்பற்ற மும்மதில்களையும் எய்தவனே, கயிலை பருப்பத — திருக்கயிலாய் மலையையுடையவனே, ஆ — ஆ, இவள் — இம்மாது, நின்னுடைய பாதத்தின் கீழே இருப்பது — உன் திருவடியின் கீழே இறுமாந்து இருத்தலே, அவாவுற்றுள் — விரும்பினாள், (ஆதலால்) மயலை தவிர்க்க — (இவளது) மையலை கீக்கும் பொருட்டு, நீ வாராய் — நீ வருவாயாக. (எ-று)

ஆ—வியப்பின் கண் வந்தது. திருக்கயிலைநாயகனே! இவள் உன் பாதத்தின் கீழ் இறுமாங்திருக்க விரும்பினால் ஆதலால், இவளது மையலைத் தணித் தருஞும் பொருட்டு கீவரவேண்டும் என்பதாம். “இறுமாங்திருப்பன்கொலோ, சசன் பல்கணத்தெண்ணப்பட்டுச், சிறுமானேந்திதன் சேவடிக்கீழ்ச்சென்றங்கிறுமாங்திருப்பன்கொலோ” என்பது ஸ்ரீவாகீஸ்ரது ஸ்ரீஸ்மக்தி.

காளத்தி.

36. இவளுக்கு நல்லவா நெண்ணுதிரே வின்றே
தவளாப் போடியிவண்மேற் சாத்தி—யிவளுக்குக்—
காட்டுமீன்கள் காளத்தி காட்டிக் கமழ்கொன்றை
குட்டுமீன்க ஈருங் துயர்.

இ—ள். இவளுக்கு — இந்தப் பெண் னுக்கு, நல்ல ஆறு எண் னுதிரேல் — நல்ல வழியை னினைப்பீராயின், இன்மே — இப்பொருதே, இவள் மேல் — இவள் மீது, தவளாப் பொடி சாத்தி — வெண்பொடியையணிந்து, இவளுக்கு — இந்தப் பெண் னுக்கு, காளத்தி — திருக் காளத்தியை, காட்டுமீன்கள் — காட்டுங்கள், காட்டி — காட்டி, (பிறகு) கமழ் கொன்றை — (காளத்தினாதரது) பரிமளிக்கின்ற கொன்றை மலர் மாலையை, குட்டு மீன்கள் — குட்டுங்கள், (இங்ஙனம் செய்வீராயின்) துயர் திரும் — (இவளது) துண்பம் நீங்கும். (எ—று)

தவளாப் பொடி — திருவெண்ணீறு. இது சென்னி கூறியது

கயி லீல்.

37. துயர்க்கேலாங் கூடாய தோற்கும்பை புக்கு
மயக்கில் வழிகாண மாட்டேன்—வியற்கோடும்போ
ரேற்றுனே வண்கயிலை யேம்மானே யென்கோலோ
மேற்று ணிதற்கு விளைவு.

இ-ன். துயர்க்கு எல்லாம் கூடு ஆயு — எல்லாத்
துன்பங்களுக்கும் கூடாகிய, தோல் குரம்பை புக்கு —
தோலாற் செய்த சிறு குடிலாகிய உடம்பிற் புகுந்து,
மயக்கு இல் வழி — மயக்சமற்ற நன்னெறியை, காண
மாட்டேன்—காணமாட்டாதவனுயிருக்கின்றேன், வியல்—
பெஞ்சையுள்ள, கொடு போர் — கொடிய போர்த்
தொழிலில் வல்ல, ஏற்றுனே — இடபத்தையுடையவனே,
வண்கயிலை எம்மானே — வளமாகிய திருக்கயிலையிலமுந்
தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானே, மேல்தான் — இனி
மேலாயினும், இதற்கு விளைவு என் கொலோ — இப்படி
யிருக்கிற எனது நிலைக்கு உள்தாகும் பயன் யாதோ
(அறியேன்). (எ-று)

காளத்தி.

38. விளையும் வினையரவின் வெய்ய விடத்தைக்
களைமிடே காளத்தி யாள்வார் — வளைவி
ஸ்ரீருந்தியசீ ரீசன் ஸ்ரீராம மென்னு
மருந்தினைநீர் வாயிலே வைத்து.

இ-ன். காளத்தியாள்வார்—திருக்காளத்தியாள்வார்,
வளைவு இல் — கோடுதவில்லாத, திருந்திய சீர் — திருத்த
மாகிய சிறப்பினையுடைய, சசன் — சச்சரன், (அவனது)

~~திருநாமம் என்னும் — திருநாமமென்கிற, மருந்துளை — உலகிலைத்துதை, வாயிலே வைத்து — வாயிலிட்டு, விளையும் விளை அரவின் — விருத்தியடைகின்ற விளைகளாகிய பாம்புகளின், வெய்யவிடத்தை — கொடிய விஷத்தை, களையின் — (நீங்கள்) வேற்றுங்கள். (எ - று)~~

~~விளையரவின் விளையும் விடத்தை என இயையும், விளையரவின் விளையும்விடத்தை என்பதற்கு விளையாகிய பாம்பினின்றும் உண்டாகின்ற விஷத்தை என்று ரைப்பினுமாம். விளையாகிய பாம்பினின்றமுண்டாகின்ற பிறவியாகிய விஷத்தைத், திருக்காளத்தியீசனது திருநாமமாகிய மருந்தை வாயிலடக்கிக் களையுங்கள் என்பதாம். விஷம் அளவின்றி யேறுதலால் அளவின்றி விளைகின்ற பிறவிக்கு உவமையாக்கப்பட்டது. வளைவின்மை—நடுவு நிலைமை. திருந்திய சீர் — குற்றமற்ற சிறப்பு. ஈசன் திருநாமம் — திருவைங்கெதமுத்து.~~

கயிலை.

39. வாயிலே வைக்கு மளவின் மருந்தாகித்
த்திய பிறவினோய் தீர்க்குமே — தூயவே
கம்பருமா தேவியோடு மன்னு கயிலாயத்
தேம்பெருமா ஞோஞ் செழுத்து.

இ-ன். தூய ஏகம்பர் உமாதேவியோடு—பரிசுத்த ராகிய திருவேகம்பர் உமாதேவியுடன்கூடி, மன்னு — நிலைபெற்ற, கயிலாயத்து எம்பெருமான் — திருக்கயிலை யெம்பெருமானது, ஓர் அஞ்ச எழுத்து — ஒப்பற்ற மூர் பஞ்சாக்கிரம், வாயிலே வைக்குமளவில்—வாயில் வைத்த

அளவில், மருந்து ஆகி — ஒன்றுமால், தீய பிறவி கோய் தீர்க்கும் — கொடிய பிறவிப் பிணியை கீக்கும். (எ-ஞ)

வாயில் வைத்தல் — வாயினுலுக்சரித்தல். வாயிலே வைக்குமளவின் மருந்தாகித் தீய பிறவி கோய் தீர்க்கும் என்றது — வாயில் வைத்து விழுங்கி யுடம்பிளூறினா பிறகு பிணி தீர்க்கும் பிற மருந்துகளோடு தற்குள்ள வேற்றுமையும் இதனேற்றமும் கூறியவாறு. “தூய வேகம்பெருமாதேவி” எனவும் பார்ம. இதற்குப் பரிசுத்தமாகிய ஒப்பற்ற பெருமையுள்ள உயாதேவி என்றுரைக்க.

காளத்தி.

40. அஞ்சேழுத்துக் கண்ட ராமராக எாவனவு மஞ்சேழுத்துக் கற்க வணித்தாகு — நஞ்சவித்த காளத்தி யார்யார்க்குங் காண்டற் காதாய்ப்போய் நீளத்தே ஸின்ற நேறி.

இ-ன். அருமளறகள் ஆவனவும் — அரிய வேதங்களாய் விரிந்திருப்பனவும், அஞ்ச எழுத்து — பூ பஞ்சா காரமே, அஞ்ச எழுத்து கற்க — பூ பஞ்சாகாரத்தைக் கற்கவே, நஞ்ச அவித்த — (பாற்கடவிற்குரேன்றிய ஆலகால) விஷத்தின் கொடுமையைத் தணித்தருளிய, காளத்தியார் — திருக்காளத்தி நாதர், யார்க்கும் காண்டற்கு அரிது ஆய்போய் — யாவருக்கும் காண்பதற் கருமையாகச் சென்று, நீளத்தே ஸின்ற நெறி — நெடுங்காரத்தில் ஸின்ற வழியும், அணித்து ஆகும் — சமீபித்தாகும். (எ-று)

கீதவிரிவெல்லாம் ஸுபஞ்சாக்ஷரத்தின் பெருமை யூடியே கூறுதலால் “அஞ்செமுத்துக் கண்மை ராமராமகாவனமும்” என்றும், இதனைக் கற்ற அளவில் யார்க்கு மரியஞ்சிய காளத்தியீசன் எளியஞ்சியப் புலப்படுதலால், “யார்க்குங் காண்டற் கரிதாய்ப்போய் நீளத்தே நின்ற நெறி அஞ்செமுத்துக் கற்க வணித்தாகும்” என்றும் கூறினார். நீளத்தே நின்ற நெறியாவது — ஆருறையு நீத்து நின்ற நிலை ஆன்றி முக்கரணங்களுக்கு மெட்டாத நிலை என்னினுமாம்.

கயிலை :

41. நேறிவார் சடையாய் நிலையின்மை நியோன் றறியாய்கொ வந்தோ வயர்ந்தாள் — நேறியிற் களைத்தருவி தூங்குங் கயிலாய நின்னை நினைத்தருவி கண்சோர நின்று.

இ - ன். நெறி வார் சடையாய் — நெறிதலுடைய நீண்ட சடையை யுடையவனே, நெறியில் களைத்து அருவி தூங்கும் கயிலாயா — வழிகளில் ஒலி த்து அருவி ஆறுகள் ஒமுகுகின்ற திருக்கயிலாயமலையை இடமாகவுடைய வனே, நின்னை நினைத்து கண் அருவி சோர நின்று — தேவரீரை நினைத்து கண்ணீர் அருவியாருகப் பெருக நின்று, அயர்ந்தாள் — சோர்ந்தாள், அங்தோ — ஜேயா, நிலையின்மை — அவனது நிலையாமையை (இறப்பை), அறியாய் கொல் — நீ அறிந்திலையோ. (எ - று)

காளத்தி.

42. நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்தும்யா
மென்று நினைந்தாலு மென்கோலேர் — சென்றுதன்
ரூள்வா னவரிறைஞ்சுங் தண்சாரற் காளத்தி
யாள்வா ரகுளாத் வாறு.

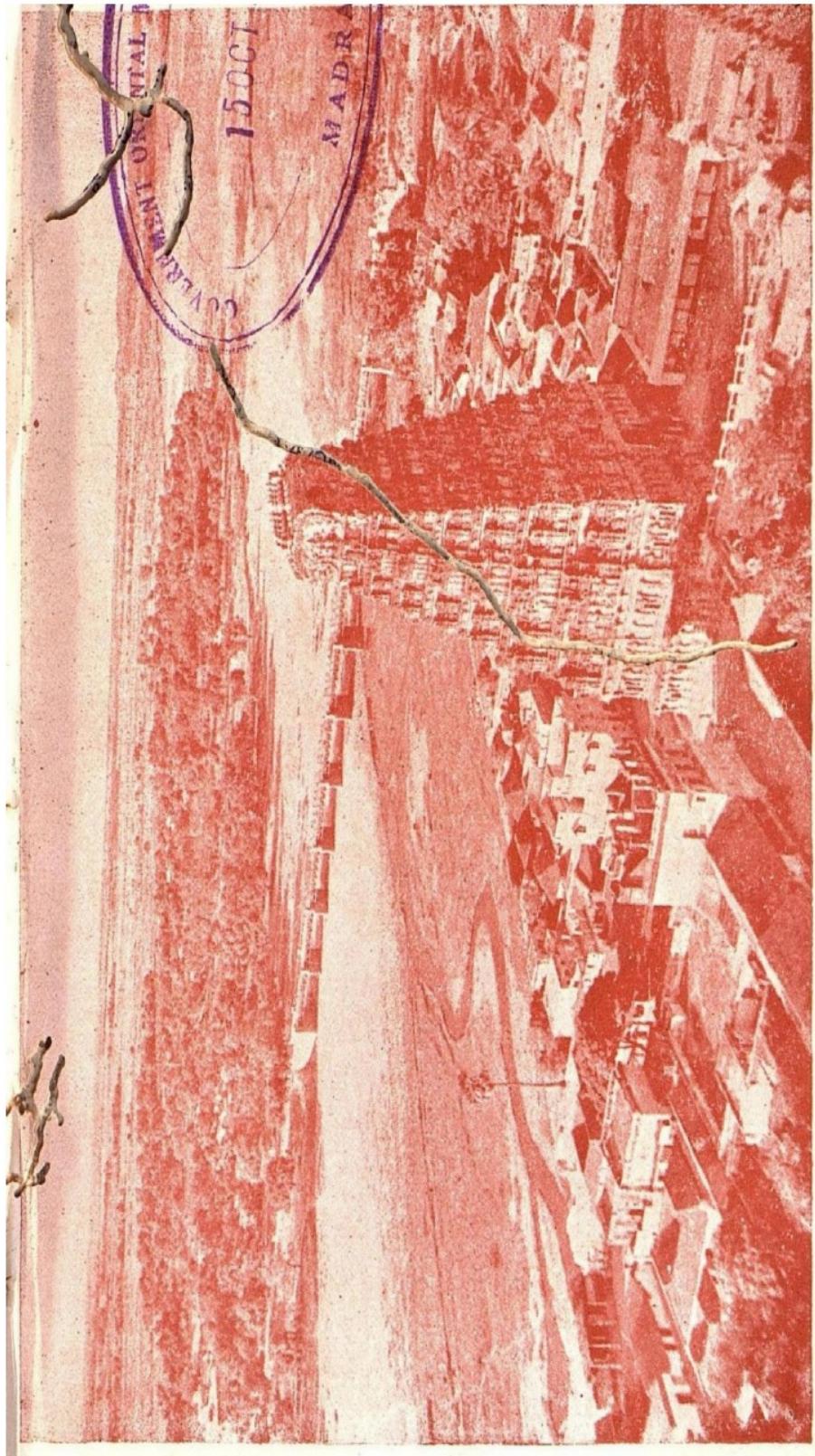
இ - ஸ். வானவர்கள்—தேவர்கள், சென்று—வந்து,
தன் தாள்—இறைஞ்சும் — தன் திருவடியை வணங்கு மிட
மாகிய, தண் சாரல் கரளாத்தி ஆள்வார்—குளிர் ச்சியாகிய
சார்வையினாட்டு—தருககாளாத்தி மலீஸை யாள்பவராகிய
சிவபெருமான், யாம் — நாம், நின்றும் — நின்றுயினும்,
இருந்தும் — இருந்தாயினும், கிடந்தும் — கிடந்தாயினும்,
நடந்தும் — நடந்தாயினும், என்றும் — எப்பொழுதும்,
நினைந்தாலும் — நினைத்தாலும், அருளாத ஆறு என்
கொல் — அருள் புரியாத விதமென்னே. (எ - று)

“நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்துநினை, யென்றுஞ்
சிவன்று ஏரினை” என்றார் பிறரும்.

கயிலை.

43. அருளாத வாறுண்டே யார்க்கேனு மாக
விருளார் கறைமிடற்றேம் மீசன் — போருளாய்ந்த
மேய்ம்மையே யுன்னில் வியன்கயிலை மேயான்வந்
திம்மையே தீர்க்கு மிடர்.

கன்ன வொய்யர் மலையிலிருந்து போன் முகாந் தேவாறும்.

~~இல்லை.~~ இருள் ஆர் கறை மிடறு—கருமை சிறைங்கு
நீண்ட பொருந்திய திருமிடற்றையுடைய, எம் சன் —
எமது சுன், யார்க்கேனும் ஆக—யாருக்கோயினுமாக,
அருளாத் ஆறு உண்டே—அருள் புரியாதவாறு முளதோ,
பொருள் ஆய்ந்த — (வேதாகமப்) பொருள்களை (ஜயங்
திரிபுகளாற்) ஆராய்ந்தனாலுண்டாகிய, மெய்ம்மையே
உன்னில் — உன்மை ஞானத்தினால் சினைத்தால், வியன்
கயிலை மேயான் வந்து — பெருமை யமைந்த திருக்கயிலாய
மலையின் கண்ணே பொருந்தி வாழ்வோ ஞகிய. சிவபெரு
மான் எழுந்தருளி, இம்மையே — இப்பிறப்பிற்றுனே,
இடர் தீர்க்கும் — எமது பிறவித் துன்பங்களை யொழித்
தருஞவன். (எ-று)

திருக்கயிலையானது தேவர்கோன் தன்னிடத் தெழுங்
தருளி சித்தியவாசம் பண்ணுதற்கிடமாகிய பெரும் புன்
ணியமுடைமையால் “வியன் கயிலை” என்றார்.

காளத்தி.

44. இடர் ரூமக்கோ ரிடாடிக் கோண்டு
நடவிரோ காலத்தா ஞாங்கள் — கடல்வாய்க்
கருப்பட்டோங் கோண்முகில்சேர் காளத்தி காண
வோருப்பட்டோங் கண்ட ருணர்க்கு.

இல்லை. நாங்கள் — யாங்கள், கடல்வாய் கருப்பட்டு ஒங்கு—கடலின்கண் படிந்து சூலாகி மேலெழுங்க,
ஒள்முகில் சேர்—(உலகத்துக்கு) நன்மையைச் செய்கின்ற
மேகங்கள் படிகின்ற, காளத்தி—திருக்காளத்தி மலையை,
காண — கண்டுப்பய, உணர்ந்து ஒருப்பட்டோம்—அறிந்து

மனமொருப்பட்டோம், (ஆதலால்) இடரீர் — குன்று முடையிரோ, உமக்கு ஓர் இடம் நாடிக் கொண்டு— உமக்கு ஒப்பற்ற இடமொன்றைத் தேடிக் கொண்டு, காலத்தாங்களீரோ — (செல்ல வேண்டிய) காலத்திற் செல்வீர்களோ. (எ-று)

ஒருப்படுதல் — ஒருமைப்படுதல், துணி நல் எனினுமாம். ஒண்மை — அழகு, ஒழுங்கு எனினுமாம். ஒண் முகில் சேர் காலத்தி என்றது அம்மலையின் உயர்வு கூறியவாறு. ஒரிடம், என்றது ஏன்றுமழியாத சிவபெருமானது திருவடி நீழலே. சுலத்தால் என்றது விரைந்தென்றபடி.

கயிலை.

45. உணருங்கா லோன்றை யுருத்தெரியக் காட்டாய்
புணருங்கா லாரமுதே போலு — மினாரிற்
கனியவாஞ் சோலைக் கயிலாய் மேயா
யினியவாங் காணின் ணியல்பு.

இ-ள். இணரின் — பூங்கொத்துக்களோடு, கனியாம் — கனிகளையுமுடையனவாகிய, சோலை—சோலைகள் குழந்த, கயிலாயம் — திருக்கயிலாயத்தை, மேயாய் — உறைவிடமாகப் பொருங்கினவனே, உணருங்கால் — அறியுமிடத்து, ஒன்றை — (உன்) ஒப்பற்ற நிலையை, உருதெரியகாட்டாய் — உருவங்தோன்றக் காட்டமாட்டாய், புணருங்கால் — அடையுமிடத்து, ஆர் அழுதே போலும் — அரிய அமிரத்தையே நிகர்த்திருக்கும், (ஆதலால்) நின் இயல்பு — உனது தன்மைகள், இனியாம் -- இனியனவாயிராங்கிறன.

“கணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன்” ஆதலால், “உணா
ருங்காலோன்றை யுருத்தெறியக் காட்டாய்” என்றார்.
“உணாநங்கால்” என்றது எதிரிட்டறிய மிடத்து என்ற
படி, “புணருங்கால்” என்றது திரிபுடி நீங்கிச் சிவாந்தத்
தமுந்துதலே.

காளத்தி.

46. நின்னியல்பை யாரே யறிவார் நினையுங்கான்
மன்னியசீர்க் காளத்தி மன்னவனே — நின்னில்
வேளிப்படுவே தேழுலகு மீண்டே யோருகால்
ஒளிப்பதுவு மாடு லுரை.

இ-ஞ. மன்னிய — நிலைபெற்ற, சீர் — சிறப்பினை
யடிடய, காளத்தி மன்னவனே—திருக்காளத்தி வேந்தனே,
ஏழ் உலகும் — ஏழுலகங்களும், நின்னில் — உன்னிடத்
தினின்றும், வெளிப்படுவது — தொன்றுவதும், மீண்டே
ஒருகால்—மீண்டு மொருகாலத்தில், ஒளிப்பதுவும் ஆனால்—
ஒடுங்குவதுமானால், நினையுங்கால் — கருதுமிடத்து, நின்
இயல்பை—உன் இயற்கையை, யாரே அறிவார்—யாவரே
அறிய வல்லார், உரை—சொல்லாய். (எ-று)

இயல்பு—பெருமை.

கயிலை.

47. உரையும் போருஞ் முடலு முடிரும்
விரைய மலரும்போல் விம்மிப் — புரையின்றிச்
சென்றவா ரேங்குஞ் திருக்கயிலை யெம்பெருமான்
நின்றவா ரேங்கு நிறைந்து.

இ-ன். ஒங்கும் திரு கயிலை எம்பெருமான்-உயா நூத
திருக்கயிலை எம்பெருமானே, உரையும் பொருளும் .
(போல்) — சொல்லும் பொருளும் போலவும், உடலும்
உயிரும் (போல்) — உடம்பும் உயிரும் போலவும்; வீரர
யும் மலரும் போல் — மணமும் மலரும் போலவும், புரை
இன்றி சென்ற ஆறு — குற்றமின்றி வியாபிக்கவாறும்,
எங்கும் நிறைந்து நின்ற ஆறு — எவ்விடத்திற்கும் நிறைந்து
நிலைபெற்றிருந்தவாறும் (என்ன வியர்த்தி): (எ-று)

எங்கும் என்றது எல்லாப் பிரபஞ்சங்களிலும் என்ற
படி. சொல்லின்கண் யொருள் நிறைந்து நிற்பதுபோல
வும், உடம்பின்கண் உயிர் நிறைந்து நிற்பது போலவும்,
மலரின்கண் மணம் நிறைந்து நிற்பது போலவும் எல்லா
உலகங்களிலும் இறைவன் பரிபூரணமாக வியாபித்து
நிற்றலால் இவ்வாறு கூறினார். புரை — உவமை எனினுமாம்.

காளத்தி.

48. நிறைந்தேங்கு நீயேயாய் நின்றுவு மோன்றின்
மறைந்தைம் புலன்காண வாராய் — சிறந்த
கணியாருந் தண்சாரற் காளத்தி யாள்வாய்
பணியாயா லென்முன் பரிசு.

இ-ன். சிறந்த — உயர்ந்த, கணி ஆசும்—வேங்கை
மரங்கள் நிறைந்த, தண் சாரல்—குளிர்ச்சியாகிய சாரலை
யுடைய, காளத்தி ஆள்வாய் — திருக்காளத்தி மலையை
யாள்பவனே, என்முன் — என்னெதிரே, பரிசு — உன்
உண்மைத் தன்மையோடு, பணியாய் — காட்சி கொட்டா

தொழில்களூயாயினும், எங்கும் நீயே நிறைந்தாய் நின்று வரும் — ஏவ்விடத்தும் நீயே நிறைந்து நின்றுவும், ஒன்றில் மறைந்து—ஒரு பொருளில் ஒளித்து, ஓம்புலன் காண வாராய் — என் ஓம்புலன்களாலும் காணும்படி எழுந் தருளாய். (எ-று)

புலன் என்றது இவ்விடத்துப் பொறிகளை. ஒன்றில் மறைந்து என்றது சில தாரு முதலியவைகளுள் ஒன்றில் என்றவாறு.

கயிலை.

49. பரிசுறியேன் பற்றிலேன் கற்றிலேன் முற்றுங்
கரியுரியாய் பாதமே கண்டாய் — திரியும்
புரமாளச் சேற்றவனே போற்கயிலை மன்னும்
பரமா வடியேற்குப் பற்று.

இ-ள். திரியும் — (ஆகாயத்தில்) சஞ்சரிக்கின்ற, புரம் — முப்புரங்களும், மாள — அழியும்படி, செற்ற வனே—கோபித்தவனே, பொன் கயிலை மன்னும்—அழுகிய கயிலாய மலையின் கண்ணே நிலைபெற்ற, பரமா — மேலோனே, பரிசு முற்றும் அறியேன் — உன் தன்மை முழுதும் அறிந்திலேன், பற்று முற்றும் இலேன் — பற்று முழுதும் இல்லாதேன், முற்றும் கற்றிலேன் — (அறிவு நூல்களை) முழுதும் கற்றேனில்லை, (ஆயினும்) அடியேற்கு பற்று — அடியேனுக்குப் பற்றுவது, கரியாய் பாதமே — யானைத் தோலை யுடையையாகிய உன் திருவடியே ஆம். (எ-று)

காளத்தி.

50. பற்றுவா னெவ்வயிர்க்கு மேந்தை பசுபதீய
முற்றுவேண் டிங்கண் முனைகுடி — வற்றுவாங்
கங்கைசேர் செஞ்சடையான் காளத்தி யுண்ணின்ற
மங்கைசேர் பாகத்து மன்.

இ-ள். எந்தை — எமது தந்தையும், பசுபதி —
பசுபதியும், முற்றுவெள் திங்கள் முனை குடி—முதிராத
வெள்ளிய இளம்பிறையைத் தரித்தவனும், வற்று ஆம்
கங்கைசேர் செஞ்சடையான் — வற்றுத் தீரினையுடைய
கங்காநதி தங்கிய செவங்தசடையை யுடையனும்,
காளத்தி உள் ஸ்ரீ மங்கை சேர் பாகத்து மன் — திருக்
காளத்தியில் ஸ்லீபெற்றிருக்கின்ற உமாதேவியை யிடப்
பாகத்திலுடைய இறைவனுமாகிய சிவபெருமான், எவ்
வயிர்க்கும் — எல்லா வயிர்களுக்கும், பற்று ஆவான் —
பற்றுயிருப்பவன். (எ-று)

பசுபதி — ஆன்மகோடிகளுக்குத் தலைவன்.

கயிலை.

51. மன்னு கயிலாய மாழுத்த மாணிக்கம்
போன்னார மாக்கோண்டு பூண்டே — யெந்நானு
மின்செய்வார் செஞ்சடையாய் வெள் ளோலும்பு பூண்
தேன்செய்வா னெந்தா யியம்பு. [கின்ற

இ-ள். மன்னு — ஸ்லீபேறுடையவனே, கயிலாய—
திருக்கயிலாய மலையையுடையவனே, எந்தாய் — எமது
தந்தையே, மின் செய் வார் செஞ்சடையாய் — ஒளி செய்

கின்ற நீண்ட செஞ்சடையை யுடையவனே, மா முத்தம் மாணிக்கம் பொன் — அழகிய முத்து மாணிக்கம் பொன் என்னுமிவற்றை, ஆரம் ஆ கொண்டு பூண்டே — மாலை யாகக் கொண்டு அணியாமல், எங்காணும் — எக்காலமும், வெள் எலும்பு பூண்கின்றது—வெண்மையாகிய எலும்பு மாலைகளை யணிவது, என் செய்வான் — என் செய்யும் பொருட்டு, இயம்பு — நீ சொல்வாய். (எ-று)

நவரத்தினங்களுள் முத்துச் சிறந்தமை பற்றி முற்கூறப்பட்டது.

காளத்தி.

52. இயம்பாய் மடநோஞ்சே யேநோர்பா லென்ன
யய்ம்பார்த்துப் பற்றவா ணுற்றுய் — புயம்பாம்பா
லார்த்தானே காளத்தி யம்மானே யென்றேன்றே
யேத்தாதே வாளா விருந்து.

இ-ன். மடம் நெஞ்சே — அறியாமையையுடைய
மனமே, புயம் பாம்பால் ஆர்த்தானே — திருத் தோள்
களைப் பாம்புகளைக் கொண்டு கட்டினவனே, காளத்தி
அம்மானே — திருக்காளத்தியிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற
எமது தந்தையே, என்று என்று — என்று பலமுறை
புகழ்ந்து, ஏத்தாதே — துதியாமலே, வாளா இருந்து —
சும்மாவிருந்து, ஏனோர்பால் — பிற தேவர்களிடத்தில்,
என்ன பயம் பார்த்து — என்ன பயன் இருப்பதாகக்
கண்டு, பற்றவான் உற்றுய் — (அவர்களைப்) பற்றத்
தொடங்கினை, இயம்பாய் — (நீ) சொல்லாய். (எ-று)

எல்லாப் பயணையும் எளிகில் அருள் செய்யும் திருக்காளத்தியிறைவனிருக்க, அவனை ஏத்தாது விட்டுப் பயனற்ற பிற தேவர்களைப் பற்றலால் “மடநெஞ்சே” எனத் தம் நெஞ்சை யிழித்துக் கூறியவாறு.

கயிலை .

53. இருந்தவா காணீ ரிதுவேண்ண மாய
மருந்தண் கயிலாயத் தண்ணைல்— வருந்திப்போய்த்
தானுஞம் பிச்சை புகும்போலுங் தண்ணடியார்
வாளுள மண்ணுள வைத்து.

இ-ன். அரு தண் கயிலாயத்து அண்ணைல்—அருமையாகிய குளிர்ந்த கயிலாயகிரியினையுடைய பெரியோன், தன் அடியார்—தன்னடியார்கள், வான் ஆள மண் ஆள வைத்து—விண் னுவகையாளவும் மண் னுவகையாளவும் (அவர்களை) வைத்து, தான்—தான், நானும்—நாள் தோறும், வருந்திபோய்—வருந்திச் சென்று, பிச்சை புகும்—பலியேற்கப் புகுவான், இருந்த ஆறு காணீர்—(இச்செய்தி) இருந்த விதத்தைப் பாருங்கள், இது என்ன மாயம்—இது என்ன மாயை. (எ-று)

காளத்தி .

54. வைத்த விருந்தியே யென்னுடைய வாழ்முதலே
நித்திலமே காளத்தி நீள்கட்டே— மொய்த்தோளிசே
ரக்காலத் தாசை யடிநாயேன் காணுங்கா
லேக்காலத் தேப்பிறவி யான்.

கத்தி வைப்பார் மலையிலிருந்து கத்தி வேடா போன.

இ-ன். வைத்த இரு சிதீயே — (எம்பொருட்டுச்) சேமித்துவைத்த பெரிய நிகோபமே, என்னுடைய வாழ் முதலே — என்னுயிர் வாழ்க்கைக்கு முதற் காரணமே, நித்திலமே — முத்தே, காளத்தி நீள் சுடரே — திருக் காளத்தியில் சிலைபெற்றிருக்கின்ற பரஞ்சோதியே, மொய்த்து ஒளி சேர — மிகுதியாகிய மெய்ஞ்ஞான ஒளி பொருந்த, காலத்து — (காண்டற்குரிய) காலத்தில், ஆசை அடி — பொன் போலும் (உன்) திருவடியை, நாயேன் — நாயினேன், காணுங்கால் — காணுமிடத்து, எக்காலத்து எப்பிறவியான் — எக்காலத்தில் எந்தப் பிறவியை யுடையனுவேன். (எ-று)

மெய்யறிவால் உன் திருவடியைத் தரிசித்த பிறகு . எனக்கு எக்காலத்தும் பிறவிகளுள்வாகா என்பதாம்.

க யில் .

55. யானென்றுந் தானென் நிரண்டில்லை யென்பதைனே யானென்றுங் கோண்டிருப்ப மூலைங் — தேனுண் டளிக்டாம் பாடு மகன்கமிலை மேயான் ரேளிகோடான் மாயங்கள் செய்து.

இ-ன். யான் என்றும் தான் என்றும் — நான் என்றும் நீ என்றும், இரண்டு இல்லை என்பதைனே — இரண் டில்லை என்பதை, யான் என்றும் கொண்டு இருப்பன் ஆனுலும்—யான் எக்காலமும் கொண்டிருப்பேனுயினும், அளிகள் தாம் — வண்டுகள் தாம், தென் உண்டு — பூங் தேனைப் பருகி, பாடும் — பாடுதற்குரிய, அகன் கயிலை மேயான் — விசாலமாகிய திருக்கயிலாயத்தி வெழுந்தருளி யிருப்பவனே, மாயங்கள் செய்து— மாயங்களைப் பண்ணி, தளிகொடான்—தளிவையருள் செய்யான். (எ-று)

காளத்தி.

56. மாயங்கள் சேய்தெவர் சோன்ன வழிநின்று
காயங்கொண் டாடல் கணக்கன்று — காயமே
நிற்பதன் ரூதலாற் காளத்தி நின்மலன்சீர்
கற்பதே கண்ணார் கணக்கு.

இ-ன். மாயங்கள் செய்து — தீமைகளைச் செய்து,
ஐவர் சொன்ன வழி நின்று — ஐவர் சொன்ன வழியிலே
நின்று, காயம் கொண்டாடல் — உடம்பையே பாராட்டு
தல், கணக்கு அன்று — நல்ல வழக்கன்று, காயம் நிற்பது
அன்று ஆதலால்—உடம்பு நிலைத்திருப்பது அன்றுதலால்,
காளத்தி நின்மலன் சீர் — திருக்காளத்தியி லெமுந்தருளி
யிருக்கின்ற நிச்மலனுகிய சிவபெருமானது பெருமையை,
கற்பதே கணக்கு — கற்றலே நல்ல வழக்கு. (எ-று)

மாயம்—பொய்த் தொழில்கள் எனினுமாம். ஐவர்—
பஞ்சேந்திரியங்கள். அவை சொன்ன வழி நிற்றலாவது—
அவை செல்லும் வழியே சென்று விடயங்களிலெழுந்தி நிற்
றல் கணக்கு — நன்னெறியுமாம். நின்மலன் — மல
விழுக்தன்.

கயிலை.

57. கணக்கிட்டுக் கோண்டிருந்து காலனூர் நட்மை
வணக்கி லைப்படா முன்னாம் — பினக்கின்றிக்
காலத்தா னெஞ்சே கயிலாய மேவியாற்
குலத்தான் பாதங் தோழு.

இ-ன். காலனுர் — சூற்றுவனுர், கணக்கிட்டுக் கொண்டிருங்கு — (நம் வாழ்நாளை) எண்ணிக் கொண்டேயிருங்கு (அது முடிந்தவுடன்), நம்மை — ஸும்மை, வணக்கில் அஸிப்படா முன்னம் — அடக்குதலரவுயாம் துன்பப்படுதற்கு முன்பே, நெஞ்சே—மனமே, பின்கு இன்றி—மாறுபாடில்லாமல், காலத்தால்—காலமுண்டாகச்செய்தே, கயிலாயம் மேவிய — திருக்கயிலாயத்தி வெமுந்தருளி யிருக்கின்ற, குலத்தான்—குலாயுதத்தையுடைய சிவபெருமானது, நல் பாதம்—கன்மையைத் தருகின்ற திருவடியை, தொழு — வணங்கு. (எ-று)

நல் பாதம் என இயையும். நல் பாதம் என்றது தம் அன்பர் பிறவிக் கடலீக் கடங்கு முத்திக் கரையையடைய் மரக்கலமாயிருத்தலாகிய கன்மையுள்ள பாதம் என்ற படி. இது, “கற்றதனுலாய பயனென்கொல் வாலறி வன் — நற்று டொழா அ ரெனின்” என்பதனால் விசதம்.

காளத்தி.

58. தோழுவாள் பேறுளேதன் ரேள்வளையுங் தோற்றுண்
மழுவாளன் காளத்தி வாழ்த்தி — யேழுவா
ணறுமா மலர்க்கொன்றை நம்முன்னே நாளைப்
பேறுமாறு காண்றேன் பேண்.

இ-ன். என் பெண் — என் பெண்ணுனவள், மழுவாளன் காளத்தி வாழ்த்தி — மழுவாயுதத்தை யுடைய வராகிய சிவபெருமானது திருக்காளத்தியைத் துதித்து, தன் தோள் வளையும் தோற்றுள் — தன் கைவளையையும் இழந்தவளாகி சின்று, தொழுவாள்—வணங்கா சின்றுள்,

எழுவாள் — எழா சின்றுள், பெருளே — (மீட்டும் அதீனைப்) பெருளோ, (அவ்விழந்த வளையைப் பெறுதலேயன்றி) நாளோ — நாளையே, நம்முன்னே — எம் கண்ணுக்கெத்திரில், நறு மா மலர்க் கொன்றை — நறுமணமுள்ள கொன்றைமலர் மாலையை, பெறும் ஆறு காணீர்—பெறும் விதத்தைப் பாருங்கள். (எ-று)

இது நற்றுய் கூற்று. என் பெண்ணுனவள் திருக்காளத்தி நாதனைத் தொழுவாளாயெழுந்து தன் தோள் வளையையுக் கொற்றுள். ஆயினும் நாளையே அத்தோள் வளையை யன்றி அவனது கொன்றை மலர் மாலையையும் நம்முன்னே பெறுவாளென்பதாம்.

க யி லை.

59. பெண்ணின் றயலார்முன் பேதை பிறைகுடி
கண்ணின்ற நெற்றிக் கயிலைக்கோ — வூண்ணின்ற
காமந்தான் மீதூர வைவாட்குன் கார்க்கோன்றைத்
தாமந்தா மற்றிவளைச் சார்ந்து.

இ-ன். பிறை குடி — பிறையை யணிந்தவனே, கண் சின்ற கெற்றி கயிலைக்கோன் — கண் சிலைபெற்ற நெற்றியையுடைய திருக்கயிலை வேந்தனே. இன்று — இப்பொழுது, பேதை பெண்—என் பேதைப் பெண்ணுனவள், அயலார் முன் — அயலாருக்கெதிரே, உள் சின்ற காமந்தான் மீதூர வைவாட்கு — தல் மனத்தின் கண்ணதாகிய காமம் அதிகரிக்க கைபவள் பொருட்டு, இவளைச் சார்ந்து—இவளைக் கூடி, உன் கார் கொன்றைத் தாமம் தா—உனது பெருமையுள்ள கொன்றை மலர் மாலையைத் தந்தருள். (எ-று)

பிறைக்குடி, கயிலீக்கோன் என்பன அண்மைவிளி யாதலால் இயல்பு. இதுவும் நற்றுய் கூற்று.

காளத்தி.

60. சார்ந்தாரை யெவ்விடத்துங் காப்பனவுஞ் சார்ந்தன்பு கூர்ந்தார்க்கு முத்தி கொடுப்பனவுஞ் — கூர்ந்துள்ளே மூளத் தியானிப்பார் மூன்வந்து நிற்பனவுஞ் காளத்தி யார்தங் கழல்.

இ-ள். சார்ந்தாரை — அடைந்தவரை, எவ்விடத் தும் காப்பனவும் — எவ்விடத்திலுங் காத் தருள்வனவும், சார்ந்து அன்பு கூர்ந்தார்க்கு — அடைந்து அன்பு மிகுந் தவர்க்கு, முத்தி கொடுப்பனவும் — மோட்சத்தைத் தந்தருள்வனவும், கூர்ந்து உள்ளே மூள தியானிப்பார் மூன்வந்து நிற்பனவும் — மிகுதியாய் மனத்தின் கண்ணே பற்றும்படி தியானிப்பவர்களுக்க் கெதிரில் வந்து சின்றருள் வனவும், காளத்தியார் தம் கழல் — திருக்காளத்தியை யுடையவராகிய சிவபெருமானாரது திருவடிகளே. (எ-று)

கயிலீ.

61. தங்கழல்க் ளார்ப்ப விளக்குச் சலன்சலனேன் றங்கழல்க் ளார்ப்ப வனலேந்தீப் — போங்கலத் தார்த்தா டாவ மகன்கயிலை மேயாய்க் குத்தாடன் மேவியவா கூறு.

இ-ள். அகன் கயிலீ மேயாய் — இடமகன்ற திருக் கயிலையி லெமூந்தருளினவனேன், தம் கழல் ஆர்ப்பா — உமது திருக்கழல்கள் ஒவி செய்யவும், விளக்குச் சலன் சலன்

என்று — விளக்குச் சுடர் போலச் சலன் சலன் என்று, அங்கு அழல்கள் ஆர்ப்ப — அவ்விடத்து நெருப்பானது ஒலிக்கவும், அனல் ஏந்தி — (திருக்கரத்தில்) நெருப்பையேந்திக் கொண்டு, பொங்கு அகலத்து — விளங்குகின்ற திருமர்பில், ஆடு அரவம் ஆர்த்து — படமெடுத்து ஆடு கின்ற பாம்பை ஒன்றேருடொன்று பொருக்கி ஆரமாகப் பூண்டு, நீக்குத்தாடல் மேவிய ஆறு — நீக்குத்தாடுதலைப் பொருந்தியவாற்றை, கூறு — சொல்லியருள் வேண்டும். (எ - று)

இவ்வாறு நீக்குத்தாடுகைக்குச் காரணங் கூறுவேண்டு மென்பதாம்.

காளத்தி .

62. கூறுயநின் போன்வாயாற் கோலச் சிறுகிளியே வேருக வந்திருந்து டெல்லெனவே — நீருவ மஞ்சடையு நீள்துமே வாளருவிக் காளத்திச் செஞ்சடையேம் மீசன் நிறம்.

இ - ன். கோலச் சிறு கிளியே — அழகாகிய சிறு கிளையே, நீல் தாவும் மஞ்ச அடையும் — நீல நீறமுடைய மேகங்கள் வந்து படிகின்ற, நீள் குடுமி — நீண்ட சிகரங்களையுடைய, வாள் — ஒளியுள்ள, அருவி-அருவி யாறுகள் பெருகுகின்ற, காளத்தி — திருக்காளத்தியிலெலமூங்கருளி யிருக்கின்ற. செஞ்சடை—செவந்தசடாபாற தீதயுடைய, எம் சசன் திறம் — எம்மீசனது மங்கள குணங்களை, வேருக வந்திருந்து — வேருய் வக்திருக்து, மெல்லென — பைய, சின் பொன் வாயால் கூறுய் — உன் அழகிய வாயி நூற் சொல்லாய். (எ - று)

வேறுக என்றது — உன் கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்து என்றபடி.

க. யி லீ.

63. ஈசன் றிறமே சினைந்துகுகு மெம்மைப்போன் மாசி னிறத்த மடக்குருகே — கூசி யிருத்தியா னீயு மிருங்கயிலை மேயாற் கருத்தியாய்க் காழுற்று யாம்.

இ-ள். மாச இல் சிறத்த—குற்றமில்லாத சிறத்தை யடைய, மடக்குருகே — இளமையாகிய காரையே, ஈசன் திறமே — ஈசனது மங்கள குணங்களையே, சினைந்து உருகும் — சினைந்துகுகின்ற, எம்மைப்போல் — எங்களைப் போல, கூசி இருத்தி—ஒடுங்கியிருக்கின்றாய், (ஆதலால்) நீயும்—(எம்மைப் போல) நீயும், இரு கயிலை மேயாற்கு— பெரிய கயிலாய மலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவராகிய சிவபெருமானுக்கு, அருத்தியாய். காழுற்றாய் ஆம்—ஆசையாகிமையல் கொண்டனை யாதல் வேண்டும். (எ-று)

ஆல் — அசை. இது தலைவி கூற்று. குருகொடு கூறு யிரங்கல்.

க. ன. த் தி.

64. காழுற்று. யாமன்றே காளத்தி யான்கழுற்கே யாழுற்ற துற்ற யிருங்கடலே — யாமத்து ஞாலத் துயிரேல்லாங் கண்ணஞ்சு னள்ளிருள்கூர் காலத்துந் துஞ்சாதுன் கண்.

இ-ள். இரு கடலே — பெரிய கடலே, யாமத்து— இரவில், ஞாலத்து உயிர் எல்லாம்—உலகிலுள்ள எல்லாவயிர்களும், கண் துஞ்சும் — கண் னுறந்குகின்ற, னன்

இருள் கூர் காலத்தும் — இருள் மிகுகின்ற காலத்திலும், உன் கண் துஞ்சாது—உன் கண் னுறங்காது, யாம் உற்றது உற்றருய் — யாம் அடைந்த நிலையை நீயும் அடைந்திருக்கின்றன, (ஆதலால்) காளத்தியான் கழற்கே — திருக்காளத்தி எம்பெருமான் திருவடிக்கே, காமுற்றருய் ஆம் — மையல் கொண்டனை யாதல் வேண்டும். (எ-று)

இதுவுந்தலைவி கூற்று. கடலோடு கூறியிரங்கல்.

கயிலை.

65. கண்ணுங் கருத்துங் கயிலாய ரேயேமக்கேன்
· ரேண்ணி யிருப்பன்யா னெப்போழுது — நண்ணும்
போறியா டரவசைத்த பூதப் படையா
ற்றியார்கோ னெஞ்சே யவர்.

இ-ள். செஞ்சே — மனமே, எமக்கு கண்ணும் கருத்தும் கயிலாயரே என்று — எமக்குக் கண்ணுங் கருத்துமா யிருப்பவர் திருக்கயிலாய நாதரே யாமென்று, யான் எப்பொழுதும் எண்ணியிருப்பன் — நான் எக்காலத்தும் நினைத்திருப்பேன், (இதனை) னண்ணும் பொறி — புள்ளி கள் பொருந்திய, ஆடு அரவு அசைத்த — (படமெடுத்து) ஆடுகின்ற பாம்பைத் திருவரை திருக்கர முதலிய விடங் களிற் கட்டின, பூதப்படையார் அவர் — பூதப் படையை யுடையவராகிய அந்தச் சிவபெருமானுனவர், அறியார் கொல் — அறிந்திலரோ. (எ-று)

காட்சிப் பொருள், கருத்துப் பொருள் முதலிய யாவும் இறைவனுருவமே யாதலால் “கண் னுங் கருத்துங் கயிலாயரே” என்றும், இங்நன் மிருப்பரென்றுணர்ந்த பின்

கன்ன வைப்பர் சுந்திரி.

னர் அவரை யிடையரு தெண்ணி யிருத்தலே தகுதியாத லால், “யானெப் பொழுது மெண்ணியிருப்பன்” என்றும், முற்றறிவனுதலால், “அறியார்கொல்” என்றும் கூறினார். அசைத்தல் — கட்டல். அஃதாவது திருவரை திருக்கர முதனிய இடங்களில் கச்சை, கங்கணம் முதலியவாகக் கட்டுதல்.

காளத்தி.

66. நெஞ்சே யவர்கண்டாய் நேரே நினைவாரை யஞ்சேலேன் ரூட்கோண் டருள்செய்வார்—நஞ்சேயுங் கண்டத்தார் காளத்தி யாள்வார் கழல்கண்ட ரண்டத்தார் சூடு மலர்.

இ - ள். நெஞ்சே — மனமே, நேரே நினைவாரை — (தம்மைச்) செவ்வே நினைய வல்லாரை, அஞ்சேல் என்று ஆட்கொண்டு — அஞ்ச வேண்டாமென்று அடிமை கொண்டு, அருள் செய்வார் — அருள் புரிபவர், அவர் — அந்தச் சிவபெருமானுரே, அண்டத்தார் — விண்ணுலகி லுள்ள தேவர்கள், சூடும் — சிரசிலணிகின்ற, அலர் — மலராவது, நஞ்ச ஏயும் கண்டத்தார் — நஞ்சக்கறை பொருங்திய திருமிடற்றையுடையவர், காளத்தி ஆள்வார்— திருக்காளத்தி யாள்வார், (அவரது) கழல் — திருவடியே. (எ - று)

தம்மை நினைவாரைக் காத்தருள்பவரும், தமது திருவடியைத் தேவர்கள் மலர்போலச் சிரத்தில் சூட்டிக் கொள்ளுதற்குரிய பெருமையுடையவருமாயிருக்கையால், மனமே! திருக்காளத்தி யாள்வாரை யாழும் நினைந்து உய்ய வேண்டும் என்பதாம்.

67. அலரோ னெமோ ஸமர்கோன் மற்றும்
பலராய்ப் படைத்துக்காத் தாண்டு — புலர்காலத்
தோன்றுகி மீண்டு பலவாகி சிற்கின்றுன்
குன்றுத் சீர்க்கயிலைக் கோ.

இ-ன். குன்றுத — என்றுமழியாத, சீர் — சிறப் பயமங்த, கயிலைக்கேர — திருக்கயிலையிலெழுங்தருளியிருக்கின்ற இறைவன், அலரோன் — தாமரை மலரையுடைய வனுகிய பிரமன், நெடுமால்—வீட்டுனு, அமர்கோன்—தேவர்க்கரசனுகிய இந்திரன், மற்றும் பலராய்—மற்றும் பல பெயர்ள்ளவராக, படைத்து — சிருஷ்டி த்து, காத் தாண்டு — இரட்சித் தருளி, புலர் காலத்து — முடியுங் காலத்தில், ஒன்று ஆகி — ஒருருவாகி, மீண்டு பல ஆகி சிற்கின்றுன் — மீண்டும் பல வருவங்களாய்த் தோன்றி சிலை பெற்றிருக்கின்றுன். (எ-று)

அலரோன் முதலீய யாவரையும் படைத்துக்காத்து அழிக்க வல்லவன்தான் என்றும் குன்று இயல்பிற் பெருஞ் சிறப்பினன் ஆதல் வேண்டும். ஆதலால் “குன்றுத் சீர்க்கயிலைக்கோ” என்றார். பிரமன் முதலீய எல் லாப் பொருள்களும் திருக்கயிலை நாதனிடத்துத் தோன்றி சின்றழிகின்றன என்பதாம்.

காளத்தி.

68. கோத்த மலர்வாளி கோண்டனங்கன் காளத்திக் கூத்தன்மே வண்று தறித்தெய்யப் — பார்த்தலுமே

பண்போழியாக் கோபத்தீச் சுற்றுதலும் பற்றற்று
வேண்பொடியாம். வீழ்ந்திலனே வேந்து.

இ-ள். அனங்கன் — மன்மதன், கோத்த — (தன் மலர் வில்லில்) தொடுத்த, மலர் வாளி கொண்டு — புண்ப பாணங்களைக் கொண்டு, அன்று — அங்காளில், காளத்தி கூத்தன் மேல் — திருக்காளத்திக் கூத்தன் மீது, குறித்து எய்ய — இலக்கு வைத்து எய்ய, பார்த்தலுமே — (இறை வன்) நோக்குதலும். பண்பு ஒழியா — குணம் நீங்காத, கோபத் தீ சுற்றுதலும் — கோபாக்கினி குழந்த அளவில், (அந்த மன்மதன்) பற்று அற்று — (தான் பிழைத்துக் கோடற்குரிய ஓர்) ஆதரவற்று, வெந்து வெண் பொடியாம் வீழ்ந்திலனே—வெந்துசாம்பலாய்வீழ்ந்தனனல்லனே. (எ-று)

அனங்கன்—உடம்பில்லாதவன். கூத்தன்—பொது நடஞ் செய்வொன். பண்பு — குணம். “நிறை மொழி மாந்தர்” என்ற இடத்து நிறை மொழி என்பதற்குப் பயன் நிறைந்த சொல்ளனக் கொண்டாற் போல, கோபத் தீயின் பண்பாகிய நீருக்குதல் இவ்விடத்துப் பயனுக்க் கொள்க.

கயிலீல்.

69. வெந்திறல்வேற்பார்த்தற்கருள்செய்வான்வேண்டியோர் செந்தறுகட் கேழற் றிறம்புரிந்து — வந்தருளுங் கானவனுங் கோலமியான் காணக் கயிலாய வானவர்தங் கோமானே வா.

இ-ள். கயிலாயம்—திருக்கயிலாயத்திலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற, வானவர் தம்கோமானே—தேவர் பெருமானே, வெம் திறல் வேல்—வெவ்விய வலியமைந்த வேற்படையை

யுடைய, பார்த்தற்கு — அருச்சனானுக்கு, அருள் செய் வான் வேண்டி — அருள் செய்ய விரும்பி, ஓர் செம் தறு கண் கேழல் — ஒரு சிவந்த அஞ்சாமையையுடைய பன்றி யின், திறம் புரிந்து — (விஷயத்தைக்) காரணமாகச் செய்து கொண்டு, வந்தருளும் — நீ வந்தருளிய, கானவன் ஆம் கோலம் — வேடனுகிய திருக்கோலத்தை, யான் காண — நான் கண்டுயிய, வா — எழுந்தருள வேண்டும். (எ - று)

காளத்தி.

70. வாமான்றேர் வல்ல வயப்போர் விசயனைப்போற் றுமா ரூலகிற் றவ்முடையார் — தாமியார்க்குங் காண்டற் கரியராங் காளத்தி யாள்வாரைத் தீண்டத்தாம் பேற்றமையாற் சென்று.

இ - ஸ். தாழ் யார்க்கும் காண்டற்கு அரியர் ஆம்— தாம் எவருக்கும் கானுவதற்கருமையானவராகிய, காளத்தி யாள்வாரை—திருக்காளத்தியாள்வாரை, சென்று தீண்ட பெற்றமையால் — சென்று தொடப் பெற்றமையால், வாம் மான் தேர் வல்ல — தாவிச் செல்லும் குதிரைகள் ழுட்டப்பெற்ற தேர் நடத்துதலில் வல்ல, வயம் போர் — வெற்றியையுடைய போர்த் தொழில்வழங்குதல், விசயனைப் போல்— அருச்சனைனைப் போல, உலகில்—இவ்வுலகத்தில், தவம் உடையார் யார் — தவப் பேறு உடையவர் வேறு யாவர் (ஒருவருமில்லை). (எ - று)

கயிலை.

71. சென்றிறைஞ்சும் வானேர்தஞ் சீங்தைக்குஞ் சேயரா யென்று மதியார்க்கு முன்னிற்பார் — நன்று

கனியவாஞ் சோலைக் கயிலாய் மேயார்
இனியவா பத்தர்க் கிவர்.

இ-ள். சென்று இறைஞ்சும் — (தாம் இருக்கும் இடங் தேடிப் போய்) வணங்குகின்ற, வானேர் தம் சிந்தைக்கு—தேவர்களுடைய மனத்துக்கும், சேயர் ஆய்—தூரத்தராகி, என்றும்—எக்காலத்தும், அடியார்க்கு முன்தம் அடியவருக்கு எதிரில், ஸ்ரீபர்—(அவர் இருக்குமிடத் தில் எழுந்தருளிப் பிரத்தியக்ஷமாகி) ஸ்ரீபர், (ஆதலால்) நன்று — இனியவாகிய, கனிய ஆய் — கனிகளைத் தருவன வாகிய, சோலை — சோலைகள் சூழ்ந்த, கயிலாயம் மேயார் இவர்—திருக்கயிலாயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இவர், பத்தர்க்கு இனிய வா—தம் அடியார்க்கு இனியரானவாறு என்னை. (எ—று)

தேவர்களுடைய கண்ணுக்கே யன்றி மாக்குதுக்கும் எட்டாதவராயினும் அடியார் மனத்துத்தீர்யன்றுக்கே கண்ணுக்கும் புலப்படுவோராதலால் இந்தத் திருக்கயிலாய நாதர் அடியார்க்கினியவர் என்பதாம்.

காளத்தி.

72. இவரே முதற்றேவ ரேல்லார்க்கு மிக்கார் இவரல்ல ரேன்றிருக்க வேண்டாங் — கவலாதே காதலித்தின் றேத்துதிரே காளத்தி யாள்வார்நீர் ஆதரித்த தேய்வமே யாம்.

இ-ள். எல்லார்க்கும் — எல்லாத் தேவர்களுக்கும், இவரே முதல் தேவர்—இவரே முதற் கடவுள், (எல்லார்க்கும்) மிக்கார் (இவரே) — எல்லார்க்கும் மேலானவரும்

இவரே, இவர்அல்லர் என்றிருக்க வேண்டாம்—(எல்லார்க்கும் முதற் கடவுளும் மேலானவரும்) இவரல்லர் என்று கருதியிருக்க வேண்டாம், கவலாதே—வருந்தாமல், இன்று—இப்பொழுது, காசலித்து—விரும்பி, ஏத்துதிரேல்—துகிப் பிராயின், காளத்தி ஆள்வார்—திருக்காளத்தி யாள்வார், நீர் ஆதரித்த தெய்வமே ஆம் — நீங்கள் விரும்பின தெய்வமே யாவர். (எ—று)

இறைவன் விரும்புவார் விரும்பும் வண்ணம் வெளிப் பட்டுப் பயனளிப்போராதலால் “காளத்தி யாள்வார் நீர் ஆதரித்த தெய்வமே யாம்” என்றார்.

கயிலை.

73. ஆடென்று நாளை யுளவென்றும் வாழ்விலே
தாமின்று வீழ்கை தவமன்று — யாமென்றும்
இம்மாய வாழ்வினையே பேண திருங்கயிலை
அம்மானைச் சேர்வ தறிவு.

இ—ள். ஆம் என்றும் — (நமக்கு இனிமை) யாம் என்றும், நாளை உள என்றும் — நாளை நமக்கு உள்ளன என்றும், வாழ்விலே — (இந்தப்பிரபஞ்ச) வாழ்க்கையில், இன்று வீழ்கை — இப்பொழுது வீழ்ந்து அழுங்குதல், தவம் அன்று — தவமல்ல, யாம் என்றும் — நாம் எப் பொழுதும், இ மாய வாழ்வினை — இந்தப் பொய் வாழ்வையே, பேணுது—விரும்பாமல், இரு கயிலை—பெரிய திருக்கயிலாயத்தி வெழுந்தருளியிருக்கின்ற, அம்மானை —

எமது தங்கையாகிய சிவபெருமானை, சேர்வது-அடைவதே,
அறிவு — பேரறிவாவது. (ஏ - று)

காளத்தி.

74. அறியாம லேனு மறிஞ்தேனுஞ் செய்து
செறிகின்ற தீவினைக் கேல்லா — நேறின்று
நன்முகில்சேர் காளத்தி நாத ணடிபணிந்து
போன்முகரி யாடுதலும் போம்.

இ-ன். நெறி கின்று — நன்னெறியில் கின்று, நல்.
முகில்சேர் — (உலகத்திற்கு) நன்மையாகிய மேகங்கள்
படிகின்ற, காளத்தி — திருக்காளத்தியிலெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற, நாதன் — இறைவனது, அடி— திருவடிகளை,
பணிந்து — வணங்கி, பொன் முகரி ஆடுதலும் — பொன்
முகரியாற்றில் மூழ்குதலும், அறியாம்லேனும்— அறியாம
லாயினும், அறிந்தேனும் — அறிந்தாயினும், செய்து —
(நம்மாற்) செய்யப்பட்டு, செறிகின்ற — மிகுகின்ற,
தீவினைகள் எல்லாம் — பாவங்களெல்லாம், போம் —
கழிந்தொழியும். (ஏ - று)

தீவினைகள் அவற்றின்பயனுகிய பாவங்களுக்காயின.
செறிகின்ற — நெருங்குகின்ற எனினுமாம்.

கயிலை.

75. போகின்ற மாழுகிலே போற்கயிலை வேற்பளவு
மேகின் நேமக்காக வேம்பெருமா — னைக்கு

வுண்ணப் படாநஞ்ச முண்டாற்கேன் னுள்ளுறையோய்
விண்ணப்பஞ் செய்கண்டாய் வேறு.

இ-ள். போகின்ற மரமுகிலே — (ஆகாயத்தில்)
செல்லா நின்ற அழகிய மீகமே, இன்று — இப்பொழுது,
எம்பெருமான் பொன்கயிலை வெற்பு அளவும் — எம்பெரு
மானது அழகிய திருக்கயிலை யளவும், எமக்காக ஏரு—
எங்கள் பொருட்டுச் செல்ல வேண்டும், ஏகினால் — சென்
ரூல், உண்ணப்படா நஞ்சம் உண்டாற்கு—(இருவராலும்)
பருகவொண்ணுத நஞ்சத்தைப் பருகின சிவபெருமானுக்கு,
என் உள் உறும் நோய் — என் மனத்தில் மிகா நின்ற
விரகநோயின் றன்மையை, வேறு — தனியேயிருந்து,
விண்ணப்பம் செய் — விண்ணப்பம் பண்ணக் கடவை.
(எ-று)

வேதான்றது — உமாதேவி முதலானேர் அறியா
வகை தனித்துறைகளுள்ளபடி. இதற்கு முன்னெல்லாம்
கிறது தூரங்கென்று மீஞ்சீராயினும் இன்று எம்
பொருட்டுத் திருக்கயிலையளவுஞ் சென்று இறைவ
னுக்கு என்னுள்ள த்ததாகிய காம நோயினது நிலைமையை
விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டுமென்பதாம்.

இது மேகவிடுதுது. தலைவி கூற்று.

காளத்தி.

76. வேறேயுங் காக்கத் தகுவேனே மேல்லியலாள்
கூறேயுங் காளத்திக் கோற்றவனே — யேறேறு
மன்பா வடியேற் கருளா தோழிகின்ற
தென்பாவ மேயன்றே வின்று.

திருக்குடும்பம்

15 JUL 1965

VADODARA

GOVERNMENT OF INDIA
POST & TELEGRAMS DEPARTMENT

இ-ள். ஓ மெல் இயலாள் — அழகிய மெல்லியலை யுடையவளாகிய உமாதேவியார், கூறுவதும்-(இரு) பாகத் திற் பொருந்தப் பெற்ற, காளத்தி கொற்றவனே—திருக் காளத்தி வேந்தனே, ஏறு ஏறும் அன்பா — இடபத்தின் மீதேறுகின்ற (அன்பாக்கு) அன்பனே, வேறோயும் காக்கத் தகுவேன் — வேறிடத்தில் வைத்தாயினும் காக்கத் தகுதி யுடையேனுகிய, அடியேற்கு — அடியேனுக்கு, அருளாது ஒழிகின்றது—நீ அருளாதொழிதற்குக் காரணம், இன்று— இப்பொழுது, என் பாவமே அன்றே — என் பாவமே யல்லவா. (எ-று)

சிரத்திலும் இடப்பாகத்திலும் மாதரிருவரமர்க் கிருத்தலால் வேறோயும் என்றது, வலப்பாகத்திலாயினும் என்றபடி. “நன்னக் கனியை மதிவேணியணிந்தாய் நாம்பயந்த, சின்னக் கனியை வலத்தில் வைத்தால் வருந் திங்கென்னேயே” என்றார் பிறரும்.
இதுவும் தகிளி கூற்று.

க. யிலை.

77. இன்று தொடங்கிப் பணிசெய்வேன் யானுனக் கேண்று மிளமதியே யெம்பெருமா — னென்றுமென் ணுட்காத லுண்மை யுயர்கயிலை மேயாற்குத் திட்காதே விண்ணப்பஞ் செய்.

இ-ள். இளமதியே — இளஞ்சங்கிரனே, யான் — நான், இன்று தொடங்கி — இன்று தொட்டு, என்றும் — எக்காலத்தும், உனக்கு பணி செய்வேன்—உனக்கு ஏவற் றெருமில் செய்வேன். எம்பெருமான்—எம்பெருமானுகிய,

உயர் கயிலை மேயாற்கு — உயர்ந்த திருக்கயிலைலழுங் தருளியிருப்பவன் கண்ணே, என்றும் என் உள் காதல் உண்மை — எப்பொழுதும் என் மனத்தில் ஆசையுண் குமயை, திட்காதே விண்ணப்பம் செய் — அஞ்சாமல் விண்ணப்பம் பண்ணக்கடவை. (எ - று)

இளமதி-பிரை, இதுவும் தலைவி கூற்று: பிறையை யிரத்தல்.

காளத்தி.

78. செய்ய சடைமுடி யேன் செல்வனையான் கண்டெனது கையறவு முண்மேலிலும் யான்காட்டப் — பையவே காரேய பூஞ்சோலைக் காளத்தி யாள்வார்தம் பேஷு சீரை பித்தேருவே போது.

இ - ன். கார் ஏறு பூ சோலை — மேகங்களேறித் தவழ்கின்ற மலர்ச் சோலைகள் நெருங்கிய, காளத்தி ஆள் வார் தம் — திருக்காளத்தியாள்வாரது, போர் ஏறே — போரில் வல்ல இடபமே, செய்ய சடைமுடி — செவந்த சடா மகுடத்தையடைய, என் செல்வனை—என் சீமானை, யான் கண்டு — நான் பார்த்து எனது கையறவும் உள் மெலிலும் — என் துன்பத்தையும் மனமெலிவையும், யான் காட்ட — நான் சொல்லிக் காட்டிக் கொள்ளும்படி, இத் தெருவே — இத்தெருவின்கண்ணே, பையவே போது — மெல்லெனவே செல்வாயாக. (எ - று)

செல்வன் — செல்வமாயிருப்பவன் எனினுமாம். இசு இடபத்தையிரத்தல்: இதுவும் தலைமகள் கூற்று.

க. மி. ஸீ.

79. போது நெறியேனவே பேசினின் போன்வாயா
ஹத்த தநுவ ஞேளிவண்டே — காதலாற்
கண்டார் வணங்குங் கயிலாயத் தெம்பெருமான்
வண்டார்மோங் தென்குழற்கே வா.

இ - ள. ஓளி வண்டே — ஓளியையுடைய வண்டே,
போது நெறி எனவே பேசி—பேரரும்புகளை நெறியென்று
சொல்லி, சின் பொன் வாயால் — உன் அழகிய வாயினால்,
ஹத — ஹதும்படி, தருவன் — இடந்தருவன், காதலால்
கண்டார் வணங்கும்—ஆசையோடு கண்டவர் பணிகின்ற,
கயிலாயத்து எம்பெருமான்—திருக்கயிலாயத் தெம்பெரு
மானது, வள் தார் மோந்து — வளவிய கொன்றை மூற்ற
மாலையை மோந்து, என் குழற்கே வா — என் ஈந்தலின்
கண்ணே வருவாயாக. (எ - று) ।

நெறித்தல் — துவைத்தல். நெறிபோது — வழியே
வா எனினுமாம்.இது வண்டையிரத்தல்; தலைமகள் கூற்று.

காளத்தி.

80. வாவா மணிவாயான் மாவின் றளிர்கோதிக்
கூவா திருந்த குயிழ்பிள்ளா — யோவாதே
பூமாம் போழிலுதேத் போன்மதில்குழ் காளத்திக்
கோமான் வரவோருகாற் கூவு.

இ - ள. மணிவாயால்—அழகிய வாயினால், மாவின்
தலைர்கோதி — மாந்தளிரைக் கோதி, கூவாது இருந்த —

குவாமலிருந்த, குயில் பிள்ளாய் — குயிற்பிள்ளையே, வாவா — வருக வருக, ஒவாதே—சீங்காமல், பூமாம் பொழில் உடுத்த — பொலிவாகிய மாஞ்சோலையை யுடுத்த, பொன்மதில் குழ் — பொன்மதில் குழ்ந்த, காளத்தி கோமான் வர — திருக்காளத்தி வேந்தன் வர, ஒருகால் கூவு — ஒரு தரம் கூவுவாய். (எ - று)

கோதுதல் — வகிர்தல். இது குயிற்பிள்ளையையிரத் தல்: தஸ்மகள் கூற்று.

கயிலை.

81. கூவுதலும் பாற்கடலே சென்றவனைக் கூடுகவென் ரேவினுன் போற்கயிலை யேம்பெருமான்—மேவியசீரன்பாற் புலிக்காலன் பாலன்பா லாசையினுற் டண்பாற்பால் வேண்டுதலுங் தான்.

இ-ள். பொன் கயிலை எம்பெருமான் — அழிய திருக்கயிலாயத் தெம்பெருமான், மேவிய சீர் அன்பால் — சிறப்பையுடைய அன்பினுல், புலிக்காலன்பாலன் — வியாக்கிரபாதரது புதல்வன், பால் ஆசையினுல்—பால் விருப்பத்தால், தன்பால் — தன்னிடத்தில், பால் வேண்டுதலும்—பாலைப்பிரார்த்தித்த அளவில், தான்கூவுதலும்—தான் கூவியமைத்துப் பாற்கடல் வருதலும், (அதனை கோக்கி) பாற்கடலே — பாலாழியே, சென்று அவனைக் கூடுக என்று ஏவினுன் — நீ போய் அந்தப் பாலகணையடையக் கடவாயென்றேவினுன். (எ - று)

புலிக்காலன்—வியாக்கிரபாதர். பாலன்என் நதுஅவர் புதல்வராகிய உபமங்கு பகவானை. “பாலகனுர்க்கன்று

பாற்கடலீங்கிட்ட கோலச் சடையற்கேயுங்கிபற” என்றார் திருவாதவூரடிகளும்.

“பாலுக்குப்பாலகன் வேண்டியமுதிடப்பாற்கடலீங்த பிரான்” என்பது திருப்பல்லாண்டு.

காளத்தி.

82. தானே யுலக்கள்வான் ரூண்கண்ட வாவழக்க மானுண்மற் றூரிதனை யன்றேங்பார் — வானேர் களைகண்டா ண்ணின்ற காளத்தி யாள்வான் வளைகோண்டான் மாறந்தான் வந்து.

இ-ன். தானே உலகு ஆள்வான் — தானே உடலங்களை யாள்பவன், தான் கண்ட ஆறு வழக்கம் ஆனால் தான்கண்ட வண்ணம் வழங்குதலையுடையனுயின், மற்ற ஆர் இதனை அன்று என்பார் — வேறு யாவர் இதனை அல்ல வென்று தடுக்கவல்லார், (என்னெனின்) வானேர் களை கண் தானுய் நின்ற — தேவர்களுக்கும் ஆதாரம் தானு கவே நின்ற, காளத்தி ஆள்வான் — திருக்காளத்தி யாள் வான், வந்து வளை கொண்டான் — வந்து எமது வளையலைக் கவர்ந்து கொண்டு, மால் தந்தான் — ஆசையை யெமக்குக் கொடுத்தேகினுன். (எ-று)

உலக முழுதும் தானே யாண்டருள்வோனுகிய இறை வனே இவ்வாறு செய்தால் இச்செய்கை தகாதென்று மறுத்துரைக்க வல்லார் யாவரென்பதாம். இது தலைமகள் வளையிழந்து இரங்கிக் கூறியது.

83. வந்தோ ரரக்கனர் வண்கயிலை மால்வரையைத்
தந்தோள் வலியினையே தாங்கருதி — யந்தோ
விடந்தா ரிடந்திட் டிடார்கி மேலிபோற்
கிடந்தார் வலியேலாங் கெட்டு.

இ-ன். ஓர் அரக்கனுர் வந்து — ஒப்பற்ற அரக்க
னாராகிய இராவணனார் வந்து, தம் தோள் வலியினையே
தாம் கருதி — தமது புஜபலத்தையே (பெரிதும்) தாம்
மதித்து, வள் கயிலை மால் வரையை — வளவிய பெரிய
கயிலாய மலையை, இடந்தார் — தோண்டினார், இடந்
திட்டு—தோண்டி, இடார் கீழ் எலி போல்—யங்கிரத்தில்
அப்பட்ட எவியைப் போல, வலி எல்லாம் செட்டு கிடந்
— (தம்) வலி முழுதுமடங்கிக் கிடந்தார், அங்தோ—
ஜோ (இதன்ன மாயம்). (எ - று)

இவ்வாருயினமையால் இறைவரது வலீக்கு அளவில்லை
யென்றதாயிற்று.

காளத்தி.

84. கெட்ட வரக்கரே வேதியரே கேள்கோல்
பட்டதுவு மேராது பண்டோருநா — ளோட்டக்
கலந்தரனுர் காளத்தி யாள்வார்மேற் சென்று
சலந்தரனுர் பட்டதுவுங் தாம்.

இ-ன். பட்டதுவும் ஓராது—தான் பட்ட பாட்டை
யும் ஆராயாமல், பண்டு ஒருஞாள்—முன்னெரு காலத்தில்,

ஒட்ட கலந்து — நெருங்கக் கூடி, அரனூர் — சிவபெரு
மானுகிய, காளத்தி யாள்வார் மேல் சென்று — (திருக்
காளத்தியாள்வார் மீது போர் செய்யப் போய்), சலங்
தரனூர் பட்டதுவும் — சலங்தரனூர் பட்டபாட்டையும்,
கெட்ட அரக்கரே — கெடுதியாகிய அரக்கர்களே, வேத
யரே — மறையோர்களே, கேள்வீர் கொல் — (நீங்கள்)
கேட்டிலீர்களோ. (எ - று)

க. யி லீ.

85. தாம்பட்ட தோன்று மறியார்கோல் சார்வரே
காம்புற்ற செங்கேற் கயிலைக்கோன் — பாம்புற்ற
வாரத்தார் பத்தர்க் கருக்கண்யார் காலனூர்
தூரத்தே போவார் தோழுது.

இ - ள். காலனூர் — கூற்றுவனூர், காம்பு உற்ற
செங்கெல் — மூங்கிலினின்றும் திரீந்த மிக்க செங்கெல்
பரவியிருக்கின்ற, கயிலை — திருக்கயிலாயமலைக்கு, கோன்-
தலைவர், பாம்பு — பாம்புகளை, உற்ற ஆரத்தார் —
பொருங்கிய ஆரமாகவுடையவர், (அவரது) பத்தர்க்கு—
அன்பர்க்கு, அருகு அணையார்-சமீபத்திற் சேராதவராகி,
தொழுது — (அவரை) வணங்கி, தூரத்தே போவார் —
தூரத்தே செல்லுவார், சார்வரே — அருகிற் சேர்வரோ, (சேரார் என்னென்னின்) தாம்பட்டது — (முன்னே) தாம்
பட்ட பாட்டை, ஓன்றும் அறியார் கொல் — சிறிதும்
அறிந்திலரோ. (எ - று)

தாம் பட்டது — மார்க்கண்டேயர் பொருட்டுத்தாம்
சிவபெருமான் திருவடியாலுதையுண்டு மூர்ச்சித்தது.

காளத்தி.

86. தோழுது நமனுந்தன் றாதுவர்க்குச் சொல்லும் வழவில்சீர்க் காளத்தி மன்னன் — பழுதிலாப் பத்தர்களைக் கண்டாற் பணிந்தகலப் போமின்க ளோத்தனையுஞ் செய்த்தாக வேன்று.

இ-ன். வழு இல் சீர் — குற்றமற்ற சிறப்பின யுடைய, காளத்தி மன்னன் — திருக்காளத்தி வேந்தனது, பழுது இலா — குற்றமில்லாத, பத்தர்களைக் கண்டால் அன்பரைக் காணின், பணிந்து — (அவர்களை) வணங்கி, எத்தனையும் செய்த்து ஆக — எவ்வளவு தூரமாகவாயினும், அகலப்போமின்கள் என்று — விலகிப் போவீர்களென்று, தொழுது — வணங்கி, நமனும்—கூற்றுவனும், தன் தூதுவர்க்குச் சொல்லும் — தன் தூதருக்குச் சொல்லுவான். (எழு)

கயிலை.

87. வேன்றைந்துங் காமாதி வேறுத்து மெல்லவே யோன்ற ஸினைதிரே லொன்றலாஞ் — சென்றங்கை மானுடையா னென்னை யுடையான் வடகயிலை தானுடையான் றன்னுடைய தாள்.

இ-ன். ஓஞ்சும் வென்று — ஓம்பொறிகளையும் ஜூயித்து, காமாதி வேர் அறுத்து—காமம் முதலியவைகளை வேறுத்து, மெல்லவே ஒன்ற ஸினைதிரேல் — பையவே (உங்கள் மனம்) பொருந்த ஸினைவீராயின், அம் கை மான்

GOVERNMENT ORIENTAL MANUSCRIPT

15 OCT 1957

கிரு. கோப.

உடையான் — அழகிய திருக்கரத்தில் மாணையுடையவன், என்னை உடையான்—என்னையும் (தனக்கு அடிமையாக) உடையவன், வடகயிலை தான் உடையான் — வடதிருக்கயிலாயத்தையுமுடையவன், தன்னுடைய — அவனது தாள் — திருவடியை, சென்று ஒன்றல் ஆம் — போய்ச் சேர்தல் கூடும். (எ - று)

காமாதியாவன — காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மத்ஸரம் என்பன. இதனை வடநாலார் அரிஷ்டவர்க்கம் என்பர்.

காளத்தி.

88. தாளோன்றுற் பாதாள மூடுருவத் தண்விசம்பிற் றுளோன்று வண்டங் கடந்தருவித் — தோளோன்று
இக்கணைத்தும் போர்க்குந் திறற்காளி காளத்தி
நக்கணைத்தான் கண்ட நடம்.

இ - ள். தாள் ஒன்றுல்-ஒரு திருவடியால், பாதாளம் ஊடு உருவ — பாதாளத்தை யூடுருவிச் செல்லவும், தாள் ஒன்றுல் — ஒரு திருவடியால், தண் விசம்பில் அண்டம் கடந்து உருவி — குளிர்ந்த ஆகாயத்தி லுள்ள உலகங்களை யெல்லாம் கடந்து ருவி, தோள் ஒன்றுல்—ஒரு தோளினால், திக்கு அனைத்தும் போர்க்கும் — எல்லாத் திக்குகளையும் மூடுகின்ற, காளத்தி நக்கணை — திருக்காளத்திச் சிவ பெருமாணை, திறல் காளி—வலியமைந்த காளியென்பவன், தான் கண்ட நடம் — தான் கண்ட திருநடனக் காட்சி யிருந்தவாறென்னை. (எ - று)

கயிலை.

89. நட்மாடுஞ் சங்கரன்று ஞேன்முகனுங் காணுன்
படமாடு பாம்பணையான் காணுன் — விடமேவுங்
காரேறு கண்டன் கயிலாயன் றன்னுருவை
யாரே யறிவா ரிசெந்து.

இ-ன். நடம் ஆடும் — திருச்சீருத்தஞ் செய்கின்ற,
சங்கரன் தாள் — சிவபெருமானது திருவடியை, நான்முக
னும் கரணுன்—சதுரமுகஞ்சியபிரமதேவனும் கண்டிலன்,
படம் ஆடு பாம்பு அணையான் காணுன் — படமெடுத்
தாடுகின்ற சர்ப்பத்தைச் சயனமாக வுடையவனுகிய திரு
மாலும் கண்டிலன், (அங்ஙனமாக) விடம் மேவும் —
நஞ்சக்கறை பொருந்திய, கார் ஏறு கண்டன் — நீல சிற
ஷூர்த திருமிடற்றி ணையுடையவனுகிய, கயிலாயன்தன்
திருவை — திருக்கயிலாய நாதனது திருவருவத்தை,
இசெந்து அறிவார் யாரோ — பொருந்தி யறியவல்லார்
யாவரோ. (எ - று)

காளத்தி.

90. இசையுந்தன் கோலத்தை யான்காண வேண்டி
வசைபில்சீர்க் காளத்தி மன்ன — னசைவின்றிக்
காட்டுமேற் காட்டிக் கலந்தென்கிணத் தன் ஞேடுஞ்
கூட்டுமேற் கூடலே கூடு.

இ-ன். வசை இல் சீர் — பழிப்பற்ற சிறப்பினை
யுடைய, காளத்தி மன்னன் — திருக்காளத்தி வேந்தன்,
இசையும் தன் கோலத்தை — பொருந்திய தன் திருக்

கோலத்தை, யான் காண வேண்டி — நான் காணும்படி விரும்பி. அசைவு இன்றி-சலனமற்றிருந்து, காட்டுமேல்—காட்டுவனுயின், காட்டி — காட்டி, என்னைக் கலந்து — என்னைச் சேர்ந்து, தன்னேடும் கூட்டுமேல்—தன்னேடும் கூட்டுமாயின், கூடலே — கூடற் சுழியே, கூடு — நீ சேர. (எ - று)

கூடல்—கூடற் சுழி. அஃதாவது தலைமகளைப் பிரிந்த தலைமகள் பிரிவாற்றுமையால் நெய்தனிலத்துக் கடற் கரையிற் சென்று, அங்குள்ள மணவின் மீது, தலைமகன் விரைந்து வந்தென்னைக் கூடுவதாயிருப்பின் இது தொடங்கின இடத்தே வந்து கூடக் கடவுதென்று சங்கற்பித்துக் கொண்டு வளைவாகிய கோடு கிழித்தல்.

இது கூடனிமூத்தல்.

க யி லை ; ५

91. கூடி யிருந்து பிறர்செய்யுங் குற்றங்க
ஞெடித்தங் குற்றங்க ஞோதே — வாடி
வடகயிலை யேத்தாதே வாழ்ந்திவோன் வேண்டில்
அடகயில லாரமுதை விட்டு.

இ-ன் கூடி இருந்து — (ஒருவரோடொருவர்) கலந்திருந்து, பிறர் செய்யும் குற்றங்கள் நாடி — பிறர் செய்யுங் குற்றங்களை யாராய்ந்து, தம் குற்றங்கள் நாடாதே — தம் குற்றங்களை யாராயாமலும், வாடி — (தவத்தால்) வாட்டமடைந்து, வடகயிலை ஏத்தாதே — வடதிருக்கயிலாய்க்கைத் துதியாமலும், வாழ்ந்திடுவான் வேண்டில் — (ஒருவர்) இன்ப வாழ்க்கை வாழ விரும்பு

வராயின், (அவ்விருப்பம்) ஆர் அழுதை விட்டு — அரிய அமிர்தத்தை விடுத்து, அடகு அயில்ல — இலைகளைத் தின் மூதற்கு சிகராகும். (எ - று)

காளத்தி.

92. விட்டாவி போக வுடல்கிடந்து வேந்தீயிற்
பட்டாங்கு வேமாறு பார்த்திருந்து — மோட்டாதாங்
கள்ளிருக்கும் பூஞ்சோலைக் காளத்தி யுண்ணின்ற
வள்ளலைச்சேன் ரேத்த மனம்.

இ - ஸ். ஆவி விட்டு போக — உயிரானது விட்டு
நீங்க, உடல்—(அவ்வயிர் நீங்கின) உடம்பானது, கிடந்து—
விழுந்து, வெம் தீயில் பட்டு — கொடிய தீயிலகப்பட்டு,
ஆக்கு வேம் ஆறு — அவ்விடத்து வேகன்ற விதத்தை,
ஆர்த்திருந்தும் -- கண்டிருக்கும், கள் இருக்கும் — தேன்
பொருங்கிய, பூஞ்சோலை—மலர்ச் சோலைகள் நெருங்கிய,
காளத்தி உள் நின்ற — திருக்காளத்தியில் நிலைபெற்றி
ருக்கின்ற, வள்ளலை—பரமோதாரானுகிய சிவபெருமானை,
மனம் — என் மனமானது, சென்று ஏத்த ஒட்டாது —
சென்று துதிக்கவொட்டாது. (எ - று)

ஆம் — அசை. ஆங்கு என்றது மயானத்தை. எல்
லாச் செல்வங்களினுஞ் சிறங்க முத்திச் செல்வத்தை
வரையாது கொடுத்தருந்தலால் இறைவனை வள்ளல்
என்றார்.

கயிலை.

93. மனமுற்று மையலாய் மாத்ரார் தங்கள்
கனமுற்றுங் காமத்தே விழ்வர் — புனமுற்

றினக்குறவு ரேத்து மிருங்கயிலை மேயான்
றனக்குறவு செய்கலார் தாழ்ந்து.

இ-ன். புனம் உற்று—தினைப்புனங்களையடைந்து,
இனக் குறவர் — கூட்டமாகிய குறவர்கள், ஏத்தும் —
ஆதிக்கின்ற, இநு கயிலை மேயான் தனக்கு—பெரிய திருக்
கயிலாயத்தைச் சேர்ந்திருப்பவராகிய சிவபெருமானுக்கு,
உறவு செய்கலார் — அன்பு செய்யாதவர், தாழ்ந்து —
இழிந்து, மனமுற்றும் மையலாய் — மனமுழுதும் மயக்கங்
கொண்டவராய், மாதரார் தங்கள் — மாதர்களுடைய,
கனம் முற்றும் — பெருத்த, காமத்தே வீழ்வர் — காமக்
கடவில் விழுந்தமுந்துவர். (எ - று)

புனமுற்ற இனக் குறவர் எனப் பிரித்து உற்ற என்
னும் பெயரெச்சத்து அகரம் தொகுத்தல் எனினுமாம்.
கனம் முற்றும் என்பதற்குத் தமது மேன்மையழிதற்குக்
காரணமாகிய என்றுரைத்தலுங் கடும்.

காளத்தி.

94 தாழ்ந்த சடையுங் தவளாத் திருநீறுஞ்
குழ்ந்த புலியதளூஞ் சூழவுஞ் — சேர்ந்து
நெருக்கிவா ணேரினைஞ்சுங் காளத்தி யாள்வார்க்
கிருக்குமா கோலங்க ணேற்று.

இ-ன். சேர்ந்து — கூடி, கெருக்கி — (ஒருவரை
யொருவர்) கெருக்கி, வானேர்—தேவர்கள், இறைஞ்சும்—
வணங்குகின்ற, காளத்தி ஆள்வார்க்கு — திருக்காளத்தி
யாள்வாருக்கு, ஏற்று இருக்கும் மா கோலங்கள் — தக்
கிருக்கின்ற பெரிய திருக்கோலங்கள், தாழ்ந்த சடையும்—
நீண்ட சடையும், தவளாத் திரு நீறும் — வெண்மையாகிய

திருச்சும், சூழ்ந்த புலி அதனும் — (திருவரையிற்) சூழ உடுக்கப் பெற்ற புலித்தோலும், சூழ அரவும் — (அத் திருவரையில் சுச்சையாகச்) சுற்றிக் கட்டப்பட்ட பாம்பு மேயாம். (எ - று)

கயிலை.

95. ஏற்றின் மணியே யமையாதோ வீர்ஞ்சடைமேல்
வீற்றிருந்த வேண்மதியும் வேண்டுமோ—ஆற்றருவி
கன்மேற்பட் டார்க்குங் கயிலாயத் தேம்பெருமான்
என்மேற் படைவிடுப்பாற் கீங்கு.

இ - ள். ஆற்றருவி-அருவியாறுகள், கல்மேல் பட்டு-
கல்வின் மீது தாக்கி, ஆர்க்கும்-ஒலிக்கின்ற, கயிலாயத்து-
திருக்கயிலாய மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, எம்பெரு
மான்—எம்பெருமானுகிய, என்மேற்படை விடுப்பாற்கு—
என்மீது படைவிடுக்கக்கருதினவனுகிய சிவபெருமானுக்கு,
ஈங்கு — இவ்விடத்திற்கு, ஏற்றின் மணியே அமையாதோ—
(தனது) இடபத்தின் சமுத்திற் கட்டிய மணியே
போதாதோ, ஈர் சடை மேல் — குளிர்ந்த சடையின் மீது,
வீற்றிருந்த வெள் மதியும் வேண்டுமோ—வீற்றிருக்கின்ற
வெள்ளிய சந்திரனும் வேண்டுமோ. (எ - று)

என்மேற்படை விடுக்கக் கருதிய சிவபெருமானது
விடைமணியொன்றே என்னைக் கொலை செய்ய அமை
யுமே, வெண் பிறையும் வேண்டுமோ என்பதாம். இது
தலைமகள் தலைமகனது பிரிவாற்றுது பிறை முதலியவற்
ருன் வருக்கியிருங்கல்.

காளத் தி.

96. ஈங்கேவா வென்றருளி யென்மனத்தி லெப்பொழுது
நீங்காம னீவந்து நின்றாலுங் — தீங்கை
யகீன்ற காளத்தி யாள்வாய்நா ணல்ல
பணிகின்ற வண்ணம் பணி.

இ - ஸ. தீங்கை அடுகின்ற — தீமைகளைச் சிதைக்
கின்ற, காளத்தி—திருக்காளத்தியை, ஆள்வாய்—ஆள்ப
வனே, ஈங்கே வா என்று அருளி — (என்னை) இங்கு வா
வென்று திருவாய்மஸர்ந்தருளி, என் மனத்தில் — என்
மனத்தின் கண்ணே, எப்பொழுதும் — எக்காலமும், நீங்
காமல் — பிரியாமல், நீ வந்து நின்றாலும் — நீ வந்து நிலை
பெற்றிருப்பினும், பணிகின்ற வண்ணம்—(உன்னை நான்)
வணங்கும் வண்ணம், நல்ல நாள் பணி — நல்ல நாளைக்
கட்டளையிட்டருள வேண்டும். (எ - று)

நாள்நல்ல பணிகின்ற வண்ணம் என்பதற்கு நாள்
தோறும் நன்மையாகிய (உன்னைப்) பணியும் விதத்தை
என்றுரைப்பினும்கொமயும்.

க யிலை.

97. பணியாது முன்னிவைனப் பாவியேன் வாளா
கணியாது காலங் கழித்தே — னணியுங்
கருமா மிடற்றேங் கயிலாயத் தெங்கள்
பெருமான தில்லை பிழை.

இ-ஸ். பாவியேன் — பாவியாகிய நான், முன் இவ்னெப் பணியாது—முன்னே இவரை வணங்காமலும், கணியாது—மதியாமலும், வாளா—வீணைகவே, காலம் கழித்தேன்—(என்) வாழ்சாட்களைப் போக்கினேன், அணியும்—அலங்கரிக்கப்பெற்ற, கரு மிடற்று—கரிய திருக்கண்டத்தையுடைய, எம் கயிலாயத்து—எமது திருக்கயிலாயத்திலுள்ள, எங்கள் பெருமானது பிழை இல்லை—எங்கள் பெருமானது தவறு இல்லை. (எ—று)

அணியுங் கருமாமிடற்றுப் பெருமான் எனவும், எங்கயிலாயத்தெங்கள் பெருமான் எனவும் இயைக்க. இறைவனெப் பணியாதுங் கணியாதுங் காலங்கழித்தேனுதலால் பாவியேனது பிழையேயன்றி இறைவனது பிழையில்லை யென்பதாம்.

காளத்தி.

98. பிழைப்புவாய்ப் போன்றதியேன் பித்தேறி ஞர்போலழைப்பதே கண்டா யடியே — னழைத்தாலுமென்னு தரவேகோண் டின்பொழில்குழ் காளத்திமன்னு தருவாய் வரம்.

இ-ஸ். பிழைப்பு வாய்ப்பு ஒன்று அறியேன் — உஜ்ஜீவிக்குமார்க்கழும் பேற்றினதுதன்மையும் ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றனையும் அறிந்திலேன். பித்து ஏற்னார் போல்—பித்து ஏற்றினவர் போல, அடியேன் அழைப்பதே—அடியேன் அழைத்தலோன்றையுமேயுடையேன், அழைத்தாலும்—(அன்பு செய்தல் முதலியவையில்லாமல்) சும்மா அழைத்தாலும், இன்பொழில் சூழ் காளத்தி மன்னு—

இளிதாகிய சோலீ சூழ்ந்த திருக்காளத்தி வேஞ்தனே, என் ஆதரவே கொண்டு — என் விருப்பத்தையே ஏதுவாகக் கொண்டு, வரம் தருவாய் — வரம் தந்தருளக்கடவாய். (எ - று)

உய்வகையும் உறும்பேறும் அறியேன், ஆயினும் அழைத்தலே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஆதலால் என்விருப்பத்தையே ஏதுவாகக்கொண்டு அநுக்கிரிக்க வேண்டும் என்பதாம்.

க யி லீ .

99. வரமாவ தெல்லாம் வடகயிலீ மன்னும்
பரமாவுன் பாதார விந்தஞ் — சிரமார
வேத்திமேபோ தாகவங் தென்மனத்தி லெப்போழுதும்
வைத்திடீ வேண்டேன்யான் மற்று.

வட கயிலீ மன்னும் பரமா — வட திருக்கயிலீயில் நிலைபெற்ற மேலோனே, வரம் ஆவது எல்லாம்—(எனக்கு நீ தந்தருளும்) வரமாவ தெல்லாம், உன் பாத அரவிந்தம்— உன் திருவடித் தாமரை மலர், சிரம் ஆர—என் சிரத்திற் பொருந்தவும், ஏத்திடும் போது ஆக —(அதனைத்) துதிக் குங் காலம் எனக்குண்டாகவும், வந்து — நீயெழுந்தருளி, என் மனத்தில் — என் உள்ளத்தில், எப்பொழுதும் — எக்காலத்தும், நீவைத்திடு — நீ வைத்திட வேண்டும், யான் மற்றுவேண்டேன் — (அப்படிச் செய்வையாயின்) நான் வெரூன்றனையும் விரும்பேன். (எ - று)

காளத்தி.

100. மற்றும் பலபிதற்ற வேண்டா மடநெஞ்சே
கற்றைச் சடையன்னைல் காளத்தி — நெற்றிக்கண்
இரா வழுதின் றிருநாம மஞ்சேழுத்துஞ்
சோராம வெப்போழுதுஞ் சோல்.

இ-ன். மட நெஞ்சே — அறியாமையையுடைய
மனமே, மற்றும் பல பிதற்ற வேண்டா — வேறும் பல
வற்றைப் பிதற்றுதல் வேண்டா, கற்றைச் சடை அன்
னைல் — திரட்சியாகிய சடாபாரத்தையுடைய பெரியோ
ஞகிய, காளத்தி நெற்றிக்கண்ணையுடைய தெவிட்டாத
அயிரதம் போன்ற சிவபெருமானது, திருநாமம் அஞ்சிசெ
முத்தும் — திருநாமமாகிய ஐங்கெதமுத்தையும், எப்பொழு
தும் — எக்காலத்தும், சோராமல் சோல் — மறவாமல்
உச்சரிப்பாய். (ஏ - று)

மனமே, பலவற்றைப் பிதற்ற லொழிந்து, திருக்காளத்தி
ஆராவழுதினது திருநாமமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ரத்
தைச் சோர்விலாதுச்சரித்துய்யக்கடவை யென்பதாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்,

கயிலூபாதி காளத்திபாதி திருவந்தாதி
மூலமும் உரையும்
முற்றிற்று.

....

நக்கிரதேவநாயனுர் நல்லருள் வாழ்க.

பிழையுந் திருத்தமும்

சேம்.	பிழை	—	திருத்தம்
2	ளேத்துசீர் காளத்தி	—	ளேத்துஞ்சீர்க் காளத்தி.
29	யானை காணை	—	யான்காணை.
45	விரைய மலரும்	—	விரையுமலரும்.
x	திருத்தாண்டகம் — 6 நளிச்சிரமொன்றேந்தி — நளிசிரமொன்றேந்தி, நளிர்சிரமொன்றேந்தி.	—	
1	முதல் 24 பக்கங்கள் வரை :	—	
	கயிலைபாதி காளத்திபாதித் திருவங்தாதி உரையுடன். எனத் திருத்திக் கொள்க.	—	

பிரதிபேதங்கள்

---

5. கானுமாலுற்றவன் றன்காளத்தி.
8. மலைவரும்போல் வானவரும்.
12. மானுடவர்.
13. மாவோடும்போகிச்.
17. வல்ல கயிலாயா.
27. விண்ணிறங்கா வோங்கும்.
28. காம்பையலைத்தாலீச்கும்.
29. கயிலாயா யான்காணை.
30. நாட்டிற்பலிதிரிந்து.

31. மடைக்கமும்.
வண்கயிலீக்கோனூர்தம்மாமுடிமேற்.
  32. தும்பினூற் கூட்டிழைப்ப.
  33. கைதொழுவார்க்கெங்கள் கயிலாயர்.
  37. மயக்கிவழிகாணமாட்டேன்.
  40. அஞ்செழுத்துங்கண்ணல்.....
மஞ்செழுத்துங்கற்க.
  41. கயிலாயா ஏன்னை. கயிலாய மெய்யர்.
  42. காளத்தி யாள்வானருளாத வாறு.
  43. பொருளாய்ந்து மெய்ம்மை.
  45. புணருங்காலாரமுதே போன்று.
  49. கரியுரியான் பாதமே.
  51. மன்னு கயிலாயா.
  57. வணக்கி வலீப்படா முன்னம்.
  63. இருத்தியாய் நீயுமிருங்கயிலீ.
  68. வெண்பொடியா வீழ்ந்திலனே.
  70. காண்டற் கரியராய்க் காளத்தி.
  72. கவராதே காதவித்தின்.
  82. காளத்தியாள்வார் வளைகொண்டார்
மாறந்தார்வந்து.
  91. அடகயில வாரமுதை விட்டு.
  92. பார்த்திருந்து மொட்டாவாங் கள்ளிருக்கும்.
-

கண்ணப்பநாயகுர் வரலாறு.

பொத்தப்பி என்பது நாடு, உடுப்பூர் என்பது நகரம். அங்கருக்கு அரசன் நாகன் என்னும் வேடன். அவன் மனைவி தத்தை என்பவள். அவ்விருவருக்கும் நெடுநாள் மகப்பேறில்லை. முருகவேள்பால் வேண்டுகொண்டனர். தத்தை முருகவேள் அருளால் கருவற்றார். ஒரு மகனைப் பெற்றார். அவ்வாண் மகவு கையிலெடுக்கும்போது திண்ணெனவாயிருந்தது. அதனால் நாகன் அம்மகவுக்குத் திண்ணன் எனப் பெயரிட்டான். திண்ணனுர் வளர்ந்து உரிய பருவத்திலே தன் குலத்தொழிலாகிய வில்லி தத்தை பயின்றார். அவ்வித்தையில் மிக வல்லவரானார். நாகன் தன் அரசைத் தன்மகனுராகிய திண்ணனுருக்கு முறைமையிற் கொடுத்தான்.

திண்ணனார் வேட்டைக்கோலங்கொண்டார். வேடர் களுடன் வனத்திற் சென்றார். வேட்டையாடினார். ஒரு பன்றி வேடர் கட்டிய வலீயைத் தப்பியது. திண்ணனார் அதைக்கொல்ல நினைந்தார். பன்றியுடன் பின் தொடர்ந்து ஓடினார். அவருக்குப் பின் நாணன் காடன் என்னும் இரண்டு வேடர்கள் மட்டும் தொடர்ந்துசென்றனர். திண்ணனார் பன்றியைக் கிட்டினார். உடைவாளால் குத்தி

இருதுண்டமாக்கினார். நாண்ணும் காடனும் வியந்தனர், பசியால் வாடினர்; இதன் மாயிசத்தைப் பக்குவப்படுத்தி உண்டு பின் செல்வோம் என்றனர். திண்ணனார் தண்ணீர் எங்குளது என்றார். அந்தத் தேக்கமரத்துக்கு அப்புறம் போனால், மலைப்பக்கத்தில் ஆறு ஓடுகின்றது, அதுபொன்முகவியாறு என-நாணன் சொன்னான். ஆனால், இந்தப் பன்றியை எடுத்துவாருங்கள் அங்கே செல்லவாம் என்றார் திண்ணனார். சிறிது தூரம் நடந்து சென்றார்கள்; திருக்காளத்தி மலையைக் கண்டார்கள். நமக்குமுன்தோன்றும் மலைக்குப் போவோம் என்றார் திண்ணனார். இந்த மலையில் குடுமித்தேவர் இருக்கிறார், போன்ற கும்பிடலாம் என்றான் நாணன்.

திண்ணனார் மலையை அணுகினார், அவருக்கு ஏதோ உடம்பில் ஒருவகையான சிலிர்ப்புஉண்டானது, விரைந்து செல்லத் தொடங்கினார். விருப்பமும் முதிர்ந்தது. காட்சீன் ஓரிடத்தில் சிறுத்தினார், தீக்கடை கோலால் நெருப்புண்டாக்கு, நாங்கள் மலைமேல் ஏறிச் சுவாமியைக் கும்பிட்டு வருகிறோம் என்றார். நாணனுடன் பொன்முகவியைக் கடந்தார், மலைச்சாரலை அடைந்தார், மலையில் நாணன் முன் ஏறத் திண்ணனார் தாழும் ஏற்னார். பேராசை உங்கியது, விரைவில்சென்றார். அங்கேசிவலிங்கப் பெருமான் எழுங்தருளியிருத்தலைக்கண்டார். சிவபெருமான் திருவருட்பார்வைக்கு இலக்கானார். அன்புப்பிழம்பாயினார். தம் மகவைக்கண்டதாயைப்போல ஒடோடிச்சென்றுசிவலிங்க மூர்த்தியைத் தழுவிக்கொண்டார், முத்தமிட்டார்,

பெருமச்சவிடு னின்றூர். மெய்ம்மயிர்பொடிப்பகண்ணீரவார, வெயிலிடப்பட்ட மெழுகுபோல மனங்களிந்துருகப்பேரான்தம் கொண்டார். கடவுள் தளியே இருப்பதை நினைந்து கவலையடைந்தார், துக்கித்தார், பரவசமடைந்தார், ஒருவாறு தளிந்தார். சிவபிரான் முடியிலே பச்சிலையையும் பூவையும் கண்டார், திருமேனியில் நீர் வார்த்திருப்பதையும் பார்த்தார், இவ்வாறு செய்தார் யாவரோ என்றார். 'நான் உமது தந்தையுடன் முன்பு ஒரு நாள் வேட்டையாடி இம்மலைக்கு வந்தேன். அப்போது ஒரு பார்ப்பான் இவர் முடியில் நீரை வார்த்தான், பச்சிலையையும் பூவையும் பறித்து வந்து இட்டான், உணவு ஊட்டினான், இவரோடு முனுமுனு என்று ஏதேதோ பேசினான், நான் கண்டேன், இன்றும் அவனே இப்படிச் செய்தான்போலும்' என்றான். நான்ன. காளத்தியப்பருக்கு இப்படிச் செய்வது விருப்பம்போலும் எனக் கருதினார் திண்ணனார்; அதனையே தாழுமகடைப் பிடித்தார். அமுது செய்விக்க இறைச்சி கொண்டுவர எண்ணினார். கடவுளைப்பீரியமனமில்லை, தளித்திருப்பாரே எனத் தயங்கினார். சுவாமி பசித்திருப்பாரே என ஒரு பக்கம் வருங்கினார். பன்றி இறைச்சியைப் பக்குவப்படுத் திக்கொண்டுவந்து படைக்க விரைந்து சென்றார்.

மலைச்சாரலுக்கு வந்தார் திண்ணனார். பன்றி இறைச்சியைக் காய்ச்சிப் பக்குவமாக்கினார், வாயிலே இட்டுப் பல்லினால் மெல்ல மெல்லப் பலமுறை அதுக்கிப் பார்த்தார். சுவையுள்ளவற்றைத் தேக்கிலையால் தைக்கப்

பட்ட கல்லீயில் வைத்தார். சுவையில்லாதவைகளைப் புறத்திலே உழிழ்ந்தார். இதனை நாணன், காடன் இருவரும் கண்டனர். இவன் தெய்வப்பித்துக் கொண்டான். தேவராட்டியையும் நா கி னை யு ம் அழைத்துவந்து தீர்க்க வேண்டும் என அவ்விருவரும் உடுப்பூர் சென்றனர். திண்ணனார் அவர் சென்றதை அறிந்திலர். இறைச்சி வைத்த கல்லீயைக் கையிலெடுத்தார். திருமஞ்சனமாட்ட நீரை ஆற்றிருந்து வாயில் முகந்தார். பூக்களைப் பறித் துத் தலைமயிரில் செருகினார். வில்லையும் அம்பையும் மற்றுக் கையில் கொண்டார். மலையில் ஏற்னார். பசியால் சுவாமி இளைத்தாரோ எனப் பதைப்பதைத்தார். கடவுளை அடைந்தார். செருப்புக் காலால் திருமுடியின்மேல் இருந்த பூக்களை மாற்றினார், வாயில் கொண்டு வந்த நீரை உழிழ்ந்தார், தலைமயிரில் செருகி வந்த பூக்களைத் திருமுடியில் சாத்தினார், தேக்கிலையில் கொண்டுவந்த இறைச்சியைத் திருமுன் வைத்தார், உண்ண வேண்டினார். இரவெல்லாம் விழித்திருந்து சுவாமியைப் பாதுகாத்தார். மறு நாள் விடியற்காலையில் மறுபடியும் சுவாமிக்கு இறைச்சி கொண்டுவரப் போயினார். இங்ஙனமாக,

திண்ணனார் வேட்டைக்குப் போன பின்பு வழக்கம் போல, சிவகோசரியார் காளத்தியப்பரைப் பூசிக்க வந்தார். வெந்த இறைச்சியும் எலும்பும் கிடக்கக் கண்டார்; நடுநடுங்கினார். குதித்து அப்பால் போனார்; இவ்வாறு செய்தவர் வேடர்களே என எண்ணிப் பெரிதும் வருந்தினார்; புலம்பீனார்; மனங்தேறினார்; சுத்தம் செய்தார்;

பூசித்து அருமையாகப் பிரிந்து சென்றார். சிவகோசரியார் சென்றபின் திண்ணனார் முன்பு போலவே பூசை செய்து பிரியாமல் சுவாமியின் பக்கத்திலே நின்றிருந்தார். நாகன் தேவராட்டியையும் உடன் அழைத்துச் சென்று உபாயங்கள் பல செய்தும் பலியாமையால் அவரை விட்டுத் திரும் பிச் சென்றார். திண்ணனார் இறைவர் பணியில் இவ்வாறு பிரியாமல் தொண்டு செய்திருந்தார். சிவகோசரி முனிவரும் நாடோறும் வந்து மனம் மிக நொந்து, வருந்திப் புலம்பி நொந்து, இறைச்சி எலும்பு முதலியவைகளை அகற்றி, தமது பூசையைச் செய்து போவாராயினர். ஐந்து நாட்கள் இவ்வாறு கழிந்தன. சுவாமி சிவகோசரி முனிவர் கனவில் வந்து திண்ணனார் அன்பின் திறத்தை யெல்லாம் செப்பினார், நாளை நேரில் அதனைக்காண்க என அருளினார். முனிவரும் ஒளித்திருந்து காண்பாராயினார்.

ஆரும் நாட் காலையில் திண்ணனார் வழக்கம்போல் வேட்டைக்குச் சென்று சுவாமியைப் பூசிக்க விரைந்து திரும்பினார். துச்சகுனங்கள் பலபல தோன்றின. மனங்கலங்கினார். விரைவில் ஓடினார். சுவாமி திண்ணனார் அன்பைச் சிவகோசரி முனிவருக்குக் காட்டத் திருவளங்கொண்டார். தம்முடையவைக்கண்ணினின்றும் இரத்தம் சொறியைப் பண்ணினார். இரத்தம் சொரிதலைத் திண்ணனார் கண்டார். வாயிலுள்ள திருமஞ்சனம் சிந்த, இறைச்சி சிதற, பூக்கள் சோர, அம்பும் வில்லும் விழுப் பதைபதைத்து சிலத்தில் விழுந்தார்; எழுந்தார்; கையினுல் இரத்தத்தைப் பலமுறை துடைத்தார். இரத்தம் பெருகி

யதேயன்றி நின்றில்லது. இவ்வாறு துன்புறச் செய்தார் யாவர் எனத் தேடினார். யாவரையும் காண்கிலர், திரும்பினார். பச்சிலை மருங்குகளைப் பிழிந்தார், அது விக்கவில்லை. ஊனுக்கு ஊனிடல் வேண்டும் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. தமது கண்ணை அம்பினால் இடந்து சவாமியின் கண்ணில் அப்பினார். உதிரம் நின்றது.

திண்ணனார் வியந்தார், மகிழ்ந்தார், குதித்தார், தோள்களைக்கொட்டி நின்று ஆரவாரித்தார். படின்னும் திண்ணனார் அன்பின் பெருக்கசை சிவகோசரியாருக்குக் காட்டச் சிவப்ரான் திருவளங்கொண்டார். மற்றை இடக்கண்ணிலும் இரத்தம் சொரியப் பண்ணினார். திண்ணனாருஞ்சிய ஆனந்தம் அடியோடு நீங்கியது. துன்பக் கடலுள் அழுங்கினார். ஒருவாறு தெளித்தார். மற்றெரு கண்ணையும் இடந்து அப்ப எண்ணினார். ஒரு செருப்புக் காலை அக்கண்ணின் அருகிலே ஊன்றி நின்று தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டுமாறு அம்மை வைத்தார். கருணையங் கடலாகிய காளத்தியப்பர், “ஙில்லு கண்ணப்பா ஙில்லு கண்ணப்ப!! என் அன்புடைத்தோன்றுல்!!! ஙில்லு கண்ணப்ப!!!” என்றார்சிச் செய்து இவிங்கத் திருமேனி யில் தோன்றிய திருக்கரத்தினுலே திண்ணனார் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார். தேவர்கள் மலர் மழை சொரிந்தனர். சிவகோசரி முனிவர் மெய்ம்மை அறிந்து இறைவரை வணங்கினார். சவாமி கூறியபடியே திண்ணனாருக்குக் கண்ணப்பர் எனப் பெயர் வழங்குவதாயிற்று. கண்ணப்பநாயனாருடைய அன்பு எல்லா நூல்களிலும் பல வகையாகப் போற்றப் பெறுகிறது. “கலைமலிங்க சீர் நம்பி கண்ணப்பர்க் கடியேன்” என்று சுந்தரமூர்த்தி சவாமி களும் திருக்கெதாண்டத் தொகையில் அருளியிருக்கிறார்கள். விவரம் திருத்தொண்டர் புராணத்துக்காண்க.

—
சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆற்று வெளியீடுகள்.

[1 முதல் 21 வரை உள்ள வெளியீடுகளைக்கவசம் இல்லை]

—0—

ஆதினவித்துவான் த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையால்
ஆராய்ந்து பதிப்பிக்கப்பட்டவை.

22. பூப்பிள்ளை அட்டவணை, ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர
சீந்தணை, ஞானபூஷாலி தி. (வசனம்)
23. சதமணிக் கோவை
பழைய பொழிப்புரையுடன்.
24. திருவள்ளுவரும்பேரியபுராணம்.
(ஆராய்ச்சி)
25. சமயம். (ஸ்ரீ சபரபதி நாவலர்)
26. திருச்சிற்றம்பலதேசிகர் கலம்பகம்.
27. அத்துவிதவாக்கியத்தேளிவரை.
28. சிவஞானபோதம் (வடமோழி தமிழ்
மோழிச் சூத்திரம் பதவுரைகளுடன்)
29. திருஞானசம்பந்தர்பிள்ளைத்தமிழ்.
(குறிப்புரையுடன்)
30. சிவஞான சித்தியார். (ஆராய்ச்சி) வேறுபதிப்பு

31. திருப்பள்ளியேழுச்சி பதவுரை: வேறுபதிப்பு
32. முத்திபஞ்சாக்கரமாலை, ஸ்ரீ நமச்சிவாய மூர்த்தி தாராட்டே, திருவாவடையூரைத் தேசிக சோபனம் முதலியன.
33. ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானசுவாமிகள் பிரபங் தங்கள் I. (குறிப்புரையுடன்)
- 34, 35. துண்டுபிரிசரங்கள்.
36. திருவாவடையூரைசூதீனவரலாறு.
(வகனம்)
37. பாரததாற்பரியசங்கிரகம் உரையுடன்.
38. உலகுடையாயனார் கழிநெடிலடி குறிப்புரையுடன்.
39. கலைக்கப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி திருப்புரையுடன்
40. ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகசுவாமிகள் நினைவு மலர். (வகனம்)
41. சந்தானுசாரியபுராணசங்கிரகம் குறிப்புரையுடன்.
42. சந்தானதூவர் நான்மணிமாலை குறிப்புரையுடன்.
43. விநாயகரகவல் உரையுடன்.
44. திருவுந்தியார் உரையுடன்.
45. திருக்களிற்றுப்படியார் உரையுடன்.
46. கயிலைபாதி காளத்திபாதி திருவந்தாதி உரை முதலியவற்றுடன்.

காட்டியாதி காளத்தியாதி திருவந்தாதி
செய்யுள் முதற்குறிப்பகாரதி.

என் — செய்யுளென்.

அஞ்செழுத்துக்	40	உருவுபல கொண்	7
அடைந்துயும்மின்	3	உரையும் பொருளு	47
அரணமொரு	4	உலகமனைத்தினுக்கும்	9
அருளாதவாறுண்டே	43	ஏற்றின் மணியே	95
அலரோன்	67	ஒருங்காதுடனே	19
அவரும்பிறங்தாரா	11	கடநாக முடாடுங்	24
அறியாம லேனு	74	கண்ணுங்கருத்து	65
ஆமென் றுநாளீ	73	கணக்கிட்டுக்	57
இசையுந்தன்	90	கதையிலே கேள்வி	13
இடப்பாக்கீஸ்	6	கருத்துக்குச் சேயை	15
இடரீருமக்கோர்	44	கழிந்தகழிக்கலாய்	21
இயம்பாய்மட	52	காட்டில் நடமாடி	30
இருந்தவாகாணீ	58	காணுதலக்கின்றூர்	18
இவரேருமதற்றேவர்	72	காமுற்றுயாமன்றே	64
இவனுக்குங்லவா	36	கூடியிருந்து	91
இன்று தொடங்கி	77	கூவதலும் பாற்கட	81
இனிதே பிறவி	26	கூருய்நின்	62
சங்கேவா	96	கெட்டவரக்கரே	84
சசன்றிறமே	63	கோத்தமலர்வாளி	68
உணருங்கால்	45	சார்ந்தாரை	60

செய்தசிறப்பெண்	33	பெண்ணின்றயலார்	59
செய்ய சடைமுடி	78	பெரியவர்காணீ	5
சென்றிகறஞ்சும்	71	பெற்றபயனிதுவே	2
சொல்லும் பொருளு	1	பேசும்பரிசறியாள்	28
தங்கழல்களார்ப்ப	61	போகின்றமாழுகிலே	75
தாம்பட்டதொன்று	85	போதுநெறியெனவே	79
தாழ்க்கசடையு	94	போர்த்தகளிற்றுரி	29
தாளொன்றுற்	88	மகிழ்ந்தலரும்	27
தானேயுலகாள்வான்	82	மயலீத்தவீர்க்க	35
துயர்க்கெலாங்	37	மலைவரல்போல்	8
தொழுதுநமனுங்	86	மற்றும்பலபிதற்ற	100
தொழுவாள்பெரு	58	மன்னுகயிலாய	51
நடமாடுஞ்சங்க	89	மனமுற்று மையலாய்	93
நம்பான்மதித்துறை	20	மாயங்கள்செய்	56
நமக்கிசைந்தவா	22	மாறிப்பிரங்து	25
நிலையில்பிறவி	16	யானென்றுங்	55
நிறைந்தங்கு	48	வந்தமரரேத்து	31
நின்றுமிருந்துங்	42	வந்தோரரக்கனுர்	83
நின்னியல்பை	46	வரமாவ தெல்லாம்	99
நெஞ்சேயவர்	66	வாமான்றேர்	70
நெறிவார் சடையாய்	41	வாயிலே வைக்கு	39
பண்டிதுவே	32	வாவா மணிவாயான்	80
பண்டுதொடங்கி	14	வாழ்த்துவாய்	23
பணியாது முன்னி	97	வாளாபொழுது	12
பரிசறியேன்	49	விட்டாவி போக	92
பரிந்துறைப்பார்	34	வினையும் வினையர	38
பற்றுவா	50	வெந்திறல் வேற்	69
பாசத்தைவிட்டு	17	வென்றைந்துங்	87
பிழைப்பு வாய்ப்	98	வேறேயுங்காக்க	
பிறப்புடையர்	10	வைத்த விருந்தியே	54